കേരളപാഠാവലി

മലയാളം

സ്റ്റാൻഡേർഡ്

IX

കേരളസർക്കാർ
വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ്

തയാറാക്കിയത്
സംസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ ഗവേഷണ പരിശീലന സമിതി (SCERT), കേരളം
2016

ദേശീയഗാനം

ജനഗണമന അധിനായക ജയഹേ
ഭാരത ഭാഗ്യവിധാതാ,
പഞ്ചാബസിന്ധു ഗുജറാത്ത മറാഠാ
ദ്രാവിഡ ഉത്ക്കല ബംഗാ,
വിന്ധ്യഹിമാചല യമുനാഗംഗാ,
ഉച്ഛ്വലജലധിതരംഗാ,
തവശുഭനാമേ ജാഗേ,
തവശുഭ ആശിഷ മാഗേ,
ഗാഹേ തവ ജയഗാഥാ
ജനഗണമംഗലദായക ജയഹേ
ഭാരത ഭാഗ്യവിധാതാ.
ജയഹേ, ജയഹേ, ജയഹേ,
ജയ ജയ ജയ ജയഹേ!

പ്രതിജ്ഞ

ഇന്ത്യ എന്റെ രാജ്യമാണ്. എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരും എന്റെ സഹോദരീ സഹോദരന്മാരാണ്.

ഞാൻ എന്റെ രാജ്യത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു; സമ്പൂർണവും വൈവിധ്യ പൂർണവുമായ അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഞാൻ അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു.

ഞാൻ എന്റെ മാതാപിതാക്കളെയും ഗുരുക്കന്മാരെയും മുതിർന്നവരെയും ബഹുമാനിക്കും.

ഞാൻ എന്റെ രാജ്യത്തിന്റെയും എന്റെ നാട്ടുകാരുടെയും ക്ഷേമത്തിനും ഐശ്വര്യത്തിനും വേണ്ടി പ്രയത്നിക്കും.

State Council of Educational Research and Training (SCERT)
Poojappura, Thiruvananthapuram 695012, Kerala.

website : www.scert.kerala.gov.in
email : scertkerala@gmail.com
phone : 0471-2341883, Fax : 0471-2341869
First Edition : 2016
Printed at : KBPS, Kakkanad, Kochi-30

പ്രിയ വിദ്യാർഥികളേ,

മാതൃഭാഷ നമ്മുടെ നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. കേവലമായ ആശയവിനിമയത്തിനപ്പുറം ഭാഷ നിർവഹിക്കുന്ന ധർമ്മങ്ങൾ ഏറെയാണ്. സംസ്കാരത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാതൃഭാഷ നിർണായകമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അറിവുകളും അനുഭവങ്ങളും സ്വാഭാവികമായ രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കാനും വിനിമയം ചെയ്യാനും മാതൃഭാഷയിലൂടെ കഴിയുന്നു.

സമ്പന്നമായ ഒരു സാഹിത്യലോകം മലയാളഭാഷയ്ക്കുണ്ട്. അത് പരിചയപ്പെടാനും ഒപ്പം മറ്റുഭാഷകളിലെ ശ്രദ്ധേയമായ സാഹിത്യരചനകളിലേക്കും വൈജ്ഞാനികമേഖലകളിലേക്കും കടന്നുചെല്ലാനും കുട്ടികൾക്ക് സാധിക്കണം. ഇതിന് സഹായകമാവുകയാണ് ഈ പാഠപുസ്തകം. സ്വതന്ത്രമായ വായനയ്ക്കും ചിന്തയ്ക്കും രചനയ്ക്കും ഇതിലൂടെ അവസരമൊരുക്കുന്നു.

മാതൃഭാഷയെ സ്നേഹിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനുമുള്ള മനോഭാവം കുട്ടികളിൽ രൂപപ്പെടുന്നതിന് പാഠപുസ്തകവും പഠനാനുഭവങ്ങളും സഹായിക്കുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

സ്നേഹാശംസകളോടെ,

ഡോ. പി.എ. ഫാത്തിമ
ഡയറക്ടർ
എസ്.സി.ഇ.ആർ.ടി.

ശില്പശാലയിൽ പങ്കെടുത്തവർ

- ടി.ബി. അജീഷ്കുമാർ, ഗവ. ഹൈസ്കൂൾ മന്നാംകണ്ടം, അടിമാലി, ഇടുക്കി
- അബ്ദുൾ നാസിർ, ഡയറ്റ്, തൃശ്ശൂർ
- പി. സത്യനാഥൻ, ഡയറ്റ് (റിട്ട) മലപ്പുറം
- ഡോ. കെ.എസ്. ബിജുമോൻ, ജി.വി.എച്ച്.എസ്. ഫോർ ഗേൾസ്, തിരൂർ, മലപ്പുറം
- എം.സി. പ്രമോദ്കുമാർ, ജെ.എൻ.എം.എച്ച്.എസ്.എസ്, പുതുപ്പണം, വടകര
- ഇ. പ്രമോദ്കുമാർ, ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്, കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി കാമ്പസ്, കോഴിക്കോട്
- കെ. അനിൽകുമാർ, ഗവ.ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്, കാസറഗോഡ്
- കെ. അബൂബക്കർ, ആർ.എ.സി.എച്ച്.എസ്.എസ്, കടമേരി, വടകര
- പി. യഹിയ, ഗവ.ജി.എം.ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്, ചാലപ്പുറം, കോഴിക്കോട്
- ഡോ. ദേവി, എൻ.എസ്.എസ് വിമൻസ് കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം
- അജ്മൽ കക്കോവ്, യു.ആർ.സി, സൗത്ത്, കോഴിക്കോട്
- എം.പി.കെ. അഹമ്മദ്കുട്ടി, ജി.എസ്.എസ്, കുറ്റ്യാടി, വടകര
- പി.എസ്. വിനായകൻ, ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്, അരൂർ, ആലപ്പുഴ
- പ്രകാശൻ, ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്, പള്ളിക്കുന്ന്, കണ്ണൂർ

ലേ-ഔട്ട്

- എം. ശ്രീഹർഷൻ, നമ്പ്രത്ത്കര യു.പി.സ്കൂൾ, കൊയിലാണ്ടി, കോഴിക്കോട്

ചിത്രരചന

- ഡോ. സോമൻ കടലൂർ, സ്കൂൾ ഓഫ് ഫോക്‌ലോർ സ്റ്റഡീസ്, കോഴിക്കോട് സർവകലാശാല
- സുരേഷ് ചാലിയത്ത്, ഗവ.എച്ച്.എസ്. കുറുക, മലപ്പുറം
- വിനോദ് പട്ടാണിപ്പാറ, പേരാമ്പ്ര, കോഴിക്കോട്
- പി. രമേശൻ, ഇരിങ്ങണ്ണൂർ എച്ച്. എസ്. എസ്, വടകര
- ഷൈജു. കെ. മാലൂർ, കണ്ണൂർ

വിദഗ്ധപരിശോധന

- ഡോ. ജോർജ് ഓണക്കൂർ, മുൻഡയറക്ടർ, സ്റ്റേറ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് എൻസൈക്ലോപീഡിയ
- ശ്രീ. പി. നാരായണമേനോൻ, റിട്ട. പ്രഫസർ, കേരളവർമ കോളേജ്, തൃശ്ശൂർ
- ഡോ. എൻ. മുകുന്ദൻ, മുൻ മേധാവി, മലയാളവിഭാഗം, കേരള സർവകലാശാല
- ഡോ. സി. നാരായണപിള്ള, റിട്ട. പ്രഫസർ, ഗവ. ട്രെയ്നിങ് കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം
- ഡോ. വിജയൻ ചാലോട്, റിട്ട. ഡി.പി.ഒ, എസ്.എസ്.എ. കണ്ണൂർ
- അജയൻ പനയറ, അസി. പ്രഫസർ, ഗവ. വിമൻസ് കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം
- സാബു കോട്ടുക്കൽ, അസി. പ്രഫസർ, യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം
- ജോബിൻ ജോസ്, അസി. പ്രഫസർ, ദേവമാതാ കോളേജ്, കുറവിലങ്ങാട്
- പ്രൊഫ. എം. മുഹമ്മദ് ബഷീർ, മുൻമേധാവി, മലയാളവിഭാഗം,
  പി. എസ്സ്. എം. ഒ. കോളജ്, തിരൂരങ്ങാടി, മലപ്പുറം

അക്കാദമിക് കോഡിനേറ്റർ

- എം.സി. ജോസ്കുട്ടി, റിസർച്ച് ഓഫീസർ, എസ്.സി.ഇ.ആർ.ടി. കേരളം

ഉള്ളടക്കം

1 നിന്നെത്തേടുവതേതൊരു ഭാവന!.. 7

- സൗന്ദര്യലഹരി 08
- സൗന്ദര്യം 11
- കുപ്പിവളകൾ 16

2 മനുഷ്യകഥാനുഗായികൾ 23

- കടത്തുകാർ 24
- നഗരത്തിൽ ഒരു യക്ഷൻ 31
- കീറിപ്പൊളിഞ്ഞ ചകലാസ് 33

3 കുതുകമോടാലപിച്ചാലും 41

- കളിപ്പാവകൾ 42
- കവിതയുടെ മൃത്യുഞ്ജയം 50
- വിശ്വം ദീപമയം 54
- ജീവിതം ഒരു പ്രാർഥന 57

4 പാരിന്റെ നന്മയ്ക്കത്രേ... 65

- കാളകൾ 66
- സാക്ഷി 70
- രണ്ട് ടാക്സിക്കാർ 79

5 തുടിതാളം തേടി... 87

- അമ്പാടിയിലേക്ക് 88
- തേൻവരിക്ക 92
- മതിലേരിക്കന്നി 98

1

നിന്നെത്തേടുവതേതൊരു ഭാവന!

അടുത്തടിവച്ചു തൊടുവാൻ നോക്കുമ്പോ-
ളകലേക്കു പായും വെളിച്ചമേ നിന്നെ,
ശരിക്കു സാത്വികക്കറുകയേകി ഞാൻ
മെരുക്കുവാൻ നോക്കും മരിക്കുവോളവും!

വെളിച്ചത്തിലേക്ക് (പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ)

വരികളിൽ തെളിയുന്ന സങ്കൽപ്പമെന്ത്?

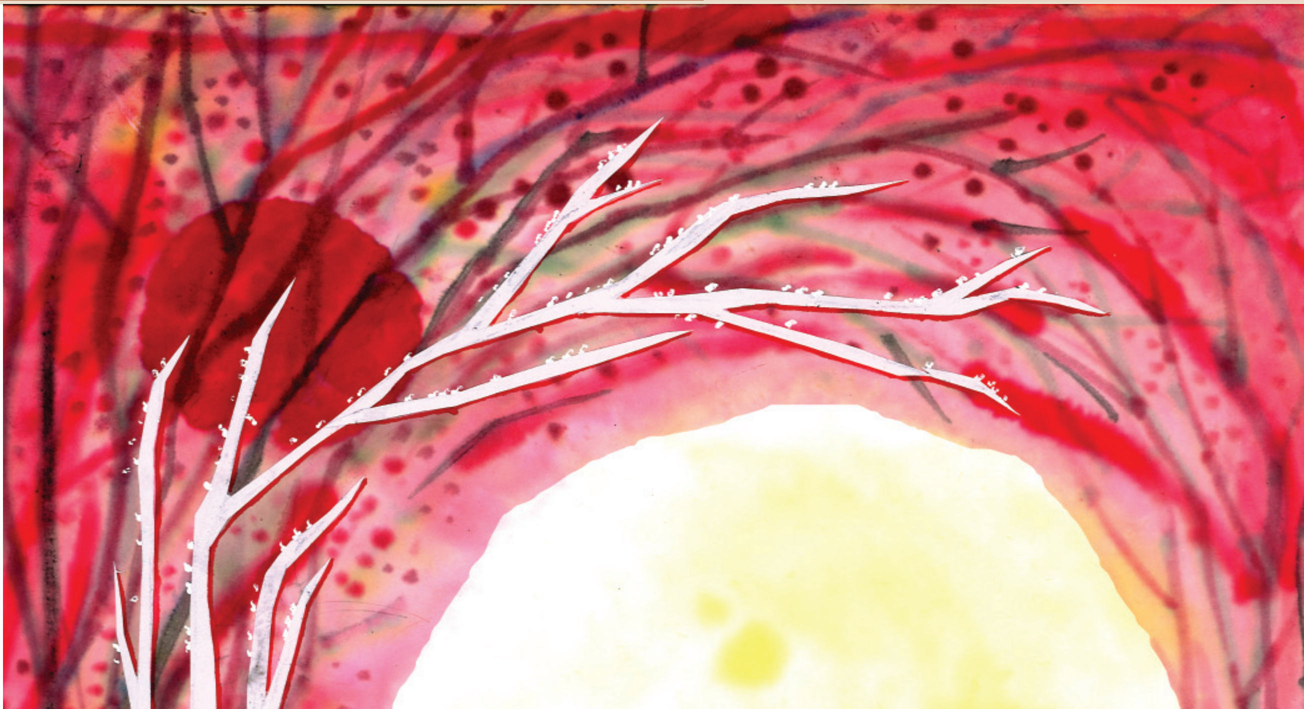

സൗന്ദര്യലഹരി

പച്ചിലച്ചാർത്തിൻ പഴുതിങ്കലൂടതാ കാണ്മൂ
പശ്ചിമാംബരത്തിലെപ്പനിനീർപ്പൂന്തോട്ടങ്ങൾ
ഇത്തരം സൗന്ദര്യം ഞാൻ നുകരാൻ തുടങ്ങിയി-
ട്ടെത്രകാലമാ,യെന്നാലിനിയും തീർന്നില്ലല്ലോ!
ഓരോരോ ദിവസവുമത്യനർഘമായീടും
ചാരുതയൊന്നീ ലോകഗോളത്തെപ്പുതുക്കുന്നു.
അല്ലെങ്കിൽ, പ്രാപഞ്ചികജീവിതത്തിനെ, നമ്മ-
ളെല്ലാരുമിതിൻമുൻപേ വെറുത്തുകഴിഞ്ഞേനെ!
പൂർവദിങ്മുഖത്തിങ്കൽ സിന്ദൂരപൂരം പൂശി-
പ്പൂവിനെച്ചിരിപ്പിച്ചു വന്നെത്തും പുലരിയും;
മുല്ലമൊട്ടുകൾ വാരി വാനിങ്കൽ വിതറിക്കൊ-
ണ്ടുല്ലാസഭരിതയായണയും സന്ധ്യാശ്രീയും;
വാനിലുല്ലസിച്ചീടും വാർമതിയൊഴുക്കുന്ന
പൂനിലാവിങ്കൽ കുളിച്ചെത്തിടും രജനിയും;-
എന്തിനിപ്രകൃതിയിൽ സൗന്ദര്യമയമായു-
ള്ളെന്തും, ഹാ ജീവിതത്തെ മധുരിപ്പിച്ചീടുന്നു!
കുളിർത്ത മണിത്തെന്നൽ സൗരഭോന്മാദം പൂണ്ടു
തളിർത്ത തരുക്കളെത്തഴുകിത്തളരവേ;

അന്തരംഗാന്തരത്തിലംബരാന്തത്തെയേന്തി-
ത്തൻതിരകളാൽ താളംപിടിച്ചു പാടിപ്പാടി
പാറക്കെട്ടുകൾതോറും പളുങ്കുമണി ചിന്നി-
യാരണ്യപ്പൂഞ്ചോലകളാമന്ദമൊഴുകവേ;
മരന്ദംതുളുമ്പുന്ന മലരിൻ ചുറ്റുംകൂടി
മുരളും തേനീച്ചകൾ പറന്നുകളിക്കവേ;
വല്ലികാനടികൾ നൽ പല്ലവാകുലമായ
ചില്ലക്കൈയുകളാട്ടി നർത്തനം ചെയ്തീടവേ;
അറിയാതവരോടുകൂടി നമ്മളു, മേതോ
പരമാനന്ദപ്രവാഹത്തിങ്കൽ മുഴുകുന്നു.
ഈവിധം മനോഹരവസ്തുക്കളെല്ലാം, നമ്മെ-
"ജ്ജീവിക്കൂ, ജീവിക്കൂ"കെ,ന്നുദ്ബോധിപ്പിപ്പൂ നിത്യം.

ബാഷ്പാഞ്ജലി (ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള)

- പ്രകൃതിയിലെ മനോഹരവസ്തുക്കൾ നിരന്തരം "ജീവിക്കൂ, ജീവിക്കൂ" എന്ന് ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെയെല്ലാം?

- "അന്തരംഗാന്തരത്തിലംബരാന്തത്തെയേന്തി-
ത്തൻതിരകളാൽ താളംപിടിച്ചു പാടിപ്പാടി
പാറക്കെട്ടുകൾതോറും പളുങ്കുമണി ചിന്നി-
യാരണ്യപ്പൂഞ്ചോലകളാമന്ദമൊഴുകവേ"

  വരികളിലെ കാവ്യഭംഗി വിശദമാക്കുക.

- "പൂർവദിങ്മുഖത്തിങ്കൽ സിന്ദൂരപൂരം പൂശി-
പ്പൂവിനെച്ചിരിപ്പിച്ചു വന്നെത്തും പുലരിയും;
മുല്ലമൊട്ടുകൾ വാരി വാനിങ്കൽ വിതറിക്കൊ-
ണ്ടുല്ലാസഭരിതയായണയും സന്ധ്യാശ്രീയും;
വാനിലുല്ലസിച്ചീടും വാർമതിയൊഴുക്കുന്ന
പൂനിലാവിങ്കൽ കുളിച്ചെത്തിടും രജനിയും"

  പുലരി, സന്ധ്യ, രാത്രി എന്നിവയുടെ വരവിനെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്? വരികളിലെ സാദൃശ്യകൽപ്പനകളുടെ ഔചിത്യം വിശദീകരിക്കുക.

നാനാനിറം ചേരും കാറുകളേ ചാരുവർണക്കടലാസുകളേ ആരുവാനാരുവാനീ വിധത്തിൽ കോരിയെറിയുന്നു വാനിടത്തിൽ *ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്*	പച്ചിലച്ചാർത്തിൻ പഴുതിങ്കലൂടതാ കാണ്മൂ പശ്ചിമാംബരത്തിലെപ്പനിനീർപ്പൂന്തോട്ടങ്ങൾ *ചങ്ങമ്പുഴ*

പ്രകൃതിയുടെ സൗന്ദര്യമാണ് രണ്ടു കവികളും ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ദൃശ്യം നിങ്ങളിലുണ്ടാക്കിയ സൗന്ദര്യാനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് വർണന തയാറാക്കുക.

- പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കവിതകൾ കണ്ടെത്തി കവിതയരങ്ങ് സംഘടിപ്പിക്കുക.

  - കാടിനു കാടിന്റെ ഭംഗി (അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ)
  - സൗന്ദര്യപൂജ (പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ)
  - ഹൃദയസ്മിതം (ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള)
  -
  -

പദകോശം

അനർഘം	- വിലമതിക്കാനാവാത്ത
അന്തരംഗാന്തരം	- ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറ
പല്ലവാകുലം	- പല്ലവങ്ങളാൽ സമൃദ്ധം
പശ്ചിമാംബരം	- പടിഞ്ഞാറൻ ആകാശം
പാടലം	- ഇളംചെമപ്പ്
പൂർവദിങ്മുഖം	- കിഴക്കുദിക്ക്
മരന്ദം	- പൂന്തേൻ
വല്ലിക	- വള്ളി
വാർമതി	- പൂർണചന്ദ്രൻ
സൗരഭം	- സുഗന്ധം

സൗന്ദര്യം

സുകുമാരകലകളെക്കുറിച്ചു വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ ഉടനെ ചാടിവീണ് എന്നെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞേ അങ്ങോട്ടു കടക്കാവൂ എന്നാരേയും പിടിച്ചുനിർത്തുന്നൊരു കുസൃതിക്കുട്ടനാണ് സൗന്ദര്യം. എന്നാൽ നീയാരെന്നു ചോദിച്ചങ്ങോട്ടടുത്തുവെന്നുവരട്ടേ, പിടികൊടുക്കാതെ അവൻ ഒളിച്ചുകളിക്കുകയാണ് പതിവ്. ഒരുവിധം വകതിരിവോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന ഏതൊന്നിനെയും കലയെന്നു വിളിക്കുംപോലെ കലകളിൽ സ്വാദ്യതമമായി കാണുന്ന ഏതംശത്തെയും സൗന്ദര്യം എന്നു പറഞ്ഞ്, അതിന്റെ വില വളരെ ഇടിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. വിവക്ഷിതമെന്താണെന്നൊരു തീർച്ചയുമില്ലാതായിരിക്കുന്നു അധികം പേർക്കും.

എന്താണീ സൗന്ദര്യം? നാം എന്തെങ്കിലുമൊന്നിനെ സുന്ദരമെന്നു പറയുന്നതെപ്പോഴാണ്? നമ്മെ അതു നിഷ്കളങ്കമായാഹ്ലാദിപ്പിക്കുമ്പോൾ, അഥവാ അതെല്ലാം കൊണ്ടും നമ്മുടെ മനസ്സിനിണങ്ങുമ്പോൾ. കസിൻ എന്ന പരന്ത്രീസുസാഹിത്യനിരൂപകൻ പറയുന്നു, നമ്മിൽ ഓരോരുത്തന്റെയും ആഹ്ലാദാനുഭൂതിയെ പുറത്തെടുത്തുവയ്ക്കാമെങ്കിൽ അതിനുള്ള പേരാണ് സൗന്ദര്യമെന്ന്. അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, തന്നിൽനിന്നു വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന എന്തും ഇന്ദ്രിയവിഷയമായി മനസ്സിനിണങ്ങി

ആഹ്ലാദകരമായിത്തീരുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ അതിനെ സുന്ദരമായെണ്ണുന്നുവെന്നാണ്. ആഹ്ലാദത്തിന്റെ മറ്റൊരു പേരാണ് സൗന്ദര്യമെന്നർഥം. പ്രയോജനാപേക്ഷ വരുമ്പോൾ ആഹ്ലാദത്തിനു ശുദ്ധി കുറഞ്ഞു; ഒപ്പം സൗന്ദര്യത്തിനും.

ഒരു കന്യകയുടെ സൗന്ദര്യം, ഒരു പ്രകൃതിവിലാസത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം, ഒരു കാവ്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം, ഒരു ശ്ലക്ഷ്ണശിലാശില്പത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ വക്താവ് വിവക്ഷിക്കുന്നത് അവയോരോന്നും തന്റെ മനസ്സിനിണങ്ങി ആഹ്ലാദകരമായിരിക്കുന്നു എന്നല്ലേ? അപ്പോൾ ഓരോന്നിലും തനിക്കുണ്ടാകുന്ന മനസ്സിണക്കത്തിന് അവൻ സൗന്ദര്യമെന്നൊരു പൊതു പേരിട്ടുവെന്നേയുള്ളൂ. വേണമെങ്കിൽ തനിക്കു 'ക്ഷ' പിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നോ തനിക്ക് ആഹ്ലാദകരമായിരിക്കുന്നുവെന്നോ പറഞ്ഞാലും തരക്കേടൊന്നുമുണ്ടാകാനില്ല.

നമ്മുടെ ഉള്ളിണക്കമെന്നു പറയുന്നത്, ഉണ്ടാവുന്നതെന്തടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണ്? മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ഊടുറ്റുകിടക്കുന്ന ഏതാനും ഭാവങ്ങളുണ്ട്. പൊതുവേ സ്ഥായിത്വേന കാണപ്പെടുന്ന അവയെ സ്ഥായീഭാവങ്ങളെന്നു വിളിക്കാം. അവയോരോന്നിനോടും അനുബന്ധിച്ച് ഓരോ കലവറയുണ്ട്; സംസ്കാരത്തിന്റെ കലവറ. സംസ്കാരവുമായി കൂട്ടിപ്പിണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആ ഭാവങ്ങളോരോന്നിനും ഇണങ്ങിയതായി വരുമ്പോഴാണ് തന്നിൽനിന്നു വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഓരോന്നും തനിക്കഭിമതമായി മനുഷ്യൻ എണ്ണിപ്പോകുന്നത്.

അപ്പോൾ അനുഭൂതിയിങ്കൽ പൊതുവെ ആഹ്ലാദമെന്നു വിളിക്കുന്ന ഉള്ളിണക്കത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സംസ്കാരമാണെന്നു വരുന്നു.

ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും സംസ്കാരം ഓരോ മാതിരിയായിരിക്കും. അതിനാൽ സൗന്ദര്യാനുഭൂതിയും അങ്ങനെത്തന്നെ; അഥവാ അതിനാലാണ് അങ്ങനെ വന്നിരിക്കുന്നത്. ഒരാളുടെ കണ്ണിൽ ഭുവനൈകസുന്ദരിയായിരിക്കുന്നവൾ മറ്റൊരാൾക്ക് അത്രതന്നെ ആയില്ലെന്നുവരാം. ചിലരുടെ ഹൃദയത്തിന് പുളകോൽഗമകാരിയായൊരു കാവ്യം മറ്റുചിലർക്ക് ഒരൊഴുക്കൻകൃതിയായി മാത്രം തീർന്നേക്കാം. ഈ ഭേദങ്ങളുണ്ടായാലും മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ പൊതുവെ സംസ്കാരത്തിന് ഒരു നിലവാരം കാണുന്നു; ഒപ്പം സൗന്ദര്യബോധത്തിനും. ഒരുവിധം സംസ്കാരമുള്ളവർക്കിടയിൽ സൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചു കേവലം കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങൾ അത്രയൊന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഇനി ഒന്നുണ്ട്; എന്തിന്റെയും പുറംമോടിയിൽ മാത്രം സൗന്ദര്യം കണ്ടടങ്ങുന്നവർ ഒരുവക; പുറംപകിട്ടെത്രയ്ക്കുണ്ടായാലും ഉൾക്കാമ്പളിമയോളം കണ്ടതിനുശേഷം മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുന്നവർ മറ്റൊരു വക. കലാശില്പങ്ങളഭിനന്ദിക്കുന്നവരിൽ ഈ തരഭേദം സാധാരണമാണ്. പനിനീർപ്പൂക്കൾപോലുള്ള തുടുതുടുപ്പൻ ശബ്ദങ്ങൾ നല്ല ശീലുകളിൽ കോർത്തിണക്കി ശ്രുതിമധുരമായി ചൊല്ലിക്കേട്ടാൽ, വിവക്ഷിതമെന്തായാലും വേണ്ടില്ല, ചിലർക്ക് ഒന്നാന്തരം കവിതയായി. എത്ര രമണീയാർഥബോധകമായിക്കൊള്ളട്ടെ, സംഗീതക്കൊഴുപ്പൊന്നില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു കാവ്യം ധ്വസ്താൽ ധ്വസ്തം. മറിച്ചൊരു തരക്കാരുണ്ട്, ശബ്ദഭംഗിക്കു തലയാട്ടിയാലും അർഥധ്വനിക്കു വകയുണ്ടായാൽ മാത്രം ഉള്ളഴിഞ്ഞാഹ്ലാദിക്കുന്നവരായിട്ട്. ഈ ആസ്വാദനഭേദത്തിന് സംസ്കാരംതന്നെ നിദാനം. പ്ലേറ്റോ സൗന്ദര്യത്തെ ലളിതഗഹനങ്ങളെന്നു വിവേചിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ ബഹിരന്തശ്ശോഭകളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. ബുദ്ധിമാനായ മനുഷ്യൻ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളുവരെക്കണ്ടേ ശരിയായാഹ്ലാദിക്കുകയുള്ളൂവെന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം.

നമ്മുടെ ഹൃദ്യതയെ പുറത്തെടുത്തുവയ്ക്കാമെങ്കിൽ സൗന്ദര്യമെന്നു വിളിക്കേണ്ടിവരുന്ന ആ എന്തോ ഒന്നിനെ തദാധാരമായ വസ്തുവിൽത്തന്നെ നിർത്തിക്കൊണ്ട് ഒന്നു വിചാരിക്കാമോ? ആകക്കൂടി ഒരൊത്തിരുപ്പ് – അംഗോപാംഗങ്ങളുടെ യഥാസ്ഥാനവിനിവേശത്തിൽനിന്നുളവാകുന്ന ഒരേകാഗ്രമോഹനത – പ്രതീയമാനമായ ഈ ഒന്നല്ലേ നാം അവിടെ കാണുന്നത്? സുന്ദരമായൊരു മുഖം, മോഹനമായൊരു ഹർമ്മ്യം, നയനാകർഷകമായൊരു സൂനം, ശ്രോത്രപേയമായൊരു രാഗലഹരി, ആലോചനാമൃതമായൊരു കാവ്യം – ഇവയോരോന്നിന്റെയും സൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കൂ. പുറമെയും അകമെയും ഉള്ളൊരു ചതുരശ്രശോഭിത – അതല്ലേ നമുക്കുള്ളിൽക്കൊള്ളുന്നത്? തൊട്ടുകാണിക്കുവാൻ വയ്യ; പക്ഷേ, ഒന്നാകെ അങ്ങനെയൊന്നു തോന്നുന്നുതാനും – അതാണ് സൗന്ദര്യം.

കലകളിൽ – വിശേഷിച്ച് സാഹിത്യത്തിൽ – ഈ സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും ആഹ്ലാദത്തിന്റെയും കിടപ്പെങ്ങനെയാണ്? സാഹിത്യകാരൻ തനിക്കുള്ളിൽക്കൊണ്ട നാനാഭാവങ്ങൾക്കു തന്റെ കൃതിയിൽ രൂപം നൽകുന്നു.

രൂപം തികച്ചും ഭാവത്തിനൊത്തുകഴിഞ്ഞാൽ കാവ്യം സുന്ദരമായി. കവിക്കും സഹൃദയർക്കും ആ കാവ്യസൗന്ദര്യം ഭാവതന്മയീഭാവത്തിനിടയാക്കുന്നു. ഭാവതന്മയീഭാവമോ, പരകോടിയിലാഹ്ലാദമായി പരിണമിക്കുന്നു.

ബാഹ്യലോകത്തിൽ അത്രയ്ക്കാകർഷകമല്ലാത്ത ഭാവവും കാവ്യത്തിലാകർഷകമായിട്ടാണല്ലോ കണ്ടുവരുന്നത്. കണ്ടാൽ അറയ്ക്കുന്നൊരു പിച്ചക്കാരനെ കവി ചിത്രീകരിക്കയാണെന്നിരിക്കട്ടെ, തള്ളേണ്ടതു തള്ളിയും കൊള്ളേണ്ടതു കൊണ്ടും കലാതന്ത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരച്ചതാണെങ്കിൽ ആ ചിത്രം ആകർഷകമായിത്തീരുന്നു. എന്തുകൊണ്ട്? ആ പിച്ചക്കാരന്റെ പ്രതീതിയെ യഥാർഹം ഉളവാക്കുന്നതിനാൽത്തന്നെ. എന്നുവച്ചാൽ കലയിലെ ഒത്തിരിപ്പാണ് കലയിലെ സൗന്ദര്യമെന്നർഥം.

കാവ്യപീഠിക (ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി)

- സാഹിത്യത്തിൽ കാവ്യസൗന്ദര്യം ആഹ്ലാദമായി പരിണമിക്കുന്നു എന്ന് മുണ്ടശ്ശേരി സമർഥിക്കുന്നതെങ്ങനെ?
- സൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്ലേറ്റോയുടെ സങ്കൽപ്പമെന്താണ്?
- ആസ്വാദനഭേദത്തിനു കാരണം സംസ്കാരത്തിലുള്ള വ്യത്യാസമാണെന്ന് മുണ്ടശ്ശേരി സ്ഥാപിക്കുന്നു. വിശദീകരിച്ച് എഴുതുക.
- ബാഹ്യലോകത്തിൽ ആകർഷകമല്ലാത്തവ കാവ്യത്തിൽ ആകർഷകമായി മാറുന്നത് സമർഥിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്?
-

പ്രകൃതിവിലാസം	-	പ്രകൃതിയുടെ വിലാസം
ശ്ലക്ഷ്ണശിലാശില്പം	-	ശ്ലക്ഷ്ണശിലകൊണ്ടുള്ള ശില്പം
അംഗോപാംഗങ്ങൾ	-	അംഗവും ഉപാംഗവും

സമസ്തപദങ്ങളുടെ വിഗ്രഹാർഥം കണ്ടല്ലോ. ഇതുപോലെ താഴെ കൊടുത്ത പദങ്ങൾ വിഗ്രഹിച്ചെഴുതുക.

- മനസ്സിണക്കം
- നയനാകർഷകം
- ആലോചനാമൃതം
- സൗന്ദര്യബോധം

- മധുരം മധുരതരം മധുരതമം
  പ്രിയം പ്രിയതരം പ്രിയതമം
  ഈ രൂപങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കൂ. കൂടുതൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തി എഴുതുക.

പദകോശം

അഭിമതം	- ഇഷ്ടം
തദാധാരമായ	- അതിന് ആധാരമായ
തന്മയീഭാവം	- ഐക്യപ്പെടൽ
ധ്വസ്താൽ ധ്വസ്തം	- ഏറ്റവുമധികം നശിക്കേണ്ടത്
പരന്ത്രീസ്	- ഫ്രാൻസ്
ബഹിരന്തശ്ശോഭ	- പുറമെയും അകമെയുമുള്ള ഭംഗി
രമണീയം	- സൗന്ദര്യമുള്ള
വക്താവ്	- പറയുന്നയാൾ
വിനിവേശം	- പ്രവേശം
വിവക്ഷിതം	- പറയാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്
ശ്ലക്ഷ്ണശില	- വെണ്ണക്കല്ല്
ശ്രോത്രപേയം	- കേൾവിക്ക് ഇമ്പമുള്ളത് / കേട്ട് ആസ്വദിക്കാവുന്നത്
സാത്മ്യം	- ഐക്യം
സൂനം	- പുഷ്പം
സ്ഥായീഭാവം	- സ്ഥിരമായ ഭാവം
സ്വാദ്യതമം	- ഏറ്റവും രുചിയുള്ള

കുപ്പിവളകൾ

നാകപ്പാത്തി*യിൽക്കൂടി വെള്ളം കൂലംകുത്തി വീഴുന്ന ഇരമ്പൽ ചെവിയോർത്തു നിൽക്കുകയായിരുന്നു കണ്ണമ്മ. വരാന്തയുടെ അഴികളിൽ പിടിച്ച് കൈ പുറത്തേക്കു നീട്ടിയതേയുള്ളൂ. ആകെ നനഞ്ഞുപോയിരുന്നു. തകർത്തുള്ള മഴയാവും; സംശയമില്ല. രാവിലത്തെ കഞ്ഞിയും പുഴുക്കും ഇനി എപ്പോഴാണോ കഴിക്കുക? ഈ മഴയത്ത് ഊണുമുറിവരെ നനഞ്ഞുകുളിക്കാതെ എത്താൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. നേരം വെളുത്തപ്പോഴേ വയറ് പ്രതിഷേധിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പൂമുഖത്ത് കാർ ഇരച്ചുവന്നു നിൽക്കുന്നതും ഡോർ ശക്തിയായി അടയുന്നതുമായ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോഴാണ് ശ്രദ്ധ മാറിയത്. അനാഥാലയത്തിൽ ആരോ വിശിഷ്ടാതിഥി വന്നിട്ടുണ്ടാവും. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെയുള്ള പതിവാണ്. ഇനിയിപ്പോൾ ആരെങ്കിലും വന്ന് തന്നെ കൈയും പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകും. അനാഥാലയത്തിന്റെ വലിയ അങ്കണത്തിൽ തങ്ങൾ ഒത്തുകൂടുമ്പോൾ വന്ന അതിഥി തങ്ങളോടായി സംസാരിക്കും. നല്ല കാര്യങ്ങളാണ് പറയുക എന്നാണല്ലോ ദേവുച്ചേച്ചി പറയാറ് - എന്താണാവോ ഈ നല്ല കാര്യങ്ങൾ! തന്റെ കണ്ണുകളുടെ നിറഞ്ഞ അന്ധകാരത്തിലേക്ക് വാക്കുകൾക്ക് വലിയ അർഥമൊന്നുമില്ല, അവർ സംസാരിക്കുമ്പോൾ കുറേ നേരം പോയിക്കിട്ടുമെന്നല്ലാതെ.

ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ആരോ വന്ന് കൈയും പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സേതുവാണെന്ന് തോന്നുന്നു: "വാ, വേഗം വാ കണ്ണമ്മേ, അവിടെ ആരോ വന്നിട്ടുണ്ട്."

എല്ലാ ദിവസങ്ങളിലും തന്നെ മുൻപന്തിയിൽ നിർത്തണമെന്ന് എന്തുകൊണ്ടോ സിസ്റ്ററമ്മയുടെ പ്രത്യേകനിർബന്ധമാണ്.

"ഞങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങനെയും ഒരാളുണ്ട് - കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലാത്ത കണ്ണമ്മ."

*നാകപ്പാത്തി-ലോഹപ്പാത്തി

തന്നെ അങ്ങനെ പറഞ്ഞു പരിചയപ്പെടുത്താനും മറക്കാറില്ല. ചിലപ്പോൾ ചിലരുടെ മനസ്സിന്റെ അലിവ് ഒരു നെടുവീർപ്പായി കാതുകളിൽ വന്നു പതിച്ചെന്നിരിക്കും – അതിൽക്കവിഞ്ഞ്? എന്തോ, കാഴ്ചയില്ലാത്ത കണ്ണമ്മയാണ് താൻ. തന്റെ ലോകം വളരെ വളരെ ഇടുങ്ങിയതാണ് – മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാവാത്ത വിധം! മേരിയും ലിസയും സേതുവുമൊക്കെ പറഞ്ഞുരസിക്കുന്നതൊന്നും തനിക്കുൾക്കൊള്ളാനാവില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവും അവർ തന്നെ സംഭാഷണങ്ങളിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കാൻ തിടുക്കപ്പെടുന്നത്.

എന്തെങ്കിലും തന്നെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരേയൊരാൾ മാത്രം – ദേവുച്ചേച്ചി! തന്റെ കൈവെള്ള മടിയിൽ പിടിച്ചുവച്ച് ഓരോന്നിന്റെയും പേരു പറഞ്ഞിട്ട് ചൂണ്ടുവിരൽകൊണ്ട് അമർത്തിവരയ്ക്കും – നീളത്തിൽ, വട്ടത്തിൽ, വളഞ്ഞുവളഞ്ഞ്. ചിലപ്പോൾ കൈകൊണ്ട് തൊടീപ്പിക്കും.

പ്രസംഗം തീർന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. എല്ലാവരും കൈയടിക്കുകയാണ്. ചുറ്റും ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങളുടെ അടക്കിപ്പിടിച്ച ഒച്ചകൾ! സാധാരണ തങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദം പിരിഞ്ഞുപോവുകയാണ് പതിവ്. ഇന്ന് അതിന് വിപരീതമായി എന്തേ, എന്തുകൊണ്ടാണീ പുതുമ? ചെവിയോർത്തുനിന്നു. പെട്ടെന്ന് സിസ്റ്ററമ്മ ഉച്ചത്തിൽ എല്ലാവരോടുമായി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു, വന്ന അതിഥി തങ്ങൾക്കൊക്കെ പുതുവസ്ത്രങ്ങൾ തരാൻപോകുകയാണെന്ന്. ഇതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കൽ ഇതുപോലൊരു വ്യക്തി ഓണത്തിന് പുതുവസ്ത്രങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചതാണ്. അന്ന് തന്റെ കൂട്ടുകാരുടെയിടയിലെ സന്തോഷത്തിമർപ്പ് എന്തായിരുന്നു! രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതുവരെയും അതേക്കുറിച്ചുള്ള സംസാരം നിറുത്തിയിരുന്നില്ല.

“കണ്ണമ്മ, ദാ ഇങ്ങോട്ടു നീങ്ങി നിൽക്ക് – ഉം – കൈരണ്ടും നീട്ടിക്കോ!” ഇതാ തന്റെ കൈയിലും ഒരു കോടിയുടുപ്പായി! അടിച്ചു നനച്ചു കുളിക്കുമ്പോൾ മാറിയുടുക്കാൻ ഒരു വസ്ത്രമെന്നല്ലാതെ – “കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ല – അതാണ് ഇങ്ങനെ മുഖം വലിച്ചുകെട്ടി” – സിസ്റ്ററമ്മയാണല്ലോ പറഞ്ഞത്! ഉള്ളിലൊരു നടുക്കം. ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും സമ്മാനിച്ചാൽ പുഞ്ചിരിയോടെ വേണം സ്വീകരിക്കാൻ എന്നു കഴിഞ്ഞ തവണതന്നെ താക്കീതു തന്നതായിരുന്നുവെന്ന് പെട്ടെന്ന് ഓർത്തു. ഇനി വന്നയാൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ പിടിച്ചു ശകാരിക്കുമോ ആവോ!

ആരോ പിറകോട്ടു പിടിച്ചു നീക്കുകയാണ്.

“വാ കണ്ണമ്മ!” ലിസിയാണ്. “കോടി കിട്ടിയല്ലോ! ഇനി വഴിമാറിക്കൊടുക്ക്, നിന്നെ അങ്ങുകൊണ്ടാക്കിയേക്കാം.”

ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽനിന്ന് അവർ പുറത്തേക്കു നടത്തി.

“ആ വന്ന അമ്മച്ചിയെ നിനക്കു കാണാൻ പറ്റിയില്ലല്ലോ... എന്തു നല്ല അമ്മച്ചി! നമുക്കൊക്കെ കോടി തന്നില്ലേ! കൂടെ അവരുടെ മോളും ഉണ്ട്. എന്തു നല്ല സുന്ദരിയാണെന്നോ! നമ്മുടെയൊക്കെ

അത്ര വരും. തിളങ്ങുന്ന പച്ചത്തട്ടുള്ള ഉടുപ്പാണ് ഇട്ടിരുന്നത്."

ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. സൗന്ദര്യവും തിളക്കവും പച്ചനിറവും ഒന്നും തനിക്കു പിടിയുള്ള വാക്കുകളല്ലല്ലോ!

പെട്ടെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു:

"ആ മോൾടെ കൈ രണ്ടും നിറയെ കുപ്പിവളകൾ!"

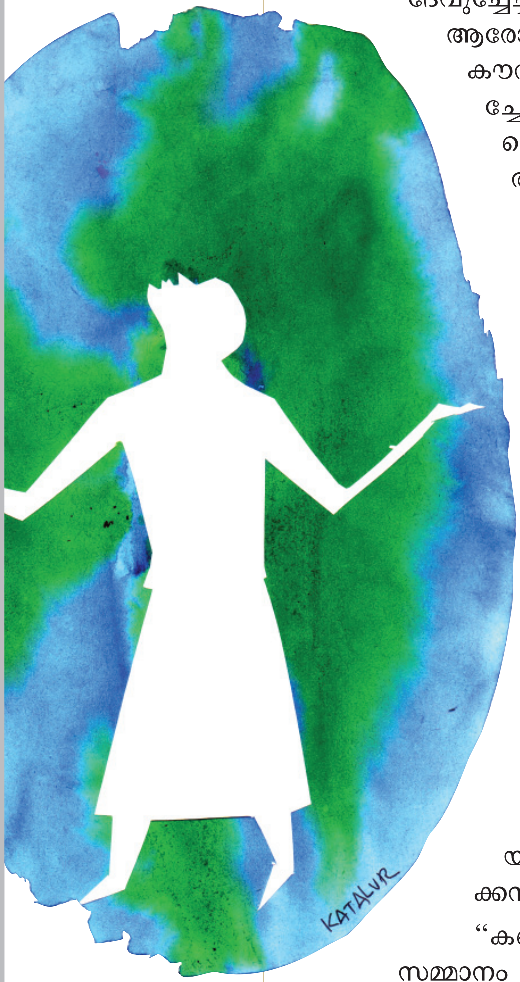

എന്താണവൾ പറഞ്ഞത്? കുപ്പിവളകൾ എന്നല്ലേ? പെട്ടെന്ന് മനസ്സിൽ ഒരു തെളിച്ചം - പള്ളിയിൽ കുർബാന സമയത്തുള്ള മണികിലുക്കംപോലെ കിലുങ്ങുന്ന - അതെ, കുറേ നാളുകൾക്കു മുമ്പ് താനും ദേവുച്ചേച്ചിയും സിസ്റ്ററമ്മയുടെ മുറിയിൽ നിൽക്കുമ്പോഴാണ് ആരോ കടന്നുവന്നപ്പോൾ മണികിലുക്കംപോലെ മനസ്സിൽ കൗതുകമുണർത്തിയ പുതിയൊരു നാദം. അന്നാണ് ദേവുച്ചേച്ചി കുപ്പിവളകളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുതന്നത്. തന്റെ കൈവെള്ളയിൽ ചൂണ്ടുവിരൽകൊണ്ട് അമർത്തി വട്ടത്തിൽ വരച്ചു കാണിച്ചു: "ഇതുപോലെ ഒന്നല്ല, ഒരടുക്ക് കൈയിലിടുമ്പോഴാണ് ഈ കിലുക്കം."

ദേവുച്ചേച്ചി പറഞ്ഞു:

"ഇതാ നിന്റെ പതിവുസ്ഥാനത്ത് കൊണ്ടെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു കണ്ണമ്മ. ഇനി കോടി അഴുക്കാക്കാതെ വേഗം പെട്ടിയിൽ കൊണ്ടുവയ്ക്ക്."

വരാന്തയുടെ കൈവരിയിൽ തന്റെ കൈ പിടിപ്പിച്ചിട്ട് അവൾ ഓടിപ്പോയിക്കഴിഞ്ഞു.

തപ്പിത്തടഞ്ഞ് മുറിയിൽ തന്റെ തകരപ്പെട്ടി കണ്ടുപിടിച്ച് ഉടുപ്പു വച്ചിട്ട് പതിവുസ്ഥാനത്തു വീണ്ടും നിലയുറപ്പിച്ചപ്പോൾ നാകപ്പാത്തിയിൽക്കൂടി വീണുകൊണ്ടിരുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ ശബ്ദം നേർത്തിരുന്നു. കൈ വെളിയിലേക്കു നീട്ടി. ഇടയ്ക്കിടെ ഓരോ വെള്ളത്തുള്ളി മാത്രം. പെട്ടെന്ന് നീട്ടിപ്പിടിച്ച തന്റെ കൈയിൽ ആരുടെയോ കൈത്തലം. അതു ലിസിയുടെയും മേരിയുടെയും സേതുവിന്റെയും അല്ല, തീർച്ച.... പൂവിതളുകളുടേതുപോലുള്ള മൃദുസ്പർശം. ആരാണോ ഓർക്കാപ്പുറത്ത്! മനസ്സിന്റെ ജിജ്ഞാസയുടെ വീർപ്പുമുട്ടൽ.... പെട്ടെന്ന് സിസ്റ്ററമ്മയുടെ പരുക്കൻ ശബ്ദം:

"കണ്ണമ്മ, ഇതാ റോസിമോൾ നിനക്കൊരു പ്രത്യേക സമ്മാനം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. വേഗം കൈനീട്ടിക്കൊടുക്ക്."

ഒന്നുമൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. എങ്കിലും വേഗം കൈനീട്ടിപ്പിടിച്ചു. സിസ്റ്ററമ്മയാണ് പറഞ്ഞത്. പെട്ടെന്ന് കലപിലകൂട്ടുന്ന കുപ്പിവളകളുടെ കിലുങ്ങുന്ന സ്വരം! ലിസ പറഞ്ഞ ആ നല്ല അമ്മയുടെ മകളായിരിക്കും. രണ്ടുകൈയും നിറയെ കുപ്പിവളകൾ അണിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നല്ലേ ലിസ പറഞ്ഞത്! പെട്ടെന്ന് ആരോ തന്റെ കൈപ്പത്തി ഒതുക്കിപ്പിടിക്കു

കയാണ്. എന്തു സംഭവിക്കുന്നു എന്നാലോചിച്ച് നിൽക്കുമ്പോൾ കലപില കൂട്ടുന്ന കുപ്പിവളകൾ തന്റെ കൈത്തണ്ടിലേക്ക് .... വിശ്വസിക്കാനാവാതെ പതുക്കെ തടവിനോക്കാൻ കൈപ്പടം അനക്കിയപ്പോൾ മണികിലുക്കം പോലെ കൗതുകമുണർത്തുന്ന നാദം! പെട്ടെന്നു മനസ്സിൽ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ രോമാഞ്ചം! ഉള്ളിൽ ഒതുങ്ങാതെ അത് ശരീരത്തിൽ ആകെ പടർന്നു കയറുകയാണ്.

"നോക്കമ്മേ, ആ കുട്ടിയുടെ മുഖത്ത് എന്തൊരു തെളിച്ചം!"

ആരാണ് ആ പറഞ്ഞത്? എന്തോ, അറിഞ്ഞുകൂടാ. കൈകൾ കുലുക്കി കുപ്പിവളകളുടെ മന്ത്രനാദം കേൾക്കുന്ന തിരക്കിൽ അവൾ മറ്റെല്ലാം മറന്നുപോയിരുന്നു.

സാറാതോമസിന്റെ കഥകൾ (സാറാതോമസ്)

സ്റ്റീഫൻ ഡബ്ല്യു ഹോക്കിങ്– ജീവിക്കുന്ന പ്രതിഭാസം

ശാസ്ത്രജ്ഞനായ സ്റ്റീഫൻ ഹോക്കിങ്ങിനെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടിരിക്കുമല്ലോ. പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നൂതനമായ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തിയ ഹോക്കിങ് മോട്ടോർ ന്യൂറോൺ എന്ന ഗുരുതരരോഗം ബാധിച്ച്, ശരീരം തളർന്ന് ജീവിതം പൂർണമായും വീൽച്ചെയറിലേക്ക് ഒതുക്കപ്പെട്ട പ്രതിഭയാണ്. സംസാരശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ട്, ആംഗ്യഭാഷയ്ക്കുപോലും പറ്റാത്ത നിസ്സഹായാവസ്ഥയിലാണെങ്കിലും രോഗത്തിനു കീഴടങ്ങി ഒതുങ്ങിക്കൂടാൻ അദ്ദേഹം തയാറായില്ല. പ്രവർത്തനക്ഷമമായ ഒരേയൊരവയവമായ വലതുകൈയിലെ ചൂണ്ടുവിരലുപയോഗിച്ച്, കംപ്യൂട്ടറിൽ തെളിയുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുത്ത് ഹോക്കിങ് മഹത്തായ ആശയങ്ങൾ ലോകത്തിനു സമ്മാനിച്ചു. പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും തമോഗർത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഐൻസ്റ്റീനു ശേഷമുണ്ടായ ഏറ്റവും മഹത്തായ കണ്ടെത്തലുകളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. A brief history of time അടക്കമുള്ള ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളാണ്.

ഈ നേട്ടങ്ങളുടെ അംഗീകാരമായി ഹോക്കിങ്ങിന് അനേകം ബഹുമതികൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേംബ്രിഡ്ജ് സർവകലാശാലയുടെ ലൂക്കേഷ്യൻ പ്രഫസർ ഓഫ് മാത്തമാറ്റിക്സ്, അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ബഹുമതിയായ ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റീൻ അവാർഡ്, ബി.ബി.സി. നൽകുന്ന മാസ്റ്റർ ഓഫ് യൂണിവേഴ്സ്, ആറോളം സർവകലാശാലകളുടെ ഹോണററി ഡോക്ടറേറ്റ് എന്നിവ അവയിൽ ചിലതാണ്. ശാരീരികമായ കൊടിയ അവശതകൾ ഏൽപ്പിച്ച വെല്ലുവിളികളെ ഇച്ഛാശക്തികൊണ്ട് മറികടക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിന്റെ ഉദാത്തമാതൃകയാണ് സ്റ്റീഫൻ ഹോക്കിങ്.

ശാരീരികവെല്ലുവിളികൾ അതിജയിച്ച് ജീവിതവിജയം കൈവരിച്ച നിരവധി വ്യക്തികൾ സമൂഹത്തിലുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരാളെക്കുറിച്ച് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- കുപ്പിവളകളുടെ മന്ത്രനാദം കണ്ണമ്മയിൽ വരുത്തിയ മാറ്റം എന്താണ്? ചർച്ചചെയ്യുക.

- • തന്റെ കണ്ണുകളുടെ നിറഞ്ഞ അന്ധകാരത്തിൽ വാക്കുകൾക്ക് വലിയ അർഥമൊന്നുമില്ല.
  • ചിലപ്പോൾ ചിലരുടെ മനസ്സിന്റെ അലിവ് ഒരു നെടുവീർപ്പായി കാതുകളിൽ വന്നുപതിച്ചെന്നിരിക്കും.
  • എന്താണവൾ പറഞ്ഞത്? കുപ്പിവളകൾ എന്നല്ലേ? പെട്ടെന്ന് മനസ്സിൽ ഒരു തെളിച്ചം.

  കണ്ണമ്മയുടെ അനുഭവലോകത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളാണിവ. കഥയുടെ ഭാവതലത്തിന് ഇവ നൽകുന്ന മിഴിവ് വ്യക്തമാക്കുക.

- കണ്ണമ്മയുടെ ലോകം ശബ്ദങ്ങളുടേതാണ്. കഥയുടെ ശീർഷകവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- സൗന്ദര്യലഹരി, കുപ്പിവളകൾ എന്നീ രചനകളിൽ നിങ്ങളെ ആകർഷിച്ച ഘടകങ്ങൾ എതെല്ലാമാണ്? വിശകലനം ചെയ്യുക.

ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച്

	പൂർണമായി	ഭാഗികമായി	അൽപ്പം മാത്രം
വർണന			
• വസ്തു/സംഭവം/ദൃശ്യം എന്നിവ ആശയം ചോർന്നു പോകാതെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
• വർണനയുടെ സവിശേഷതകൾ പാലിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
• പദങ്ങൾ, വിശേഷണങ്ങൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ, വാക്യങ്ങൾ എന്നിവ ഔചിത്യപൂർവം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
കവിതയരങ്ങ്			
• വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കവിത കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• ഭാവാത്മകമായി, ഈണത്തിൽ, അർഥവ്യക്തതയോടെ ആലപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• കവിതാസ്വാദനചർച്ചയിൽ അഭിപ്രായങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• കവിതകളുടെ പ്രമേയം, ചമൽക്കാരഭംഗി എന്നിവ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് കുറിപ്പ് തയാറാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			

എഴുത്തുകാരെ അറിയുക

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള
(1911–1948)

എറണാകുളത്തെ ഇടപ്പള്ളിയിൽ ജനനം. കാൽപ്പനികപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ശ്രദ്ധേയൻ. രമണൻ, ബാഷ്പാഞ്ജലി, സങ്കല്പകാന്തി, സ്പന്ദിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം, പാടുന്ന പിശാച്, സ്വരരാഗസുധ, യവനിക, കളിത്തോഴി, അമൃതവീചി, രക്തപുഷ്പങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ പ്രധാന കൃതികൾ. നിരവധി വിവർത്തനകൃതികളും ചങ്ങമ്പുഴയുടേതായിട്ടുണ്ട്.

ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി
(1903 – 1977)

തൃശൂരിലെ കണ്ടശ്ശാംകടവിൽ ജനനം. സാഹിത്യവിമർശകൻ, അധ്യാപകൻ, വാഗ്മി, വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി എന്നീ നിലകളിൽ ബഹുമുഖമായ വ്യക്തിത്വത്തിനുടമ. കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ (ആത്മകഥ), കാവ്യപീഠിക, നാടകാന്തം കവിത്വം, മാറ്റൊലി, വായനശാലയിൽ(നാലു ഭാഗങ്ങൾ), മാനദണ്ഡം, പ്രൊഫസർ, കൊന്തയിൽനിന്ന് കുരിശിലേക്ക്, പാറപ്പുറത്തു വിതച്ച വിത്ത് തുടങ്ങിയവ പ്രധാന കൃതികൾ.

സാറാതോമസ്

1934ൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് ജനനം. 'ജീവിതം എന്ന നദി' ആദ്യനോവൽ. നാർമുടിപ്പുടവ എന്ന നോവലിന് കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ലഭിച്ചു. നീലക്കുറിഞ്ഞികൾ ചുവക്കും നേരം, ഗ്രഹണം, അഗ്നിശുദ്ധി, അസ്തമയം, പവിഴമുത്ത്, മുറിപ്പാടുകൾ, അർച്ചന, സാറാതോമസിന്റെ കൃതികൾ (കഥാസമാഹാരം) തുടങ്ങിയവ പ്രധാന കൃതികൾ.

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

- കവിതകളുടെ കാലം, പ്രയോഗം, ചമൽക്കാരഭംഗി എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുകയും അവയെ താരതമ്യംചെയ്ത് കുറിപ്പുകൾ തയാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- സമാനമായ പ്രമേയമുള്ള കവിതകൾ കണ്ടെത്തി കവിതയരങ്ങിൽ ചൊല്ലി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
- ലേഖനം, നിരൂപണം, പഠനം, ഉപന്യാസം എന്നിവ വായിച്ച് അവയിലെ പ്രമേയപരവും ആസ്വാദനപരവുമായ അംശങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഔചിത്യപൂർവം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു.
- ഗദ്യഭാഗങ്ങൾ ആശയം ഉൾക്കൊണ്ട് ഭാവാത്മകമായി വായിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്നു.
- വിവിധ വ്യവഹാരരൂപങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഉചിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ സമാനമായവ തയാറാക്കുന്നു.
- കഥയുടെ പ്രമേയം, ആഖ്യാനം, ഭാഷ എന്നിവ തിരിച്ചറിയുകയും ശീർഷകത്തിന്റെ ഔചിത്യം കണ്ടെത്തി കുറിപ്പ് തയാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- സമസ്തപദങ്ങളുടെ ഉപയോഗം ഭാഷയെ എങ്ങനെ ശക്തമാക്കുന്നുവെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് സ്വന്തം രചനകളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു.

2

മനുഷ്യകഥാനുഗായികൾ

ഗുരു ശിഷ്യർക്കു മുന്നിലെത്തി.
അന്നേരം കിളിവാതിലിലൊരു പക്ഷി വന്നിരുന്നു.
അതു പാടാൻ തുടങ്ങി.
അവർ ആ പാട്ടിൽ ലയിച്ചിരുന്നു.
പക്ഷി പറന്നുപോയപ്പോൾ ഗുരു പറഞ്ഞു:
"ഇനി പൊയ്ക്കോളൂ. ഇന്നത്തെ അധ്യയനം കഴിഞ്ഞു."

– സെൻകഥ

കഥയിലെ ആശയമെന്ത്? ചർച്ചചെയ്യുക.

ഹെർമൻ ഹെസ്സെയുടെ 'സിദ്ധാർഥ' എന്ന വിശ്വപ്രസിദ്ധമായ നോവലിലെ ഒരു ഭാഗമാണിത്.

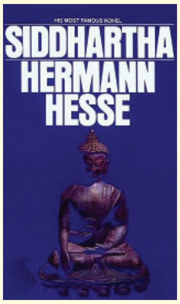

ബുദ്ധന്റെ കാലത്ത് ആത്മീയാന്വേഷണങ്ങളിൽ മുഴുകി ജീവിച്ച ഒരു ബ്രാഹ്മണകുമാരനാണ് നോവലിലെ കഥാപാത്രമായ സിദ്ധാർഥൻ. താപസനായി ജീവിച്ചെങ്കിലും അശാന്തമായിരുന്നു അയാളുടെ മനസ്സ്. ജീവിതം അപൂർണമായി തോന്നുകയാൽ അയാൾ പുതിയ അനുഭവങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു നടന്നു. ലൗകികസുഖങ്ങളിൽ മുഴുകുകയും ധനവാനായി മാറുകയുമുണ്ടായി. അപ്പോഴും മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു. വീണ്ടും എല്ലാമുപേക്ഷിച്ച് അയാൾ വനത്തിലെ നദീതടത്തിൽ എത്തുകയാണ്.

കടത്തുകാരൻ

സിദ്ധാർഥൻ കടവിൽ എത്തിയപ്പോൾ ആ തോണി അവിടെത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. യുവതാപസനെ മുമ്പ് നദി കടത്തിവിട്ട കടത്തുകാരൻ തോണിയിൽ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സിദ്ധാർഥന് അയാളെ മനസ്സിലായി. അയാളെയും വാർധക്യമേറെ ബാധിച്ചിരുന്നു.

"എന്നെ അക്കരയ്ക്കു കൊണ്ടുപോവുമോ?" -അവൻ ചോദിച്ചു.

അതുപോലെ ബഹുമാന്യനായ ഒരാൾ ഏകനായി കാൽനടയായി വന്നതുകണ്ട് അദ്ഭുതത്തോടെ കടത്തുകാരൻ അവനെ കയറ്റി തോണി നീക്കി.

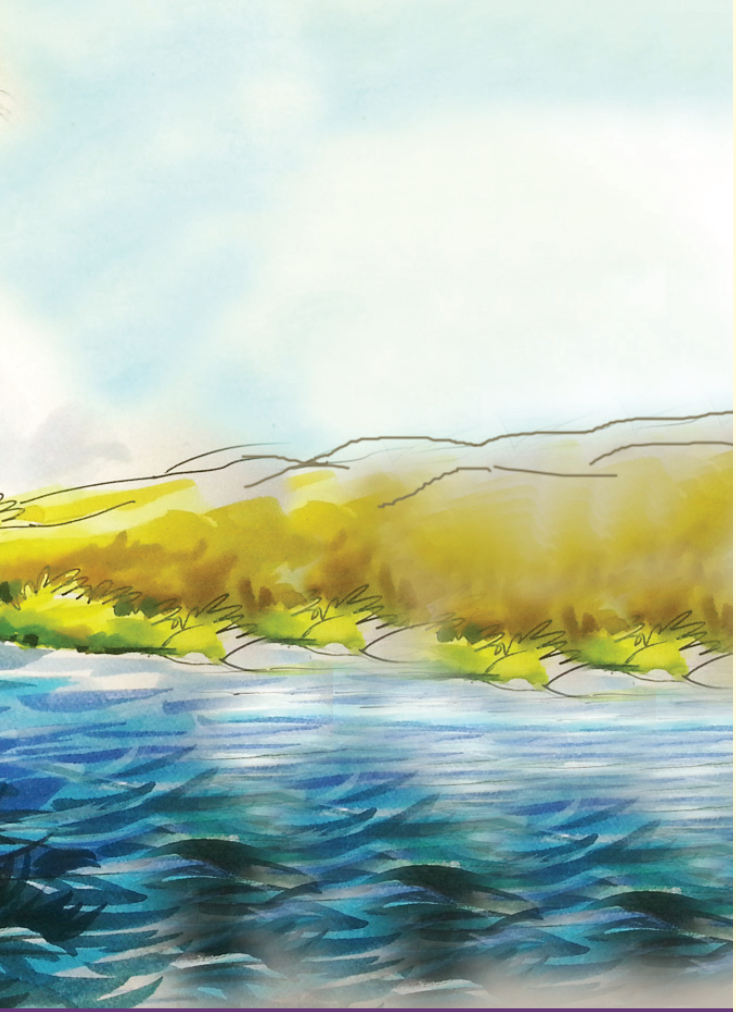

"നിങ്ങൾ സുന്ദരമായ ഒരു ജീവിതം തന്നെയാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്" -സിദ്ധാർഥൻ പറഞ്ഞു. "ഈ നദിയുടെ സാമീപ്യത്തിൽ ജീവിക്കുവാനും എന്നും അതിൽ തുഴഞ്ഞുനടക്കുവാനുമാവുക എത്ര ആഹ്ലാദകരമാണ്."

മെല്ലെ തുഴകൾ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കടത്തുകാരൻ മന്ദഹസിച്ചു:

"അതെ, അത് വളരെ ആഹ്ലാദകരം തന്നെ. പക്ഷേ, എല്ലാത്തരം ജീവിതവും അങ്ങനെയല്ലേ, എല്ലാ തൊഴിലുകളും ആനന്ദപ്രദമല്ലേ?"

"ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ നിങ്ങളോട് ഇക്കാര്യത്തിൽ എനിക്കസൂയ തോന്നുന്നു."

"ഓ, താമസിയാതെ നിങ്ങൾക്കിതിലുള്ള താൽപ്പര്യം നഷ്ടമായിക്കൊള്ളും. ഇത് നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചവർക്ക് പറ്റിയ തൊഴിലല്ല."

സിദ്ധാർഥൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു: "എന്റെ വേഷങ്ങൾകൊണ്ട്, മുമ്പേതന്നെ എന്നെ വിലയിരുത്തുകയും സംശയത്തോടെ നോക്കുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എനിക്കു ശല്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ വസ്ത്രങ്ങൾ നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുമോ? മാത്രമല്ല, എന്നെ ഈ നദി കടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രതിഫലം തരാൻ എന്റെ കൈയിൽ പണമൊന്നുമില്ലതാനും."

"അങ്ങ് തമാശ പറയുകയാണ്" -കടത്തുകാരൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ തമാശ പറയുകയല്ല ചങ്ങാതീ. പ്രതിഫലമൊന്നും സ്വീകരിക്കാതെതന്നെ മുമ്പൊരിക്കൽ നിങ്ങൾ എന്നെ ഈ നദി കടത്തിവിട്ടു. അതുകൊണ്ട് ദയവായി ഇപ്പോഴും അങ്ങനെചെയ്ത് പകരം എന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ എടുത്തുകൊള്ളുക."

"അപ്പോൾ മാന്യനായ അങ്ങ് വസ്ത്രങ്ങളില്ലാതെ പോകുമോ?"

"ഇനിയും മുമ്പോട്ട് പോകാതിരിക്കാനാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ എനിക്ക് വല്ല പഴയ വസ്ത്രങ്ങളും തന്ന്, നിങ്ങളുടെ സഹായിയായി, നിങ്ങളുടെ തൊഴിൽ പഠിക്കുന്നവനായി എന്നെ ഇവിടെ നിർത്തുമെങ്കിൽ അതാണെനിക്കിഷ്ടം. എനിക്ക് തോണി തുഴയാൻ പഠിക്കുകതന്നെ വേണം."

വളരെ നേരം ആ അപരിചിതനെ കടത്തുകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി.

"എനിക്ക് നിങ്ങളെ മനസ്സിലായി" -ഒടുവിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഒരിക്കൽ നിങ്ങൾ എന്റെ കുടിലിൽ ഉറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അത് വളരെ വളരെക്കാലത്തിനുമുമ്പാണ്. ഒരുപക്ഷേ, പത്തിരുപതു വർഷത്തിനും മുമ്പ്. അന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളെ നദി കടത്തിവിട്ടു. നല്ല ചങ്ങാതിമാരായി നാം പിരിയുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങൾ ഒരു താപസനായിരുന്നില്ലേ? നിങ്ങളുടെ പേര് എനിക്കോർമ്മിക്കാനാവുന്നില്ല."

"എന്റെ പേര് സിദ്ധാർഥൻ എന്നാണ്. അന്ന് നിങ്ങൾ എന്നെക്കാണുമ്പോൾ ഞാനൊരു താപസനായിരുന്നു."

"സിദ്ധാർഥാ, നിങ്ങൾക്കു സ്വാഗതം. എന്റെ പേര് വാസുദേവനെന്നാണ്. ഇന്ന് നിങ്ങൾ എന്റെ അതിഥിയാവുമെന്നും എന്റെ കുടിലിൽ ഉറങ്ങുമെന്നും കരുതട്ടെ. നിങ്ങൾ എവിടെനിന്നാണ് വരുന്നതെന്നും ഈ വിലകൂടിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ഇത്രയധികം നിങ്ങൾക്ക് മടുത്തുപോയതെന്തെന്നുമൊക്കെ നിങ്ങൾ എന്നോട് പറയുമെന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കട്ടെ."

അവർ നദിയുടെ നടുവിലെത്തി. ഒഴുക്കു കാരണം വാസുദേവൻ കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ തുഴഞ്ഞു. തോണിയുടെ കൊമ്പിലേക്കുതന്നെ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സമചിത്തതയോടെ ബലത്ത കരങ്ങളാൽ അയാൾ തുഴഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

സിദ്ധാർഥൻ അയാളെത്തന്നെ നോക്കിയിരുന്നു. തന്റെ സന്ന്യാസദിനങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തിൽ ഈ മനുഷ്യനോട് തനിക്കെന്തുമാത്രം പ്രേമമാണു തോന്നിയതെന്ന് അവൻ ഓർത്തു. നന്ദിയോടെ അവൻ വാസുദേവന്റെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. നദിക്കരയിലെത്തിയപ്പോൾ തോണി തളച്ചിടാൻ അവൻ അയാളെ സഹായിച്ചു. വാസുദേവൻ അവനെ തന്റെ കുടിലിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവന് റൊട്ടിയും വെള്ളവും കൊടുത്തു. അതും വാസുദേവൻ നൽകിയ മാമ്പഴവും അവൻ സ്വാദോടെ, സന്തോഷത്തോടെ കഴിച്ചു.

സൂര്യാസ്തമയവേളയിൽ അവർ നദിക്കരയിലെ ഒരു തടിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. തന്റെ ജനനത്തെയും ജീവിതത്തെയും കുറിച്ചും കൊടുംനിരാശയുടെ ആ നിമിഷത്തിനുശേഷം ഇന്ന് താൻ അയാളെ കണ്ടതുവരെയുള്ള കാര്യങ്ങളും ഒക്കെ സിദ്ധാർഥൻ പറഞ്ഞു. അവൻ അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ രാവേറെച്ചെന്നിരുന്നു.

വാസുദേവൻ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ കാതോർത്തിരുന്നു. അവന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ച്, ബാല്യത്തെക്കുറിച്ച്, അന്വേഷണത്തെക്കുറിച്ച്, അവനറിഞ്ഞ സുഖങ്ങളെക്കുറിച്ച്, അവന്റെ ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എല്ലാം തന്നെ അയാൾ കേട്ടു. വളരെ ചുരുക്കം ചിലർക്കു മാത്രമുള്ള അങ്ങനെ കേട്ടിരിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് കടത്തുകാരന്റെ മഹത്തായ ഗുണങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു. എങ്ങനെ കാതോർക്കണമെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. വാസുദേവൻ ഒരു വാക്കുകൂടി ഉച്ചരിച്ചില്ലെങ്കിലും ശാന്തനായി, ആകാംക്ഷയോടെ, ഒന്നും ചോർന്നുപോകാതെ ഓരോ വാക്കും അയാൾ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് സിദ്ധാർഥൻ അറിഞ്ഞു. അയാൾ ഒരിക്കലും അക്ഷമ കാട്ടിയില്ല. പ്രശംസിക്കുകയോ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്തില്ല. കേൾക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക്, തന്റെ പരിശ്രമങ്ങളിലേക്ക്, തന്റെ വ്യഥകളിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന ഇത്തരം ഒരു ശ്രോതാവിനെ കിട്ടുക എത്ര ആശ്വാസപ്രദമാണെന്ന് സിദ്ധാർഥൻ അറിഞ്ഞു.

സിദ്ധാർഥൻ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞ് കുറേ നേരത്തേക്ക് അവിടെ നിശ്ശബ്ദത തങ്ങിനിന്നു. ഒടുവിൽ വാസുദേവൻ പറഞ്ഞു: "അത് ഞാൻ ഊഹിച്ചതുപോലെ തന്നെയാണ്. നദി നിങ്ങളോട് സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന് നിങ്ങളോടും പ്രേമമുണ്ട്, അത് നിങ്ങളോടും സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും അത് നന്നായി, വളരെ വളരെ നന്നായി. സിദ്ധാർഥാ, എന്റെ ചങ്ങാതീ, നിങ്ങൾക്കെന്നോടൊപ്പം നിൽക്കാം. ഒരിക്കൽ എനിക്ക് ഭാര്യയുണ്ടായിരുന്നു.

അവളുടെ കിടക്ക എന്റേതിന്റെ സമീപത്തായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവൾ മരിച്ചുപോയിട്ട് വളരെക്കാലമായി. ഒരുപാട് കാലമായി ഞാനേകനായി കഴിയുകയാണ്. വരുക, എന്നോടൊപ്പം താമസിക്കുക. നമുക്ക് രണ്ടുപേർക്കും ആവശ്യമായ ഭക്ഷണവും സ്ഥലവും അവിടെയുണ്ട്."

"വളരെ നന്ദി!" സിദ്ധാർഥൻ പറഞ്ഞു: "സന്തോഷത്തോടെ ഞാനാ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഒക്കെ ഇത്ര ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടതിന് ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു. എങ്ങനെ കേൾക്കണമെന്ന് അറിയാവുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ള നിങ്ങളെപ്പോലെ ഒരാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടേയില്ല. ഈ കഴിവും എനിക്കു നിങ്ങളിൽനിന്ന് അഭ്യസിക്കണം."

"നിങ്ങൾ അതു പഠിക്കും" -വാസുദേവൻ പറഞ്ഞു: "എന്നാൽ അത് എന്നിൽ നിന്നുമല്ല. നദിയാണ് കാതോർക്കാൻ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത്. നിങ്ങളും നദിയിൽ നിന്നു തന്നെ പഠിക്കും. നദിക്ക് എല്ലാം അറിയാം. ഒരാൾക്ക് എല്ലാം അതിൽനിന്നു പഠിക്കാം. കീഴ്പോട്ടു പോകുന്നത്, മുങ്ങിത്താഴുന്നത്, അഗാധതകളെ തേടുന്നത് അഭികാമ്യമാണെന്ന് നിങ്ങൾ നദിയിൽനിന്നു പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ധനികനായ, ബഹുമാന്യനായ സിദ്ധാർഥൻ ഒരു തുഴക്കാരനാവും, ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതനായ സിദ്ധാർഥൻ ഒരു കടത്തുവഞ്ചിക്കാരനാവും, ഇക്കാര്യങ്ങളൊക്കെ നിങ്ങൾ നദിയിൽനിന്നു പഠിച്ചിരിക്കുന്നു."

വാസുദേവൻ എഴുന്നേറ്റു: "നേരം ഒരുപാട് വൈകിയിരിക്കുന്നു." അയാൾ പറഞ്ഞു: "നമുക്ക് ഉറങ്ങാൻ പോകാം. ഞാനൊരു പണ്ഡിതനല്ല. എങ്ങനെ സംസാരിക്കണമെന്നോ ചിന്തിക്കണമെന്നോ എനിക്കറിയില്ല. കാതോർക്കുവാനും ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കുവാനും മാത്രമേ എനിക്കറിയാവൂ. അതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും തന്നെ ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്ക് നന്നായി സംസാരിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഒരുപക്ഷേ, ഒരധ്യാപകനായേനെ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഞാൻ കേവലം ഒരു കടത്തുവഞ്ചിക്കാരൻ മാത്രമാണ്. ആളുകളെ നദി കടത്തിവിടുകയാണ് എന്റെ ജോലി. ആയിരക്കണക്കിനു മനുഷ്യരെ ഞാൻ നദി കടത്തിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. അവർക്കെല്ലാം എന്റെ നദിയെ വെറുമൊരു മാർഗതടസ്സമായല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമായിക്കാണാനായില്ല. പണത്തിനും കച്ചവടത്തിനും കല്യാണത്തിനും തീർഥാടനത്തിനും ഒക്കെയായി പോവുകയായിരുന്നു അവർ. അവരുടെ മാർഗത്തിനു കുറുകെ നദിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ തടസ്സം മറികടന്ന് വേഗം അവരെ അപ്പുറത്തെത്തിക്കാൻ കടത്തുകാരനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാലും ആ ആയിരക്കണക്കിനു മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ അപൂർവം ചിലർക്ക്, നാലോ അഞ്ചോ പേർക്ക് ഈ നദി ഒരു തടസ്സമായിരുന്നില്ല. അവർ അതിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു; അതു പറയുന്നതിനു കാതോർത്തു. എനിക്കെന്നപോലെ അവർക്കും നദി വിശുദ്ധമായിത്തീർന്നു. നമുക്കിനി ഉറങ്ങാം സിദ്ധാർഥാ."

കടത്തുകാരനോടൊപ്പം വസിച്ച് സിദ്ധാർഥൻ വഞ്ചി തുഴയാൻ പഠിച്ചു. കടവിൽ പണിയൊന്നുമില്ലാത്ത നേരത്ത് അവൻ വാസുദേവനോടൊപ്പം പാടത്തു പണിയെടുത്തു. അവൻ വിറകു ശേഖരിക്കുകയും നേന്ത്രപ്പഴങ്ങൾ ഇണിഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. തുഴകൾ നിർമ്മിക്കുവാനും തോണിയെ സംരക്ഷിക്കുവാനും കുട്ട മെടയുവാനും അവൻ ശീലിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ പഠിക്കുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളെയും അവനിഷ്ടമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും വളരെ പെട്ടെന്നു കടന്നുപോയി. പക്ഷേ, വാസുദേവനു പഠിപ്പിക്കുവാനായതിലുമധികം കാര്യങ്ങൾ അവൻ നദിയിൽനിന്നു പഠിച്ചു. അവൻ അതിൽനിന്നു തുടർച്ചയായി പഠിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. എല്ലാറ്റിലുമുപരിയായി, മനസ്സോടെ എങ്ങനെ

കാതോർക്കണമെന്ന് അവൻ അതിൽ നിന്നു പഠിച്ചു. ശാന്തമായ ഹൃദയത്തോടെ, മുൻവിധികളില്ലാത്ത തുറന്ന മനസ്സോടെ, നിസ്സംഗനായി, അനാസക്തനായി, വിധി പറയലും അഭിപ്രായപ്രകടനവും കൂടാതെ കേട്ടിരിക്കാൻ അവൻ പഠിച്ചു.

ആഹ്ലാദത്തോടെ അവൻ വാസുദേവനോടൊപ്പം വസിച്ചു. വല്ലപ്പോഴും മാത്രമാണ് അവർ പരസ്പരം സംസാരിച്ചിരുന്നത്. അതും അളന്നു കുറിച്ച വാക്കുകൾ മാത്രം. വാസുദേവൻ വാക്കുകളുമായി ചങ്ങാത്തത്തിലായിരുന്നില്ല. അയാളെക്കൊണ്ട് സംസാരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ചുരുക്കം ചിലപ്പോഴൊഴികെ സിദ്ധാർഥൻ പരാജയപ്പെട്ടു.

ഒരിക്കൽ അവൻ അയാളോട് ചോദിച്ചു: "കാലം എന്ന ഒന്നില്ലെന്നുള്ള ആ രഹസ്യം നദിയിൽനിന്ന് നിങ്ങളും പഠിച്ചുവോ?"

വാസുദേവന്റെ മുഖത്ത് ഉജ്ജ്വലമാമൊരു മന്ദഹാസം വിടർന്നു.

"പഠിച്ചു സിദ്ധാർഥാ!" അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഇതാണോ നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ഒരേ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ നദി എല്ലായിടത്തും; ഉദ്ഭവസ്ഥാനത്തും അഴിമുഖത്തും വെള്ളച്ചാട്ടത്തിലും കടവിലും ഒഴുക്കിലും സമുദ്രത്തിലും പർവതങ്ങളിലും ഒക്കെ ഉണ്ടെന്നും, അതിന് ഭൂതത്തിന്റെയും ഭാവിയുടെയും നിഴലുകളില്ലാത്ത വർത്തമാനകാലം മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നുമൊക്കെയാണോ നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?"

"അതുതന്നെ." സിദ്ധാർഥൻ പറഞ്ഞു: "അതു മനസ്സിലായപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. സിദ്ധാർഥൻ എന്ന ബാലനും സിദ്ധാർഥൻ എന്ന പക്വത വന്ന മനുഷ്യനും സിദ്ധാർഥൻ എന്ന വൃദ്ധനും വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് നിഴലുകളാൽ മാത്രമാണ്. അവ യാഥാർഥ്യങ്ങളല്ല. സിദ്ധാർഥന്റെ മുജ്ജന്മങ്ങളൊന്നും ഭൂതകാലത്തിലേയല്ല. ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒന്നുമുണ്ടാവുകയുമില്ല. എല്ലാം വർത്തമാനകാലത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതു മാത്രമാണ് യാഥാർഥ്യം."

സിദ്ധാർഥൻ ആഹ്ലാദത്തോടെയാണ് സംസാരിച്ചത്. ഈ പുതിയ അറിവ് അവനെ വളരെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു. "അപ്പോൾ എല്ലാ ദുഃഖങ്ങളും കാലത്തെ ആസ്പദമാക്കിയല്ലേ നിൽക്കുന്നത്. എല്ലാ ആത്മപീഡനങ്ങളും ഭയവും കാലത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ലേ? ഒരുവൻ കാലത്തെ കീഴടക്കിക്കഴിയുമ്പോൾ, അതിനെ ഇല്ലാതാക്കിക്കഴിയുമ്പോൾ അവൻ ഈ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ ക്ലേശങ്ങളെയും ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കില്ലേ?" അവൻ അത്യധികമായ ഉന്മേഷത്തോടെയാണ് സംസാരിച്ചത്. പ്രകാശപൂർണമായ ഒരു മന്ദഹാസത്തോടെ അനുഭാവപൂർവം തലകുലുക്കുക മാത്രമാണ് വാസുദേവൻ ചെയ്തത്. സന്തോഷത്തോടെ അവന്റെ ചുമലിൽ തട്ടിയിട്ട് അയാൾ തന്റെ പണിക്കു പോയി.

നദി കരകവിഞ്ഞുയർന്ന് ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞൊരു വർഷകാലത്ത് വീണ്ടും ഒരിക്കൽ സിദ്ധാർഥൻ പറഞ്ഞു: "നദിക്ക് ഒരുപാടൊരുപാട് ശബ്ദങ്ങളുണ്ടെന്നത് സത്യമല്ലേ എന്റെ ചങ്ങാതീ? അതിന് ഒരു ചക്രവർത്തിയുടെ ശബ്ദമില്ലേ? ഒരു പോരാളിയുടെ, കാളയുടെ, രാപ്പാടിയുടെ, ഗർഭിണിയുടെ, ദീർഘനിശ്വാസമുതിർക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ? എന്നല്ല, മറ്റൊരായിരം ശബ്ദങ്ങളും അതിനില്ലേ?"

"അതങ്ങനെയാണ്" വാസുദേവൻ തലകുലുക്കി: "എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടെയും ശബ്ദങ്ങൾ അതിന്റെ ശബ്ദത്തിലുണ്ട്."

"നിങ്ങൾക്കറിയാമോ," സിദ്ധാർഥൻ തുടർന്നു: "അതിന്റെ ആയിരമായിരം ശബ്ദങ്ങൾ ഒരേസമയത്ത് ഒത്തൊരുമിച്ച് കേൾക്കുവാൻ ഒരാൾ പ്രാപ്തനായാൽ അതെന്തു ശബ്ദമായിരിക്കും?"

അത്യധികമായ ആനന്ദത്തോടെ വാസുദേവൻ ചിരിച്ചു. അയാൾ സിദ്ധാർഥനടുത്തേക്കു കുനിഞ്ഞ് അവന്റെ കാതുകളിൽ ഓങ്കാരം മന്ത്രിച്ചു. അതേ ശബ്ദം തന്നെയാണ് സിദ്ധാർഥൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നതും.

കാലം കടന്നുപോകവേ അവന്റെ മന്ദഹാസം കടത്തുകാരന്റേതിനോട് ഏറെ സാമ്യമുള്ളതായി. അതുപോലെത്തന്നെ പ്രകാശമാനവും അതുപോലെത്തന്നെ ആനന്ദം തുളുമ്പുന്നതും ഒരായിരം ഞൊറികളിലൂടെ പ്രസരിക്കുന്നതും പിഞ്ചുകുഞ്ഞിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയും ഒപ്പം വാർധക്യത്തിന്റെ പക്വതയും സ്ഫുരിക്കുന്നതും ആയി അത്. അവരെ ഇരുവരെയും ഒരുമിച്ചു കണ്ട പല യാത്രക്കാരും അവർ സഹോദരങ്ങളാണെന്ന് കരുതി. പല സായാഹ്നങ്ങളിലും അവരൊരുമിച്ച് നദിയോരത്തിരുന്നു. നിശ്ശബ്ദരായി അവർ ജലത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾക്കു കാതോർത്തു. അതവർക്കു വെറും ജലമായിരുന്നില്ല. അത് അവർക്കു ജീവന്റെ ശബ്ദമായിരുന്നു; ആത്മാവിന്റെ ശബ്ദമായിരുന്നു; അനശ്വരതയുടെ ശബ്ദമായിരുന്നു. നദിയുടെ ശബ്ദങ്ങൾക്കു കാതോർത്തിരിക്കവേ അവരിലേക്ക് ഒരേ ചിന്തകൾതന്നെ കടന്നുവരാറുമുണ്ട്. പലപ്പോഴും അങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ, അതു കഴിഞ്ഞ ദിവസത്തെ ഒരു സംഭാഷണത്തെക്കുറിച്ചായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ അനുതാപത്തിന് അർഹനായ ഒരു യാത്രക്കാരന്റെ വിധിയെയും ദുരിതങ്ങളെയും കുറിച്ചാകാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ മരണത്തെക്കുറിച്ചോ തങ്ങളുടെ തന്നെ ശൈശവത്തെക്കുറിച്ചോ ആകാം. അതേ നിമിഷംതന്നെ നദി അവരോട് സന്തോഷപ്രദമായ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അവർ പരസ്പരം നോക്കും, ഒരേ ചിന്തയോടെ, ഒരേ ചോദ്യത്തിന് ഇരുവർക്കും ഒരേ ഉത്തരം ലഭിച്ചതിന്റെ ആനന്ദത്തോടെ.

സിദ്ധാർഥ (ഹെർമൻ ഹെസ്സെ)

പരിഭാഷ: ആർ. രാമൻനായർ

- "എങ്ങനെ കാതോർക്കണമെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു".
  വാസുദേവനെക്കുറിച്ച് സിദ്ധാർഥന് ഇങ്ങനെ തോന്നാൻ കാരണമെന്ത്?

- സെൻകഥ വായിച്ചല്ലോ? ഈ കഥയും 'കടത്തുകാരൻ' എന്ന പാഠഭാഗവും തമ്മിൽ എത്ര മാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു? താരതമ്യം ചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- നദി സിദ്ധാർഥന് പകർന്നുനൽകിയ അറിവുകൾ എന്തെല്ലാമാണ്? വിശകലനം ചെയ്യുക

- പാഠഭാഗത്തുനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത പദങ്ങൾ പിരിച്ചെഴുതിയതു നോക്കൂ.

നിങ്ങൾ	നിൻ+കൾ	ആദേശസന്ധി
തുഴയാൻ	തുഴ+ആൻ	....
അന്ത്യത്തിൽ	അന്ത്യം+ഇൽ	....
കാര്യങ്ങൾ	കാര്യം+കൾ	....
അവൻ	അ+അൻ	....
ദിവസത്തെ	ദിവസം+എ	....

എല്ലാ പദങ്ങളുടെയും ഉത്തരഭാഗത്ത് പ്രത്യയശബ്ദങ്ങളാണു വരുന്നത്. മുകളിൽ കൊടുത്ത മുഴുവൻ പദങ്ങളുടെയും സന്ധി കണ്ടെത്തി പട്ടിക പൂർത്തിയാക്കൂ.

ഇതുപോലെ ഉത്തരഭാഗത്ത് പ്രത്യയശബ്ദങ്ങൾ ചേർന്നുവരുന്ന പദങ്ങൾ പാഠഭാഗത്തുനിന്നു കണ്ടെത്തി സന്ധി നിർണയിക്കൂ.

-

ബുദ്ധാ,
ഞാനാട്ടിൻകുട്ടി
കല്ലേറുകൊണ്ടിട്ടെന്റെ കണ്ണുപോയ്
നിൻ ആൽത്തറ കാണുവാനൊട്ടും വയ്യ.
കൃപാധാമമേ ബുദ്ധാ, കാണുവാനൊട്ടും വയ്യ
പ്രഭാതാരവും എന്നെ തെളിച്ച പുൽപ്പാതയും.
ഇടയൻ നഷ്ടപ്പെട്ട കുഞ്ഞാടാണല്ലോ,യിനി
തുണ നീ മാത്രം ബുദ്ധാ...

ബുദ്ധനും ആട്ടിൻകുട്ടിയും (എ. അയ്യപ്പൻ)

ബുദ്ധന്റെ ജീവിതത്തിന്റെയും ദർശനത്തിന്റെയും സ്വാധീനമുള്ള നോവലാണ് 'സിദ്ധാർഥ'. മലയാളസാഹിത്യത്തിലും ബുദ്ധന്റെ സ്വാധീനമുള്ള കൃതികളുണ്ട്. സമാനരചനകൾ കണ്ടെത്തി പതിപ്പ് തയാറാക്കുക.

നഗരത്തിൽ ഒരു യക്ഷൻ

മാഞ്ഞു പുതുമ; വിവാഹിതയാം മുമ്പു
നീയണിയാറുള്ള ഭംഗികൾക്കൊക്കെയും
വേനലിൻ ചൂടിൽ വരണ്ടു, കൊടുംമഞ്ഞു-
കാലത്തഭംഗികലർന്നു നിൻചുണ്ടുകൾ
പേന മരിച്ചുകിടപ്പൂ നിൻ ട്രങ്കിന്റെ
മൂലയിൽ, കൊക്കുകൾ പൂട്ടിയിരുന്നു നാം.
എത്രയോ ദമ്പതിമാർ തൻ മധുവിധു-
ച്ചിത്രങ്ങൾതൂങ്ങും തളത്തിലെ ഭിത്തിമേൽ
നാമന്നു നിഷ്കർഷ പാലിച്ചെടുത്തൊരാ-
ച്ഛായയും തൂങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ടൊരോർമ്മയായ്.
മാറ്റമുണ്ടാകയാൽ രണ്ടുനാൾ ദൂരത്തി-
ലുള്ള തിരക്കാർന്ന പട്ടണം പൂകി ഞാൻ
ഓഫീസിലൊപ്പം പണിയെടുക്കുന്നവ-
രൊത്തൊരു 'ലോഡ്ജി'ൽ കഴിയുന്ന വേളയിൽ
നിന്നഭാവത്തിലനുഭവിക്കുന്നു ഞാ-
നമ്മയെപ്പണ്ടു പിരിഞ്ഞതിൻ വേദന.
വീറുപിടിച്ചവർ വാദിച്ചു വിശ്രമ-
വേളയിൽ വൃത്താന്തപത്രക്കുറിപ്പുകൾ
(തങ്ങൾതന്നുള്ളറയിങ്കലൊറ്റയ്ക്കിരു-
ന്നപ്പൊഴും കേഴുകയാണവരെങ്കിലും).
ബാല്യകാലത്തിൻ നുറുങ്ങുകഥകളാൽ
പിന്നെയും മാധുരി ചേർത്തു നീ കാപ്പിയിൽ
ബോംബെയിൽ താമസിച്ചീടുമമ്മായിതൻ
വീമ്പും പകൽവന്ന ഭിക്ഷുവിൻ ദൈന്യവും
ഞാനറിയാതയൽപക്കത്തുകാരിതൻ
മാസക്കുറിയിൽ നറുക്കൊന്നു ചേർന്നതും
രാവിൽ നിലാവുമറയുംവരെച്ചൊല്ലു-
മാറില്ലയോ വീട്ടുമുറ്റത്തിരുന്നു നീ?
മൂളായ്കിലപ്പോൾ പിണങ്ങിക്കിടക്കുവാൻ
പോയിടാറില്ലേ പലപ്പോഴുമന്നു നീ!
പൂട്ടിവച്ചുള്ള മനസ്സോടിരുന്നു ഞാ-
നോർക്കുകയാണദ്ദിനങ്ങൾ തൻ ലാഘവം
പോയ മധുവിധുക്കാലത്തിനേക്കാളു-
മിന്നു പ്രിയമുണ്ടെനിക്കു നിന്നോടെടോ.

കവിത (ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ)

- "പേന മരിച്ചുകിടപ്പൂ നിൻ ട്രങ്കിന്റെ
മൂലയിൽ, കൊക്കുകൾ പൂട്ടിയിരുന്നു നാം" -
വരികളിലെ പൊരുൾ കണ്ടെത്തുക.

- "നിന്നഭാവത്തിലനുഭവിക്കുന്നു ഞാ-
നമ്മയെപ്പണ്ടു പിരിഞ്ഞതിൻ വേദന."
ആശയം വിശദമാക്കുക.

- "മാഞ്ഞൂ പുതുമ വിവാഹിതയാം മുമ്പു
നീയണിയാറുള്ള ഭംഗികൾക്കൊക്കെയും"
എന്നാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്.
"പോയ മധുവിധുക്കാലത്തിനേക്കാളു-
മിന്നു പ്രിയമുണ്ടെനിക്കു നിന്നോടെടോ'
അവസാനിക്കുന്നത് ഈ വരികളിലും.
കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ പ്രസാദാത്മകമായ ചിത്രം ഈ വരികളിലുണ്ടോ? വിശകലനം ചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- "വിരഹത്തിലല്ലാതെ ലാവണ്യം സമഗ്രമായ്
നിരവദ്യമായിട്ടു കാണുവാൻ കഴിവീല."
എന്റെ വേളി (ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്)
തന്നിരിക്കുന്ന വരികളെ പാഠഭാഗവുമായി താരതമ്യം ചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- 'നഗരത്തിൽ ഒരു യക്ഷൻ' എന്ന ശീർഷകത്തിന്റെ ഔചിത്യം പരിശോധിക്കുക.

പദകോശം

ഛായ - ചിത്രം
ട്രങ്ക് - ലോഹനിർമ്മിതമായ പെട്ടി
തളം - നാലുകെട്ടുകളിലെ അങ്കണത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള തുറസ്സായ സ്ഥലം
നിഷ്കർഷ - ശ്രദ്ധ
പൂകുക - പ്രവേശിക്കുക
ഭിക്ഷു - സന്ന്യാസി, ഭിക്ഷക്കാരൻ
മാധുരി - മാധുര്യം

കീറിപ്പൊളിഞ്ഞ ചകലാസ്

യാതൊരു മുന്നറിയിപ്പും കൂടാതെ അയാൾ ഉൾനാട്ടിലുള്ള തന്റെ വീടിന്റെ പടിക്കൽ സർക്കാർവക ജീപ്പിൽ വന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ, ഉമ്മറത്ത് ഒരു ചാരുകസേരമേൽ കിടക്കുകയായിരുന്ന അമ്മ എഴുന്നേൽക്കുവാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി.

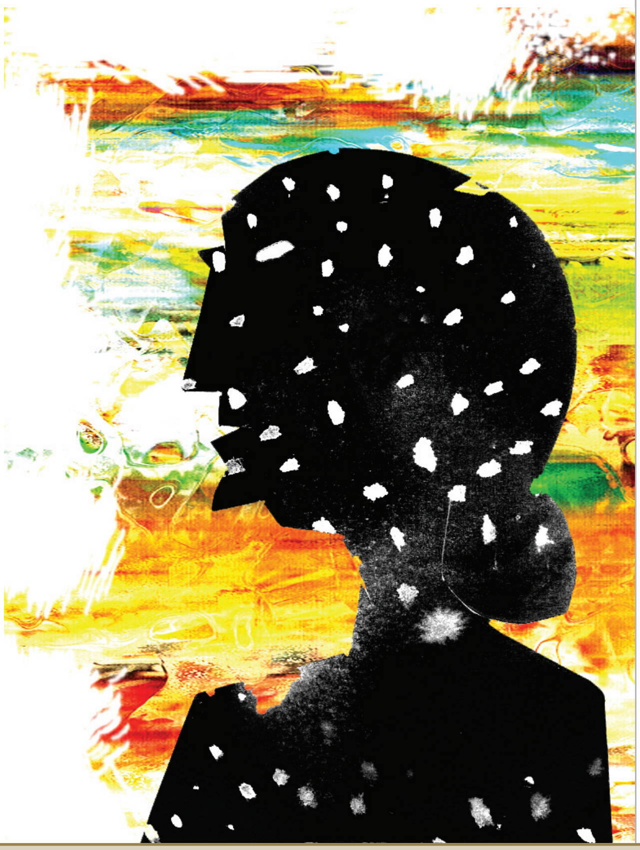

"കമലം, ആരാ വന്നിരിക്കണ്?" അവർ ചോദിച്ചു: "ആരാ കാറില് വന്നിരിക്ക്ണ്?"

വിധവയായ മൂത്ത മകൾ ഒരു തോർത്തുമുണ്ടുകൊണ്ട് തലയും ചെവിയും മൂടി ഉമ്മറത്തിണ്ണമേൽ ചൂളിപ്പിടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവർ മനമില്ലാമനസ്സോടെ എഴുന്നേറ്റ് വാതിൽക്കൽച്ചെന്ന്, പുറത്തെ ഇരുട്ടിലേക്ക് കണ്ണിറുക്കിക്കൊണ്ട് നോക്കി.

തടിയനും കഷണ്ടിത്തലയനുമായ ഒരു മധ്യവയസ്കൻ പടികടന്നു വരുകയായിരുന്നു.

"ആര്? ഗോപിയോ?" അവർ അയാളെ തന്റെ പരുക്കൻ സ്വരത്തിൽ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു: "എന്താ ഇങ്ങനെ ആരേം അറീയ്ക്കാണ്ടെ ഒരു വരവ്?"

"ആരാ അത് കമലം?" അമ്മ ചോദിച്ചു.

"ഇത് ഞാനാണ്, അമ്മേ, ഗോപി" - അയാൾ പറഞ്ഞു: "തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു മീറ്റിങ്ങുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു വന്നതാണ്."

"ആരാ കമലം? ആരാ വന്നിരിക്കണ്?" അമ്മ പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"അമ്മ എന്തിനാ ഇങ്ങനെ പേടിക്കണ്" - ജ്യേഷ്ഠത്തി ചോദിച്ചു: "അമ്മയ്ക്ക് ഗോപിയെ ഓർമ്മല്യാണ്ടായോ?"

അയാൾ അമ്മയുടെ നേർക്കു കുനിഞ്ഞ് തന്റെ മുഖം അവരുടെ ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ കവിളുകളോടടുപ്പിച്ചു.

"അമ്മേ, ഇത് ഞാനാണ്, ഗോപി" - അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ഗോപിയോ? എന്താ കമലം ഈ കേക്കണ്. അവന്റെ സ്കൂളു പൂട്ടിയോ?" അമ്മ ചോദിച്ചു.

"അമ്മയ്ക്ക് ഈയിടെയായിട്ട് ഇങ്ങനെയാണ്" - ജ്യേഷ്ഠത്തി പറഞ്ഞു: "ചെലപ്പൊ യാതൊരു ഓർമ്മേല്യ. ചെലപ്പോ നല്ല ഓർമ്മയാ. അപ്പൊ ചോദിക്കും, ഗോപീടെ കത്ത് വന്നോ്വാ എന്ന്. അപ്പൊ ഞാൻ പറേം, വന്നു, വന്നു. ഗോപിക്കും വിമലയ്ക്കും കുട്ട്യോൾക്കും ഒക്കെ സുഖാണെന്ന്. ഒരു കൊല്ലായി കത്തു വന്നിട്ട് എന്ന് എന്തിനാ പറേണ്? അമ്മയെ വെസനിപ്പിച്ചിട്ട് എന്താ കാര്യം?"

"കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം എനിക്ക് ഉദ്യോഗക്കയറ്റം കിട്ടി. അതിനുശേഷം എനിക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും പണിത്തിരക്കാണ്. സർക്കീട്ടിന്നും പോണം. കത്തെഴുതാൻ സമയം കിട്ടാറില്ല" - അയാൾ പറഞ്ഞു.

"എന്നാൽ വിമലയെക്കൊണ്ട് എഴുതിച്ചൂടെ?" ജ്യേഷ്ഠത്തി ചോദിച്ചു: "അതോ, അവൾക്കുണ്ടോ ഈ പണിത്തിരക്ക്?"

"ആരോടാ നീയിങ്ങനെ പിറുപിറുക്കണത്?" അമ്മ ചോദിച്ചു: "ആരാ കാറിൽ വന്നിരിക്കണ്?"

"ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ ഗോപിയാണെന്ന്?" ജ്യേഷ്ഠത്തി ചോദിച്ചു.

"ഗോപിയോ? അവൻ ഡൽഹീലല്ലേ?" അമ്മ ചോദിച്ചു:

"അതേ, ഞാൻ ഡൽഹീന്ന് വന്നതാണ് അമ്മേ" - അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ആരെയാ ഗോപി കല്യാണം കഴിച്ചിരിക്കണ്?" അമ്മ സ്വരം താഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് മകളോടു ചോദിച്ചു: "ആരാ അവന്റെ ഭാര്യ?"

"വിമല, ഓർമ്മല്യേ അമ്മയ്ക്ക്?" ജ്യേഷ്ഠത്തി ചോദിച്ചു: "അമ്മ വിമലയെ മറന്നോ്വാ? കളക്ടർ നമ്പ്യാരുടെ മൂത്ത മകള് - വിമല."

"ഞാൻ ആ പേരു മറന്നു." -അമ്മ പറഞ്ഞു.

"ഗോപീടെ കത്ത് വന്ന്വോ കമലം? ഇന്നും കത്ത് വന്നില്യേ?"

"ഉവ്വ്. അവന്റെ കത്ത് നിത്യേം വരാറുണ്ട്" -ജ്യേഷ്ഠത്തി പറഞ്ഞു.

"അവന്റെ കത്ത് വന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെ വയറ്റില് തിയ്യാണ്." -അമ്മ പറഞ്ഞു.

"അത് അവനറിയാം. അതോണ്ടാ അവൻ നിത്യോം കത്തയ്ക്കണ്..."

"ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ?" ജ്യേഷ്ഠത്തി അയാളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു കൊണ്ട് ചോദിച്ചു:

"നിനക്ക് അവടെ ഇരിക്കുമ്പൊ ഇതൊന്നും മനസ്സിലാവില്യ."

"ആരാ ഈ നിക്കണ്?" അമ്മ ചോദിച്ചു: "ആരാ കാറില് വന്നിരിക്യണ്?"

"ഇതു ഞാനാണ്" -അയാൾ പറഞ്ഞു: ''തിരുവനന്തപുരം വരെ വരേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ അമ്മയെ ഒന്നു കണ്ടേയ്ക്കാമെന്നു കരുതി."

"നിങ്ങടെ അമ്മ എവിടയാ താമസിക്യണ്?" അമ്മ ചോദിച്ചു: "ഇവടന്നു കൊറേ ദൂരണ്ടാ?"

"ഇല്ലാ, ദൂരമില്ല" -അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ഈ അമ്മെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ എന്നെ ക്കൊണ്ട് വയ്യ" -ജ്യേഷ്ഠത്തി പറഞ്ഞു.

അയാൾ എഴുന്നേറ്റ് തന്റെ ചെറിയ തോൽപ്പെട്ടി തിണ്ണമേൽ വച്ചു. പിന്നീട് അത് തുറന്ന് അതിലെ സാമാനങ്ങൾ അവിടെ നിരത്തി. ഷർട്ടുകൾ, കാലുറകൾ, ഫയലുകൾ, ക്ഷൗരസാമഗ്രികൾ.

''ഗോപിയെ അറിയ്വോ?'' അമ്മ ചോദിച്ചു. "അവൻ ഡെൽഹീലാ... ഗവൺമെന്റുദ്യോഗസ്ഥനാ.... അവന് കേസരിയോഗം ഉണ്ട്. അതോണ്ടാ ഇങ്ങനെ അടിയ്ക്കടി കേറ്റം. അവന് രണ്ടായിരത്തഞ്ഞൂററുറുപ്യ ശമ്പളമുണ്ട്. അവനെ അറീല്യേ?"

"അറിയും" -അയാൾ പറഞ്ഞു.

"അവനോടു പറയൂ, എനിക്ക് ഒരു ചകലാസ് കൊടുത്തയയ്ക്കാൻ" -അമ്മ പറഞ്ഞു: "ഇബിടെ രാവിലെ മഞ്ഞ് സഹിക്കില്യ. എനിക്യാണെങ്കില് നീരിറക്കം പിടിച്ചാല് അതൊട്ട് മാറൂല്യ. ഒരു ചകലാസ് അയയ്ക്കാൻ പറയൂ. ചോന്ന നെറം മതി. എന്റെ കൈല് ഉണ്ടായിരുന്നു ഒന്ന്. അവൻ മദിരാശീ പഠിക്കുമ്പോൾ കൊണ്ടന്നതാണ്. അതപ്പടി കീറി. ഇപ്പൊ അത് ഉപയോഗിക്കാൻ വയ്യ. ഒരു നൂലാമാലയാ, ഗോപിയോട് അയയ്ക്കാൻ പറയ്വോ?

ഒരു ചോന്ന ചകലാസ്......"

"പറയാം" -അയാൾ പറഞ്ഞു.

"മറക്കരുത് ട്ടൊ" -അമ്മ പറഞ്ഞു: "ഇബിടത്തെ മഞ്ഞ് സഹിക്കില്യ.... ഞാൻ ഇനി പോയി കൊറച്ച് കെടക്കട്ടെ. ഇരുന്ന് ഇരുന്ന് എന്റെ പിരടി കടഞ്ഞു."

അമ്മയെ അകത്ത് കൊണ്ടുപോയാക്കിയതിനുശേഷം അയാളുടെ ജ്യേഷ്ഠത്തി ഉമ്മറത്തേക്കു മടങ്ങിവന്നു.

"ഗോപി എന്തിനാ വന്നിരിക്കണ്?" അവൾ ചോദിച്ചു: "അമ്മയെക്കാണാൻ മാത്രമല്ല.... അതെയോ?"

"അവിടെ ചെലവുകൾ കൂടിക്കൂടി വരുകയാണ്" -അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഇപ്പോൾ എനിക്ക് നാലു കുട്ടികളായല്ലോ. എന്റെ ശമ്പളംകൊണ്ട് ഒന്നിനും തികയുന്നില്ല, കുറച്ചൊരു അന്തസ്സിൽ ജീവിക്കുകയും വേണമല്ലോ. എന്റെ പേരിലുള്ള നിലം വിറ്റ് പണമാക്കിയാൽ അതെനിക്കു വലിയ ഉപകാരമാവും. അതിനെപ്പറ്റി ഏട്ടത്തിയോട് സംസാരിക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നത്."

"നിലം വിറ്റ് നിന്റെ ഓഹരീംകൊണ്ട് നീ നിന്റെ പാട്ടിനു പോവും. പിന്നെ നിന്നെ ഒന്ന് കാണാനും കൂടി കഴിയില്ല."

ജ്യേഷ്ഠത്തി പറഞ്ഞു:

"അങ്ങിനെയൊന്നുമില്ല" -അയാൾ പറഞ്ഞു:

"സൗകര്യപ്പെടുമ്പോൾ ഞാൻ വരാം."

"നിന്റെ സൗകര്യം!"

ജ്യേഷ്ഠത്തി നീരസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"അഞ്ചരക്കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പഴല്ലേ നിനക്ക് സൗകര്യം കിട്ടിയത്?

അമ്മയ്ക്ക് എൺപത്തിമൂന്നായി. ഇന്നോ നാളെയോ എന്ന മട്ടിലാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി. അമ്മേ വന്നു കാണാൻ നിനക്ക് ഇത്രകാലം തോന്നീല്യല്ലോ?"

"അമ്മയ്ക്ക് എന്നെ ഓർമ്മയില്ലല്ലോ" -അയാൾ ചിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"നിനക്ക് അമ്മയെ ഓർമ്മയുണ്ടോ ഗോപീ?" ജ്യേഷ്ഠത്തി ചോദിച്ചു.

മാധവിക്കുട്ടിയുടെ കഥകൾ (മാധവിക്കുട്ടി)

- കമലം, ഗോപി എന്നിവരുടെ സ്വഭാവത്തിലെ പ്രത്യേകതകൾ താരതമ്യം ചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- "അമ്മയ്ക്ക് എന്നെ ഓർമ്മയില്ലല്ലോ." -അയാൾ ചിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "നിനക്കമ്മയെ ഓർമ്മയുണ്ടോ ഗോപീ?"

  ഈ സംഭാഷണം കഥയുടെ വൈകാരികതലം തീവ്രമാക്കുന്നതെങ്ങനെ?

- മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള മനുഷ്യാവസ്ഥകളാണ് മാധവിക്കുട്ടി വിശകലനം ചെയ്തത്. ഓരോ മനുഷ്യനും ഓരോ കാലഘട്ടത്തിൽ ചെന്നുപെടുന്ന അവസ്ഥകൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അദൃശ്യമായ പൊരുളുകളിലെത്താൻ സഹായകമാവുന്നു. മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെ ഓർമ്മകളിലേക്ക്, ശൈഥില്യങ്ങളിലേക്ക് അത് നമ്മെ കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യും. ആ അർഥത്തിൽ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളില്ലാതെ ഒരു കഥയുമില്ല എന്ന നിർവചനം സാർഥകമാണ്. അത് ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിച്ച് മാധവിക്കുട്ടിക്കഥകൾ വായിക്കുകയുമാകാം.

  ആളൊഴിഞ്ഞ നൃത്തശാല (ബാലചന്ദ്രൻ വടക്കേടത്ത്)

  മേൽക്കൊടുത്ത ഖണ്ഡികയിലെ ആശയങ്ങളും താഴെ കൊടുത്ത സൂചനകളും പരിഗണിച്ച് കഥാനിരൂപണം തയാറാക്കുക.

  - കഥയുടെ തുടക്കം, ഒടുക്കം
  - കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വം
  - സംഭാഷണങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം
  - സമാനരചനകൾ
  - കഥയുടെ കാലികപ്രസക്തി
  - കഥ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആശയം

- കുടുംബബന്ധങ്ങൾ പ്രമേയമായ ധാരാളം കഥകൾ മലയാളത്തിലുണ്ട്. കൂടുതൽ കഥകൾ കണ്ടെത്തി ക്ലാസിൽ കഥയരങ്ങ് സംഘടിപ്പിക്കുക.

പദകോശം

കേസരിയോഗം - ശുഭയോഗം
ചകലാസ് - കമ്പിളിപ്പുതപ്പ്

ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച്

	പൂർണമായി	ഭാഗികമായി	അൽപ്പം മാത്രം
താരതമ്യക്കുറിപ്പ്			
• രചനകളുടെ ആശയതലം, ഭാവതലം എന്നിവ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• രചനകൾ താരതമ്യം ചെയ്ത് സാമ്യവ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.			
• സ്വന്തം കാഴ്ചപ്പാടുകൾ യുക്തിയോടെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
• യോജിച്ച പദങ്ങൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുത്തി ആശയങ്ങൾ ക്രമീകൃതമായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
കഥാനിരൂപണം			
• കഥയുടെ ആശയം, കാലികപ്രസക്തി എന്നിവ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• കഥയുടെ ആഖ്യാനരീതി (തുടക്കം, വളർച്ച, ഒടുക്കം, കഥപറയൽ) എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ധാരണയുണ്ട്.			
• സമാനകഥകളുമായി താരതമ്യം ചെയ്ത് കാഴ്ചപ്പാടുകൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
• യോജിച്ച പദങ്ങൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച് ആശയങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ച് അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.			
കഥയരങ്ങ്			
• വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കഥ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• കഥ ഭാവാത്മകമായി ശബ്ദവിന്യാസം പാലിച്ച് ഉചിതമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• കഥാസ്വാദനചർച്ചയിൽ അഭിപ്രായങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			
• അവതരിപ്പിച്ച സമാനകഥകളുടെ പ്രസക്തി, പ്രമേയം, സവിശേഷത എന്നിവ സന്ദർഭോചിതം അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.			

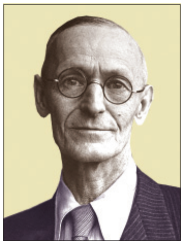

ഹെർമൻ ഹെസ്സെ

(1877–1962)

ജർമ്മനിയിൽ ജനനം. ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ പേരക്കുട്ടിയാണ് ഹെർമൻ ഹെസ്സെ. കവി, നോവലിസ്റ്റ് , ചെറുകഥാകൃത്ത്, ചിത്രകാരൻ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രസിദ്ധൻ. 1946ൽ സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽസമ്മാനം ലഭിച്ചു. The Glass Bead Game, Siddhartha, Steppen Wolf, Demain, Narcissus and Goldmund എന്നിവയാണ് പ്രധാന കൃതികൾ.

ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ

1930ൽ തൃശൂർ ജില്ലയിലെ ആറ്റൂരിൽ ജനനം. കോളേജ് അധ്യാപകനായിരുന്നു. ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ കവിതകൾ, വിവർത്തനങ്ങൾ– ജെ.ജെ. ചില കുറിപ്പുകൾ, ഒരു പുളിമരത്തിന്റെ കഥ, പുതുനാനൂറ്(തമിഴ് പുതുകവിത), ഭക്തികാവ്യം(മധ്യകാല തമിഴ്കവിത). കവിതയ്ക്കും വിവർത്തനത്തിനും കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെയും കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെയും അവാർഡുകൾ ലഭിച്ചു.

മാധവിക്കുട്ടി (കമലാസുരയ്യ)

(1934–2009)

തൃശൂർ ജില്ലയിലെ പുന്നയൂർകുളത്ത് ജനിച്ചു. മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഒരുപോലെ പ്രശസ്തയായ എഴുത്തുകാരി. മലയാളത്തിൽ 'മാധവിക്കുട്ടി' എന്ന പേരിലും ഇംഗ്ലീഷിൽ 'കമലാദാസ്' എന്ന പേരിലുമാണ് അവർ രചനകൾ നടത്തിയിരുന്നത്. വയലാർ അവാർഡ്, എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം, ഏഷ്യൻ വേൾഡ് പ്രൈസ്, ഏഷ്യൻ പൊയട്രി പ്രൈസ്, കെന്റ് അവാർഡ് എന്നിവ ലഭിച്ചു.

കടൽ മയൂരം, ഭയം എന്റെ നിശാവസ്ത്രം, എന്റെ സ്നേഹിത അരുണ, ചുവന്ന പാവാട, പക്ഷിയുടെ മണം, തണുപ്പ്, മാനസി, എന്റെ കഥ, ബാല്യകാലസ്മരണകൾ, വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ്, ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ, നീർമാതളം പൂത്ത കാലം, നഷ്ടപ്പെട്ട നീലാംബരി, ചന്ദനമരങ്ങൾ, മനോമി, വീണ്ടും ചില കഥകൾ, ഒറ്റയടിപ്പാത, യാ അല്ലാഹ്, കവാടം (സുലോചനയുമൊത്ത്), വണ്ടിക്കാളകൾ, കൽക്കട്ടയിലെ വേനൽ (Summer in Calcutta), കാമത്തിന്റെ അക്ഷരങ്ങൾ (Alphabet of the lust), പിതൃപരമ്പര (The Descendance), പഴയ കളിവീടും മറ്റു കവിതകളും (Old Play House and Other Poems), തിരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ (Collected Poems), എങ്ങനെ പാടണമെന്ന് ആത്മാവിനേ അറിയൂ (Only the Soul Knows How to Sing), ചൂളംവിളികൾ (The Sirens) എന്നിവയാണ് പ്രധാന കൃതികൾ.

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

- വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിലെ കഥകൾ, നോവലുകൾ തുടങ്ങിയ സർഗാത്മകരചനകൾ വായിക്കുകയും അതിലെ രചനാതന്ത്രങ്ങൾ, പ്രമേയപരമായ സവിശേഷതകൾ എന്നിവ തിരിച്ചറിയുകയും അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സ്വതന്ത്രമായ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.
- കവിതയുടെ കാലം, പ്രമേയം, ചമൽക്കാരഭംഗി എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുകയും താരതമ്യം ചെയ്ത് കുറിപ്പുകൾ തയാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- കവിതകളുടെ സൗന്ദര്യാംശം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് സ്വന്തം രചനകളിൽ അർഥപൂർണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു.
- വിവിധ വ്യവഹാരരൂപങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഉചിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ സമാനമായവ തയാറാക്കുന്നു.
- കാലം, ദേശം, ഭാഷ എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാഹിത്യരചനകൾ വിലയിരുത്തി സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
- ഉത്തരഭാഗത്ത് പ്രത്യയശബ്ദങ്ങൾ വരുന്ന സന്ധികളെക്കുറിച്ച് ധാരണ രൂപപ്പെടുത്തുകയും അത്തരത്തിലുള്ള പദങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

3

കുതുകമോടാലപിച്ചാലും

നന്മ ചെയ്യുന്നവന്
എന്തുകൊണ്ട്
നന്മ തിരിച്ചുകിട്ടുന്നില്ല.
ഒരു തെറ്റും
ചെയ്യാത്തവർ
ദുരിതമനുഭവിക്കേണ്ടി
വരുന്നത്
എന്തുകൊണ്ടാണ്?

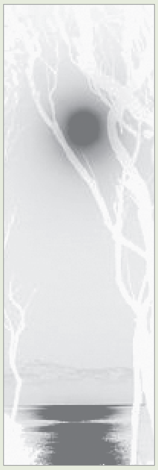

മനസ്സിൽ
ഇരുട്ടാണെങ്കിൽ
ലോകം മുഴുവൻ
ഇരുണ്ടതായി
തോന്നുന്നു.
മനസ്സിൽ
വെളിച്ചമാണെങ്കിൽ
എല്ലായിടത്തും
വെളിച്ചമുള്ളതായി
തോന്നുന്നു.

എഴുത്തുകാരെയും ചിന്തകരെയും വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ച രണ്ട് ആശയഗതികളാണിവ.

നിങ്ങൾ ഇവയോട് യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? എന്തുകൊണ്ട്?

കളിപ്പാവകൾ

ഞാനാദ്യം കാണുമ്പോൾ മൊയമ്മതാലിക്കാക്ക ഇങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. ആയിസമ്മായി മരിച്ച ദിവസമാണ് മൊയമ്മതാലിക്കാക്കയെ ഞാൻ കണ്ടത്. തൂവെള്ള കുപ്പായമിട്ടു മാവിൻചോട്ടിൽ ഒറ്റയ്ക്കു നിന്നു ഇക്കാക്ക. തലയ്ക്കു മീതെ തുടുത്ത മാങ്ങകൾ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു.

“ഇക്കാക്കാ മാങ്ങ” -ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ഇക്കാക്ക നഖം കടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചുവന്ന മുഖത്ത് ചുണ്ടുകൾ അയഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു കാണാൻ രസമായിരുന്നു. വെള്ളാരങ്കല്ലുപോലെയുള്ള കണ്ണു നിറയെ വെള്ളം. ചുവന്ന കവിളിൽ കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ. ഇക്കാക്കയെ നോക്കിനിന്നു പോയി.

മുറ്റത്ത് ആളുകൾ.

മുറ്റത്തു വച്ച മയ്യത്തുകട്ടിൽ അകത്തേക്കെടുക്കുന്നു.

ഇക്കാക്ക കരയുന്നു. ബാപ്പയും മൂത്താപ്പയും വന്ന് ഇക്കാക്കയെ കൊത്തിപ്പിടിച്ചു. ബാപ്പയുടെ തോളിൽ ഇക്കാക്കയുടെ മുഖം.

മയ്യത്തുകട്ടിൽ താങ്ങിയെടുത്ത് നാലുപേർ ചുമലിൽവച്ചു; മൊല്ലാക്കയും തങ്ങളും മുന്നിൽ.

"ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ..."

ആ ശബ്ദം ഇക്കാക്കയുടെ പൊട്ടിക്കരച്ചിലിൽ നിലച്ചുപോയോ? ഒരു നിമിഷം മൂത്താപ്പ ഇക്കാക്കയെ കോരിയെടുത്തു. അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ...

"ഓന്റെ ഉമ്മല്ലെ, അവസാനത്തെ കാഴ്ച കണ്ടോട്ടെ."

ഇക്കാക്കയെ മയ്യത്ത് കാണിച്ചു.

ആളുകൾ പടിയിറങ്ങി ഓതി വരിവരിയായിപ്പോകുമ്പോൾ അകത്തുനിന്നു കരച്ചിൽ. മറിയമ്മായി ബോധംകെട്ടു വീണു. ഇന്നലെ വരെ ആയിസമ്മായിക്കൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബുറുദ ഓതിക്കിടന്നതായിരുന്നു.

ഇന്ന് ആയിസമ്മായി ഖബറിൻകാട്ടിലേക്ക്.

അമ്മായി മരിച്ച് ഏഴു ദിവസം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞങ്ങൾ കോഴിക്കോട്ടേക്ക് മടങ്ങിയിരുന്നില്ല. പുരയിൽ ഒരുപാട് ആളുകൾ. പനത്തിൽ പള്ളിയിലെ മൊയ്ല്യാരുകുട്ടികൾ വന്നിരുന്നു. അവർ മൗലൂദ് ചൊല്ലി. മൗലൂദ് ചൊല്ലിയത് ഒരു വെള്ളത്തുണി വിരിച്ചതിന്റെ നാലറ്റത്തും ഇരുന്നായിരുന്നു. ചന്ദനത്തിരികൾ പുകഞ്ഞിരുന്നു. അവ കാറ്റിൽ വളഞ്ഞ വരകളും വട്ടങ്ങളുമായി അലിഞ്ഞുചേരുമ്പോൾ മൗലൂദിന് താളവും മുറുക്കവും കിട്ടി. കുന്തിരിക്കക്കൂടുകളിൽനിന്നു പുകച്ചീളുകൾ ഓടിവരുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് മൊയ്ല്യാരുകുട്ടികൾ എണീറ്റ്:

"യാ നബി സലാമു അലൈക്കും
യാ റസൂൽ സലാമു അലൈക്കും."

നിന്നാണ് അവർ ഓതിയത്. റസൂലിന്റെ കാൽപ്പാടുകൾ വെള്ളവിരിപ്പിൽ കാണുമല്ലോ. മൗലൂദ് തീർന്നപ്പോൾ, നടുവകത്തു പായവിരിച്ചു. പായയ്ക്കു നടുവിൽ സുപ്ര. സുപ്രയ്ക്കു നടുവിൽ കാസയിൽ ഇറച്ചിക്കറി, സാനിൽ അരിപ്പത്തിരിക്കൂട്ടം, കുണ്ടംപിഞ്ഞാണത്തിൽ കഞ്ഞി. കഞ്ഞിയിൽ എമ്പാടും ചിരട്ടക്കയിലുകൾ.

ഞാൻ മൊയ്ല്യാരുകുട്ടികളോടൊപ്പം ഇരുന്നിരുന്നു.

അവർ പോകാനൊരുങ്ങി. ഇക്കാക്കയാണവരുടെ കൂടെ പോയത്. ഇക്കാക്ക പള്ളിയിൽ പോകാറുണ്ടല്ലോ. ഇക്കാക്കയുടെ കൈ ഞാൻ പിടിച്ചു.

"മോനും പോര്."

പള്ളിയിൽനിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ മൊയമ്മതാലിക്കാക്ക എന്നെ ചന്തപ്പുരയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയ ദിവസം; എന്തൊരോർമ്മ. തുറന്നുവച്ച പീടികകളിൽ, പളുങ്കുഭരണിയിൽ മിഠായികൾ. കത്തിയെരിയുന്ന പതിനാലാംനമ്പർ വിളക്കുകൾ. നിരത്തിനും പൊന്നുനിറം. ഇക്കാക്ക പീടികയിൽനിന്നൊരു കോൽമിഠായി വാങ്ങിത്തന്നു. ഞാനത് ഈമ്പുകയായിരുന്നു. മധുരം, നാരങ്ങച്ചുവ. രണ്ടിന്റെയും രസം. വായിൽ വെള്ളമൊഴുകി. അതു കൈകൊണ്ടു തുടച്ചു. കൈയിലെ സ്വർണക്കാപ്പിൽ എന്തോ ഒട്ടിപ്പിടിക്കുന്നു. ഇക്കാക്കയ്ക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

വീണ്ടും തോളിൽ കേറ്റി പള്ളിയിലേക്ക്.

പള്ളിയുടെ മുമ്പിൽ പള്ളിക്കുളം. ഇരുട്ടിൽ വെള്ളത്തിൽ അരണ്ട നിലാവ്. വെള്ളത്തിൽ അമ്പിളിമാമൻ തിളങ്ങുന്നു. അമ്പിളിമാമൻ പൊട്ടിപ്പോയിരുന്നു. പഴകിയ സോപ്പുപത ഉണങ്ങിയ മിനുസമുള്ള പടവിൽ ഇക്കാക്ക എന്നെ ഇരുത്തി. ഇക്കാക്കയുടെ കൈക്കുമ്പിളിൽ വെള്ളം. അപ്പുറം പള്ളി. പള്ളി വലിയതായിരുന്നു. തട്ടും തട്ടിന്മേൽ തട്ടും. ജനാലകളിൽനിന്നു വിളക്കുവെളിച്ചം ഞങ്ങളെ നോക്കുന്നു. മുകളിൽനിന്നോതുകയാണ്. ഓത്തു കുശുകുശുപ്പായി, ഈണമുള്ള മാറ്റൊലിയായി പള്ളിക്കുളത്തിൽ വീണു പൊടിയുകയായിരുന്നു. കുളത്തിൽ ചിറ്റോളങ്ങൾ. അപ്പോൾ വെള്ളത്തിനു നൂറായിരം കണ്ണുകൾ. മൊയമ്മതാലിക്കാക്കയുടെ വെള്ളാരങ്കണ്ണുകൾപോലെ.

-ഒക്കെ മൊയമ്മതാലിക്കാക്ക മറന്നല്ലോ.

വന്നപ്പോളേ ഉമ്മ പറഞ്ഞിരുന്നു: "നെടുമ്പുരയിലേക്കു പോകരുത്." ഇവിടെ കെട്ടിയിട്ടമാതിരിയാണ്. പറമ്പിൽ ചുറ്റിയടിക്കാൻ പാടില്ല. പാമ്പുകളുണ്ട്. മുളങ്കൂട്ടത്തിലെ കിളികളെ കാണാൻ പാടില്ല. മുളയുടെ മുള്ളുകൾക്കിടയിൽ പൂതങ്ങളും പാമ്പുകളും പാർക്കുന്നതെന്തിനാണ്? മുള്ളു തട്ടി മേലു കീറില്ലേ?

പുരയുടെ തെക്കേ ചരുവിലായിരുന്നു നെടുമ്പുര.

നെടുമ്പുരയിൽ ഇക്കാക്ക മാത്രം.

നെടുമ്പുരയിൽ ഇക്കാക്കയ്ക്കു കിടക്കാൻ കട്ടിലില്ല.

തിന്നാൻ കൊടുക്കുക കറുത്തുവരണ്ട അലുമിനിയം പാത്രങ്ങളിൽ. മറ്റാരും ആ പാത്രത്തിൽ തിന്നുകൂടാ.

രണ്ടു വലിയ മരമുട്ടികൾ. മുട്ടികളിന്മേൽ ഇരുമ്പുചങ്ങ

ലകൾ. ഇരുമ്പുചങ്ങലയുടെ അറ്റത്തു വലയങ്ങൾ. വലയത്തിനകത്താണ് കാലുകൾ. കാലിൽ ചങ്ങല തട്ടി ചോന്ന വട്ടം. അതിനു ചുറ്റും മണിയനീച്ചകൾ ആർക്കുന്നു. തുടുത്ത കറുകറുപ്പൻ മണിയനീച്ചകൾ. അവ പാറുമ്പോൾ കിർറു... കിർറു... എന്ന ഒച്ചയാണ്. ആകെ അറപ്പ്.

കാലിലെ ചങ്ങല കിലുക്കി തുടരിട്ട നെടുമ്പുരയുടെ ഒത്തനടുവിലുള്ള തൂണിൽ മൊയമ്മതാലിക്കാക്ക നിന്നു - തുണിയില്ല, കുപ്പായമില്ല. ഒരു ചാക്കുകണ്ടം മുന്നിൽ കെട്ടിയിരുന്നു. ഇക്കാക്കയതു പിച്ചിക്കീറിയിട്ടു. കുണ്ടിലാണ്ടുപോയ വെള്ളാരങ്കണ്ണുകൾ. കട്ടപിടിച്ച മുടി. വളർന്ന താടിമീശ.

ഉമ്മ കാണാതെ, അമ്മായി കാണാതെ, മൂത്താപ്പ കാണാതെ ഞാൻ നെടുമ്പുരയിലേക്കു നോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. മൊയമ്മതാലിക്കാക്ക ഒരുണക്കില തറയിൽനിന്നെടുത്തു. വലത്തുകൈ വായിൽ വച്ചു. കൈ നിറയെ തുപ്പൽ. ഛീ. ചൂണ്ടാണി വിരലിന്റെ അറ്റത്തു ചപ്പില വച്ചു തള്ളവിരൽകൊണ്ട് ഇലയുടെ തുമ്പത്ത് ഒരു മേട്ടം. പിന്നെയും മേട്ടം. തള്ളവിരൽ ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പമ്പരംപോലെ ഇല തിരിയുന്നു. ഇല തിരിയുന്നതിന്റെ ഊക്കിൽ ജാക്കരാം ജാക്കരാം എന്ന ഇക്കാക്കയുടെ പാട്ട്. ഇടയ്ക്കു കൂക്കിവിളി - ചെമ്പോത്തിന്റെ ഒച്ചയിടുന്ന ഇക്കാക്ക.

അപ്പോൾ പിറകിൽ ഉമ്മു വന്നു.

"ഇബടെ ബാ."

ഞാൻ കുതറി. ഉമ്മു ബലമായി എന്റെ കൈ പിടിച്ചു.

"വാ മോനേ, ഇക്കാക്കന്റടുത്തു നിക്കരുത്."

തുടങ്ങിയല്ലോ ഉമ്മുവിന്റെ വകയും. ഉമ്മു മുളങ്കാടി നടുത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ തുപ്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. തുപ്രൻ ഇല്ലിക്കോലു വെട്ടുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കൂടില്ലാത്ത പൂതങ്ങൾ പുറത്തു ചാടും. പൂതങ്ങളെ എനിക്കു കാണിച്ചുതരാനായിരിക്കും വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നത്. പൂതങ്ങൾക്കു തലയിൽ കൊമ്പുണ്ടെന്ന് ആരാ പറഞ്ഞുതന്നത്?

"കോയസ്സാ കോയസ്സാ" -അട്ടം പൊട്ടിക്കുന്ന വിളി.

"വല്ല്യക്കാ, വല്ല്യക്കാ."

ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മറിയമ്മായിയും ഉമ്മയുമാണ് ഒച്ച കൂട്ടുന്നത്. മൂത്താപ്പ അകത്തായിരിക്കും.

അപ്പോളാണ് മൊയമ്മതാലിക്കാക്കയെ

കാണുന്നത്. ഇക്കാക്ക ചങ്ങല പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇക്കാക്കയുടെ കാലിൽ ചങ്ങലത്തുണ്ടുകൾ. വേച്ചുവേച്ചു നടക്കുന്ന ഇക്കാക്ക യുടെ മുഖം എന്റെ നേർക്ക്.

പടച്ചോനേ! ഇക്കാക്ക മുൻഭാഗം മറച്ച ചാക്കുകണ്ടം കീറിക്ക ളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അടിവെച്ചടിവെച്ചു കൈചുരുട്ടി ഇക്കാക്ക വരു ന്നു. ജാക്കരാം ജാക്കരാം. പിന്നെ ചെമ്പോത്തിന്റെ കൂക്ക്.

മൂത്താപ്പ എവിടെനിന്നാണ് മുളങ്കൂട്ടത്തിലേക്ക് ഓടിവന്നത്? കൈയിൽ നിറയെ മുള്ളും ഇലകളുമുള്ള ഇല്ലിക്കോൽ.

വിറയ്ക്കുന്നു. നെട്ടോട്ടം മുറ്റത്തേക്കു പാഞ്ഞുവന്നു മൂത്താ പ്പ. അടി. മൊയമ്മതാലിക്കാക്കയെ മൂത്താപ്പ ഇടത്തും വലത്തും ആഞ്ഞടിക്കുകയായിരുന്നു. മൂത്താപ്പ കിതയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

"കടക്കെടാ നെടുമ്പുരയിലേക്ക്" -മൂത്താപ്പ.

അടികൊണ്ടിട്ടും പതറാതെ ഇക്കാക്ക നിന്നു. കണ്ണിൽ തീയു മായി. മൂത്താപ്പയുടെ കഴുത്തുപിടിക്കാൻ ഇക്കാക്ക കൈനീട്ടുന്നു.

"റബ്ബേ!" അമ്മായി.

ഇപ്പോൾ മൂത്താപ്പയുടെ കഴുത്തുപിടിക്കും മൊയമ്മതാലി ക്കാക്ക. ഞാൻ കണ്ണുചിമ്മി. എനിക്കിതു കാണണ്ട. ഏതോ ഒരു മൃഗത്തിന്റെ പരുക്കൻശബ്ദമാണ് ശരീരത്തിൽ അടിവീഴുമ്പോൾ ഇക്കാക്ക പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത്. മൂത്താപ്പയ്ക്ക് തടിയോർമ്മയി ല്ല. ഉശിരു കൂടി. ഇക്കാക്കയുടെ തലമുടി പിടിച്ചുവലിച്ചു മൂത്താ പ്പ. ഇക്കാക്ക വീണുപോയി. അടിയോടടി. നിലത്തു കിടന്നുരു ളുന്ന ഇക്കാക്കയുടെ ശരീരത്തിൽ ചോരപ്പാടുകൾ.

"എടീ മറിയം, ചങ്ങലയെടുക്ക്."

അമ്മായി നെടുമ്പുരയിലേക്ക് ഓടി.

ഉമ്മ വന്ന് എന്റെ മുഖം തടവി. എനിക്കു വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടാ യിരുന്നു. തൂക്കിപ്പിടിച്ച ചങ്ങല മൂത്താപ്പയുടെ കൈയിലേക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു മറിയമ്മായി.

ഇക്കാക്കയെ ചങ്ങലകൊണ്ടടിച്ചപ്പോൾ അമ്മായി പറഞ്ഞു:

"മന്സക്കുട്ട്യേന്നു വിചാരിക്ക് കോയസ്സാ."

"മന്സക്കുട്ട്യാ!" മൂത്താപ്പ പറഞ്ഞു: "ഇതൊന്നും ഓന്റെ സക്തിയല്ല. മന്സന്റെ സക്തിയല്ല. പൂതത്തിന്റെ സക്തിയാണ്. മൂന്ന് മൂർത്തികളാ ഓന്റെ മേത്ത്, അനക്കറിയൂലേ?"

അമ്മായി മിണ്ടിയില്ല.

ഇക്കാക്ക അനങ്ങാതെ കിടന്നു. തുപ്രനോടിവന്നിരിക്കുന്നു.

"എടാ, ഓന്റെ കാലിൽ ചങ്ങലയിട്."

അരണ്ടാണ് തുപ്രൻ നിലത്തിരുന്നത്. ഇക്കാക്ക അനങ്ങിയി ല്ല. മുറിവുള്ള കാലിൽ ചങ്ങലയിട്ടപ്പോൾ ഇക്കാക്ക ഞരങ്ങി. വായയിൽനിന്നു കേല ഒഴുകിയിരുന്നു.

"പിടിക്കെടാ തുപ്രാ."

കാലിലിട്ട ചങ്ങലയുടെ അറ്റം പിടിച്ചു മൂത്താപ്പയും തുപ്രനും. നിലത്തിട്ടു വലിച്ച് നെടുമ്പുരയിലേക്ക് മൊയമ്മതാലിക്കാക്കയെ കൊണ്ടുപോയി; ഓലമടൽ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോവുംപോലെ.

ഉമ്മുവും ഞാനും അകത്തേക്കു കടന്നു. ഉമ്മയും അമ്മായിയും അടക്കം പറയുന്നു:

"ആയിസാത്ത ഇദ് കാണാതെ കണ്ണു ചിമ്മിയത് നന്നായി."

"ഓന്റെ ബാപ്പയും."

മൊയമ്മതാലിക്കാക്കാ, നിങ്ങൾക്ക് ഞാനുണ്ട്. ഞാൻ വലുതായി നിങ്ങളെ സുഖക്കേട് മാറ്റിച്ചു...

മൂത്താപ്പ അകത്തേക്കു വന്നപ്പോൾ ഇലയനക്കമില്ല. എല്ലാവരുടെയും മുഖം കനത്ത്. അമ്മായി വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്നു.

"മറിയം, ഓനെ പിന്നെങ്ങനെ ചങ്ങലക്കിടും?"

"നമ്മളെ ബിതി" -അമ്മായി പറഞ്ഞു.

ഉമ്മ മിണ്ടിയില്ല. പുറത്തു കാറ്റൂതുന്നു, ഇലകളിൽ.

ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണ് (എൻ.പി. മുഹമ്മദ്)

- "ഞാനാദ്യം കാണുമ്പോൾ മൊയമ്മതാലിക്കാക്ക ഇങ്ങനെയായിരുന്നില്ല."
  മൊയമ്മതാലിക്കാക്കയെക്കുറിച്ചുള്ള കഥാനായകന്റെ ഓർമ്മകൾ കണ്ടെത്തിയെഴുതുക.

- "മൊയമ്മതാലിക്കാക്കാ, നിങ്ങൾക്കു ഞാനുണ്ട്.ഞാൻ വലുതായി നിങ്ങളുടെ സുഖക്കേടു മാറ്റിച്ചു...."
  കഥാനായകന്റെ ഈ ആത്മഗതം അവന്റെ സ്വഭാവത്തിലേക്കുള്ള ഒരു കിളിവാതിലായിത്തീരുന്നുണ്ടോ? പാഠഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചർച്ചചെയ്യുക.

- "പള്ളിയുടെ മുമ്പിൽ പള്ളിക്കുളം. ഇരുട്ടിൽ വെള്ളത്തിൽ അരണ്ട നിലാവ്. വെള്ളത്തിൽ അമ്പിളിമാമൻ തിളങ്ങുന്നു..."
  ഇത്തരം വാക്യങ്ങൾ നോവൽഭാഗത്ത് ഉടനീളമുണ്ട്. ഇവ ആഖ്യാനത്തിന് എത്രമാത്രം യോജിക്കുന്നു? ചർച്ചചെയ്ത് കുറിപ്പു തയാറാക്കുക.

- മയ്യത്ത്, മൗലൂദ്, ബുറുദ
  ഇത്തരത്തിലുള്ള ധാരാളം പരകീയപദങ്ങൾ പാഠഭാഗത്തുണ്ട്. അവ കണ്ടെത്തി നിഘണ്ടു തയാറാക്കുക.

പേടിച്ചുപേടിച്ചുകൊണ്ടാണ് പുറത്തുവന്നത്. വാതിൽക്കൽനിന്ന് ആദ്യം തളത്തിലേക്കു നോക്കി. അച്ചുതൻനായർ നല്ല ഉറക്കമാണ്. ഒരു നിമിഷം സംശയിച്ചുനിന്നു. അയാൾ കൂർക്കംവലിക്കുമ്പോൾ കഴുത്തിൽ ഉരുണ്ടുകളിക്കുന്ന മുഴ കാണാൻ നല്ല രസമുണ്ട്. അരയിൽ തിരുകിവച്ച പഴുക്കടയ്ക്ക അഴിഞ്ഞുവീഴാറായിരിക്കുന്നു. രോമം നിറഞ്ഞ ആ വലിയ കൈത്തണ്ടയും അറപ്പുതോന്നുന്ന തടിച്ച വിരലുകളും കണ്ടപ്പോൾ ആദ്യം അരിശമാണ് തോന്നിയത്.

ആ കൈകൊണ്ടല്ലേ ഇന്നലെ സന്ധ്യക്ക്...ഇന്നലെയാണോ? അതോ കുറേ ദിവസം മുമ്പോ?

വേലായുധൻ കഴുത്തു തടവി. വേദന ഇപ്പോഴും ബാക്കിനിൽപ്പുണ്ട്.

ഒരു ദിവസം ആരുമറിയാതെ ആ കൈ വെട്ടിക്കളയണം. വലിയൊരു മടവാക്കത്തി നേർത്തെ കൊണ്ടുവന്നു സൂക്ഷിക്കണം. എന്നിട്ടു രോമം നിറഞ്ഞ പരുക്കൻകൈ നിലത്തു പരത്തിവച്ചു കിടക്കുമ്പോൾ പതുങ്ങിച്ചെന്ന് ഒറ്റവെട്ട്!

അയാൾക്കങ്ങനെ വേണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ മനുഷ്യനെ ദ്രോഹിക്കണോ?

ഇന്നലെ...ഇന്നലെയാണോ? കുറേ ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പോ?

പടിഞ്ഞാറേ ഇറയത്ത് കുളിപ്പിക്കാൻ അവനെ കൊണ്ടുവന്നിരുത്തി. കുറച്ചുകാലമായി അച്ചുതൻനായരാണ് കുളിപ്പിക്കുന്നത്. അത് വേലായുധന് ഇഷ്ടമാവുന്നില്ല. മറ്റൊരാൾ കുളിപ്പിക്കാൻ അവനൊരു കുട്ടിയാണോ? വലുതായിരിക്കുന്നു; വളരെ വലുതായിരിക്കുന്നു. ഗോപിയുടെ അത്ര വലുപ്പമുള്ള കാലത്ത് പുഴയിൽ കുരുതിപ്പറമ്പിനടുത്ത കടവിലിറങ്ങി കുളിച്ചിട്ടുണ്ട്. അമ്മയാണ് കുളിപ്പിക്കുക.

ഇപ്പോൾ അവൻ വലിയൊരാളാണ്. മുത്തശ്ശി പറയാറുണ്ട്: "പത്തിരുപത്തൊന്നു വയസ്സായ ഒരാണൊരുത്തനാണേ, സുകൃതക്ഷയം...സുകൃതക്ഷയം!"

വേലായുധനറിയാം, അതു തന്നെപ്പറ്റിയാണെന്ന്.

എന്നിട്ടും അച്ചുതൻനായർ കുളിപ്പിക്കാൻ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. വലിയ മൂന്നു കുട്ടകങ്ങളിൽ നിറയെ വെള്ളം ഒഴിച്ചുവച്ചിരിക്കും. വക്കു പൊട്ടിയ ചെറിയ പിച്ചളച്ചെമ്പുകൊണ്ടു തലയിലങ്ങനെ വെള്ളം കോരിയൊഴിക്കുക...

വെള്ളം നിറച്ച കുട്ടകത്തിനടുത്തു പലകയിൽ പിടിച്ചിരുത്തി അച്ചുതൻനായർ പാത്രമെടുക്കാൻ പോയപ്പോൾ വേലായുധന് ഒരു യുക്തി തോന്നി.

പടിഞ്ഞാറേ ഇറയത്തിലൂടെ ഒരു ചെറിയ പുഴയൊഴുകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എങ്ങനെയിരിക്കും? പായ കെട്ടിയ വലിയ വഞ്ചികളും മീൻപിടിക്കുന്ന കൊച്ചുതോണികളും പോകാൻ തുടങ്ങും. അവൻ കിടക്കാറുള്ള മുറിയുടെ കിളിവാതിലിൽനിന്ന് എല്ലാം കാണാം. ഇടവപ്പാതി വരുമ്പോൾ നരിമീൻ പുളയ്ക്കുന്നതും. വേണമെങ്കിൽ ചൂണ്ടലിടുകയുമാവാം; കിളിവാതിലിലൂടെത്തന്നെ.

മതിലിനരികിൽ വെട്ടിയ ചാലിലേക്കു മൂന്നു കുട്ടകങ്ങളിലെയും വെള്ളം ചരിച്ചുകളഞ്ഞു. മണ്ണുപുരണ്ട ചുവന്ന വെള്ളം ഒഴുകിപ്പോവുന്നതു നോക്കി നിൽക്കുമ്പോൾ അച്ചുതൻനായർ വിളിച്ചു: "വേലായുധാ!"

വിളിയായിരുന്നില്ല; ഒരലർച്ച!

ഭയത്തോടെയാണ് അയാളുടെ മുഖത്തു നോക്കിയത്.

"അഹമ്മതി കാട്ട്വേ?"

ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. കണ്ണുകളിൽനിന്നു തീ പറക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. അയാളുടെ തല മൂടിക്കളയാമെന്നുവച്ച് ഒഴിഞ്ഞ കുട്ടകം പൊക്കിയെടുക്കുമ്പോഴാണ് ഒരടി വീണത്.

"എന്നെ തല്ലല്ലേ, എന്നെ തല്ലല്ലേ..."

ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞുപോയി.

കോലായുടെ വക്കിൽ മുത്തശ്ശിയെത്തി. പിറകെ വലിയമ്മയും ഗോപിയും.

മുത്തശ്ശി പുതച്ച തോർത്തിന്റെ തുമ്പുകൊണ്ടു കണ്ണുതുടച്ചു പറഞ്ഞു: "ദൈവദോഷംണ്ട് അച്ചുതാ... സ്വബുദ്ധിയില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ലേ?"

"കാട്ട്യേ പണി കണ്ടോ കാള്യേമേ?"

വലിയമ്മ മുറുമുറുത്തു: "അടീലും മീതെ ഒരൊടീല്യാ. ഇതൊക്കെ അഹമ്മതികൊണ്ടാ."

മുത്തശ്ശി ഒരിക്കൽക്കൂടി കണ്ണുതുടച്ച് സാധാരണ പറയാറുള്ളതുപോലെ പിറുപിറുത്തു: "സുകൃതക്ഷയം...സുകൃതക്ഷയം!"

ഇരുട്ടിന്റെ ആത്മാവ് (എം.ടി. വാസുദേവൻനായർ)

കഥാസന്ദർഭം പരിചയപ്പെട്ടല്ലോ. പാഠഭാഗവുമായി താരതമ്യം ചെയ്ത് അവയുടെ ഉള്ളടക്കം, അവതരണരീതി എന്നിവ പരിഗണിച്ച് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- പാഠഭാഗത്തുനിന്ന് ഉചിതമായ ഭാഗം തിരഞ്ഞെടുത്ത് നാടകരൂപത്തിലാക്കി ക്ലാസിൽ അവതരിപ്പിക്കുക.

പദകോശം

കാസ	- കറി വിളമ്പാനുപയോഗിക്കുന്ന വലിയ കുഴിഞ്ഞ പാത്രം
കാപ്പ്	- കൈയിൽ കെട്ടുന്ന മന്ത്രച്ചരട്, കൈവള.
ഖബറിൻകാട്	- ശ്മശാനം
പതിനാലാംനമ്പർ വിളക്ക്	- തിരിയിട്ട്, മണ്ണെണ്ണയൊഴിച്ച് കത്തിക്കുന്ന ഒരിനം വലിയ വിളക്ക്.
പിഞ്ഞാണം	- ചീനക്കളിമണ്ണുകൊണ്ട് നിർമ്മിക്കുന്ന, ഭക്ഷണം കഴിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന പാത്രം.
ബിതി	- വിധി
ബുറുദ	- അൽ ബൂസീരീ (1213-1295) എഴുതിയ അറബിക്കവിത. മുഹമ്മദ്നബിയെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന കൃതി.
മൊയ്ല്യാരുകുട്ടികൾ	- പള്ളികളിൽ താമസിച്ച് ഇസ്ലാംമത പഠനം നടത്തുന്ന കുട്ടികൾ
മൗലൂദ് ഓതൽ	- മുഹമ്മദ്നബിയുടെ ജന്മദിനാചരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി നടത്തുന്ന, അറബിഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഗദ്യപദ്യമിശ്രരചനകളുടെ സംഘപാരായണം.
സാൻ	- ഭക്ഷണം വിളമ്പാനുപയോഗിക്കുന്ന വലിയ, പരന്ന പാത്രം
സുപ്ര	- ഭക്ഷണപ്പാത്രങ്ങൾ വയ്ക്കാനുള്ള വിരിപ്പ്
റസൂൽ	- ദൈവദൂതൻ, മുഹമ്മദ്നബി

കവിതയുടെ മൃത്യുഞ്ജയം

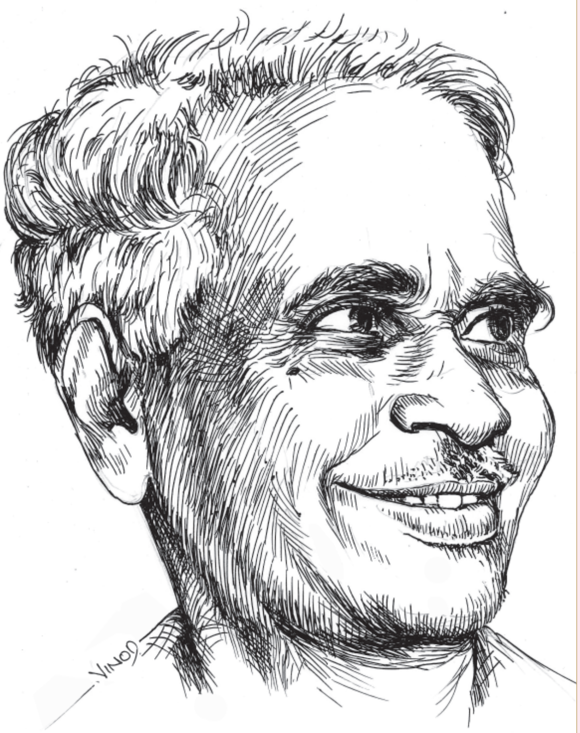

ഒരു കവിതകൊണ്ട് ഒരു കാലാവസ്ഥതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയവർ ഏറെയില്ല. വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് അത് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏതു മരവിപ്പിനെയും ഉരുക്കുന്ന, ഏതു വരണ്ട കണ്ണുകളെയും ഈറനാക്കുന്ന കൊടിയ മീനച്ചൂടിന്റെ മാധുര്യം 'മാമ്പഴ'ത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. പിണക്കത്തിൽനിന്ന് ഇണക്കങ്ങളും ചവർപ്പിൽനിന്ന് മാധുര്യവും മരണത്തിൽനിന്ന് ജീവിതവും വാറ്റിയെടുക്കുന്ന പുതിയ കൈത്തഴക്കം മലയാളികൾ ഈ കവിതയിൽ കണ്ടെത്തി. കവിതയുടെ ഈ നിറക്കൂട്ടുകളും സ്വരച്ചേർച്ചകളും അനുഭവത്തിന്റെ പുതിയ തുറമുഖങ്ങളായി- കടലിനെ മഷിക്കുപ്പിയാക്കുന്ന ഒരു കുട്ടി ഇവിടെ എഴുതിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു.

വൈലോപ്പിള്ളി സ്തോഭങ്ങളുടെ കവിയല്ല. തന്റെ കൂടെ ജീവിച്ച ജി, ചങ്ങമ്പുഴ, ഇടപ്പള്ളി എന്നിവരെപ്പോലെ വികാരങ്ങളോടു സംസാരിച്ചുനിൽക്കുന്ന കാവ്യശീലവും ഇല്ല. തേട്ടിയരയ്ക്കുന്ന ഒരു ജന്തുവിനെപ്പോലെ താൻ കടിച്ചുപറിച്ച, തന്നെ കടിച്ചുപറിച്ച അനുഭവങ്ങൾ നിഴലിൽ കിടന്ന് കവിയും ചവച്ചരയ്ക്കുന്നു-അതൊരു തത്ത്വചിന്തയായി, ദർശനമായി തീരുംവരെ. അതുകൊണ്ട് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിൽ പ്രബോധകത്വം ഏറിയിരിക്കുന്നു. പഠിച്ചുപഠിച്ച് മാഷായിത്തീർന്ന ഒരു കുട്ടി.

"ആകയാലൊറ്റയൊറ്റയായ് കാണു-
മാകുലികളെപ്പാടിടും വീണേ
നീ കുതുകമോടാലപിച്ചാലു-
മേകജീവിതാനശ്വരഗാനം."

സംഭവങ്ങളായിത്തീർന്ന് കഥയായി മാറുന്ന സ്തോഭങ്ങളെയാണ് താൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാണുന്ന കിനാവല്ല, വിവരിക്കുന്ന, വിസ്തരിക്കുന്ന സ്വപ്നമാണ് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിത- ഇത് കവിതനെയ്ത്തിന്റെ മറ്റൊരു ക്രമമാകുന്നു. ഒരു കുറ്റത്തിന്റെ, ഒരു ക്രൂരതയുടെ കോടതിവിചാരണപോലെ വൈലോപ്പിള്ളിയും ജീവിതത്തെ കൂട്ടിൽക്കേറ്റി വിസ്തരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

"ആരെന്റെ വിധികർത്താ-
വവനു നിവേദിപ്പാൻ
അവനു നിവേദിപ്പാൻ"

കുറ്റവും ശിക്ഷയുമായി തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന ഒരു കളി- വിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിധിയെഴുത്തുകൾ- ഇതിനെ നമുക്ക് വിതയുടെയും കൊയ്ത്തിന്റെയും തത്ത്വശാസ്ത്രം എന്നും വിളിക്കാം.

ഈ സ്ഥായിയെ, ഉറപ്പിനെ വിറപ്പിക്കുന്ന ഒരു ജീവസ്വരം വൈലോപ്പിള്ളിയിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ട്. ജീവനെക്കൊണ്ടുതന്നെ വിധിയെ തിരുത്തുന്ന, തുലയ്ക്കുന്ന ഒരു രീതി. മരിച്ചു തിരിച്ചുവന്ന് ജീവിതത്തെ തിരുത്തുന്ന ഈ രീതി 'മാമ്പഴ'ത്തിലും 'കുടിയൊഴിക്കലി'ലും ഒരുപോലെ കാണുന്നു- 'സത്യത്തിന്റെ സുന്ദരകലയ്ക്കെന്നുമൊരു വർണമേ പോരും' എന്ന് കവി ഇതിനെ സാധൂകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, കാറ്റിൽ തനിയേ പാടിപ്പോകുന്ന ഒരു ഷെല്ലിയൻ വീണയോ തനിക്കേറ്റ പരിക്കുകളിൽക്കൂടി പാട്ടുപാടുന്ന മുറിഞ്ഞ മുളന്തണ്ടോ അല്ല വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് കവിത. തനിക്ക് തുളച്ച് മാല കോർക്കാനുള്ളതാണ് മലയെന്നും തന്നിഷ്ടത്തിന് ചാലുകൾ കീറി തിരിച്ചുവിടാനുള്ളതാണ് പുഴയെന്നും തനിക്ക് പൊളിച്ച് പരിപ്പെടുക്കാനുള്ളതാണ് വാക്കെന്നും ധരിക്കുന്ന ജനുസ്സാണിത്. നാട്ടിലെ നീരെല്ലാം നീരാവിയാക്കി, മഴക്കാറാക്കി, കൂട്ടിവച്ച് താഴെയുള്ളവർക്ക് കുടിവെള്ളം കൊടുക്കാത്ത പെരുംക്രൂരതയോടു പൊരുതുന്ന പഞ്ചമന്മാരെ വൈലോപ്പിള്ളി പാടിപ്പുകഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ കൂടെയിരുന്ന് ഇവരെ പുകഴ്ത്തുകയാണ് തന്റെ കടമയെന്നും കരുതിയിട്ടുണ്ട്:

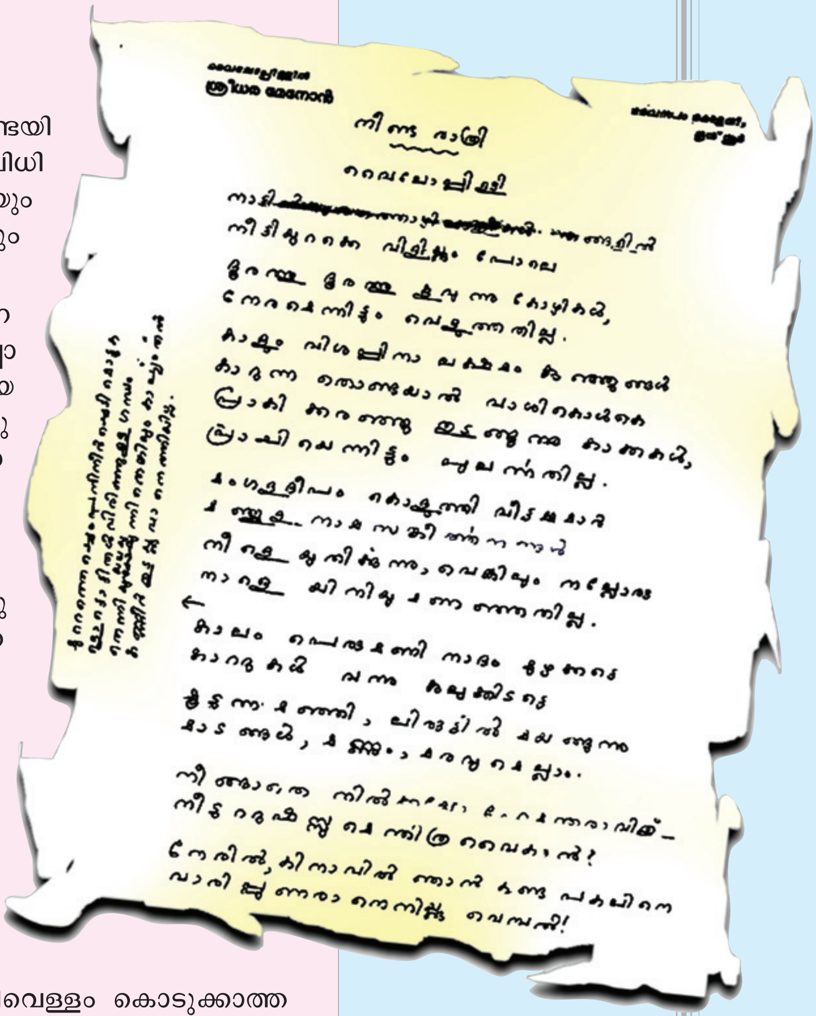

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കൈപ്പട

"ഇപ്പെരുംക്രൂരതയോടു പോരാടുവോ-
രിപ്പോഴും പുഞ്ചയ്ക്കു തേവുമീ വേട്ടുവർ
പഞ്ചഭൂതങ്ങളോടങ്കമാടീടുമീ-
പ്പഞ്ചമരത്രേ പെരുംപടയാളികൾ."

നിഷ്ക്രിയമായ, വെറും കർമ്മപാത്രമായ മനുഷ്യേതരപ്രകൃതിയല്ല, പ്രകൃതിയിൽ മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് ജീവിതവും കവിതയും.

"കർമ്മപൗരുഷം വേൾക്കാതുള്ളൊരു നീതിച്ചൊല്ലേ
മന്നിൽ നിന്നെക്കാൾ ദയനീയമായ് മറ്റെന്തുള്ളൂ?"

വാക്കിന്റെ പൊരുളാണ് ജീവിതമെന്നും ഇതൊരു ദാമ്പത്യരഹസ്യമാണെന്നും കവിതയുടെ രചനാരഹസ്യമാണെന്നും കാളിദാസനും അറിയാമായിരുന്നു.

ജീവിക്കുന്നവരെല്ലാം ഇതറിയണമെന്നില്ല. സ്വർഗം എന്ന ഭാവിയുടെ, ഭാവനയുടെ ചുംബനം ഏറ്റുവാങ്ങിയ ഒരു വർക്കത്തുകെട്ട താറാവിനെ, താറാവുകളുടെ പറ്റം അതിന്റെ പാട്ടുകാരനായി കണ്ടെത്തുന്നു. അതൊരു കൃഷ്ണനോ രാഘവനോ ശ്രീധരനോ ആകാം. അവന്റെ പാട്ട് അവരുടെ പാട്ടുതന്നെയാണ്. വയലിൽ അവർ കൊയ്യുമ്പോൾ വരമ്പിലിരുന്ന് പാടുന്നവൻ– ആളുകളും തലമുറകളും ഏൽപ്പിച്ച ഈ പണി ചെയ്തുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന ഒരു പാണനാണ്, പുള്ളുവനാണ്, പുലവനാണ് കവി. ശാശ്വതികതയുടെ ഈ താൽക്കാലികതയിലാണ് വൈലോപ്പിള്ളി നിലനിന്നിരുന്നത്. എല്ലാവരുടെയും എക്കാലത്തിന്റെയും നാദമായി ഇന്ന് ഏറെ പഴയവനാണെങ്കിലും എന്നും പുതുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പാട്ടുകാരൻ.

കാലത്തോടും ലോകത്തോടും ലയിച്ചുചേരുന്ന ഈ വഴി, മരണത്തെ മറികടക്കുന്ന വഴിതന്നെയായിത്തീരുന്നു. ഇതിനെ കവിതയുടെ മൃത്യുഞ്ജയമെന്നു പറയാറുണ്ട്. ഒഴുകിക്കൊണ്ടു നിലനിൽക്കുന്ന നദി– സരസ്വതിയുടെയും ചേറ്റുപുഴയുടെയും ഗതി.

ചീവീടുകളുടെ കർക്കശവും നിശിതവുമായ സ്വരങ്ങളോടെ ഭൂഗർഭകവിയായി വൈലോപ്പിള്ളി മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കോപ്പകൾ നിറഞ്ഞാലും അർഥങ്ങൾ തുളുമ്പാതെ, ഭദ്രതയിൽ നിരന്ന കവിതകൾ. സംശയങ്ങളിട്ട് ഉറപ്പിക്കുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ– പകലിൽനിന്ന് രാത്രിയിലേക്കിട്ട പാലംപോലെ, കയങ്ങളെ മറികടന്നുകൊണ്ട്, സങ്കടങ്ങളെ ചിരിച്ചുതള്ളിക്കൊണ്ട് ക്രൂരതയുടെ സാന്ത്വനംപോലെ– പതുക്കെ എഴുതുകയും അമർത്തി എഴുതുകയും തെളിച്ചെഴുതുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് എപ്പോഴും പിറകിലാകുന്നവൻ– ഗ്രീക്ക് വൃന്ദഗായകന്മാരെപ്പോലെ അനുഭവങ്ങളെ സാരമായ ലഹരിയാക്കി മാറ്റുന്നവൻ. വെറ്റിലത്തരി ചവയ്ക്കുമ്പോൾ ഓർമ്മയുടെ സുഗന്ധത്തിൽ കുളിക്കുന്നവൻ. വൈലോപ്പിള്ളി ഓർമ്മകളുടെ കവിയാകുന്നു.

ഭൂമി മുഴുവനായി വിഴുങ്ങി പെരുതായിത്തീർന്ന കടൽപോലെ അനേകം ജന്മങ്ങൾ ജീവിച്ച് ചുളിവുകൾ വീണ ഒരു മുഖം വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയ്ക്കുണ്ട്. കാലങ്ങളിൽ വീണ്ടും ജനിക്കുന്ന കവിയാണ് താനെന്ന, നൈരന്തര്യബോധം ഇതുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. കണ്ണീരുകൊണ്ട് നനച്ച് മരണംകൊണ്ട് വളമിട്ടുവളർത്തുന്ന ഒരു മരത്തിന്റെ കാവൽക്കാരൻ. നാമിപ്പോൾ അതിന്റെ നിഴലിൽ ഇരിക്കുന്നു.

അവതാരിക: വൈലോപ്പിള്ളി സമ്പൂർണകൃതികൾ
(എം.എൻ. വിജയൻ)

- "പിണക്കത്തിൽനിന്ന് ഇണക്കങ്ങളും ചവർപ്പിൽനിന്ന് മാധുര്യവും മരണത്തിൽനിന്ന് ജീവിതവും വാറ്റിയെടുക്കുന്ന പുതിയ കൈത്തഴക്കം മലയാളികൾ ഈ കവിതയിൽ കണ്ടെത്തി."

  മാമ്പഴം എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ നിരീക്ഷണംകൊണ്ട് അർഥമാക്കുന്നതെന്താണ്? വിശദീകരിക്കുക.

- "തുടുവെള്ളാമ്പൽപ്പൊയ്കയല്ല, ജീവിതത്തിന്റെ
  കടലേ കവിതയ്ക്ക് ഞങ്ങൾക്കു മഷിപ്പാത്രം"

  പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് (വൈലോപ്പിള്ളി)

  ഈ വരികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ 'കടലിനെ മഷിക്കുപ്പിയാക്കുന്ന ഒരു കുട്ടി ഇവിടെ എഴുതിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു' എന്ന പരാമർശത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുക.

- സമകാലികരായ കവികളിൽനിന്നു വൈലോപ്പിള്ളി എങ്ങനെ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു? ലേഖനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചർച്ചചെയ്ത് കുറിപ്പു തയാറാക്കുക.

- കന്നിനെല്ലിനെയോമനിച്ചെത്തി-
  യെന്നോടോതി സദാഗതി വായു:
  നിർദയം മെതിച്ചീ വിളവുണ്മാൻ
  മൃത്യുവിന്നേകും ജീവിതംപോലും
  വിത്തൊരിത്തിരി വയ്ക്കുന്നു, വീണ്ടും
  പത്തിരട്ടിയായ് പൊൻവിളയിപ്പാൻ.
  കന്നിനാളിലെ കൊയ്ത്തിനു വേണ്ടി
  മന്നിലാദിയിൽ നട്ട വിത്തെല്ലാം
  പൊന്നലയലച്ചെത്തുന്നു, നോക്കൂ
  പിന്നെയെത്രയോ കൊയ്ത്തുപാടത്തിൽ!

  കന്നിക്കൊയ്ത്ത് (വൈലോപ്പിള്ളി)

  വൈലോപ്പിള്ളിയുടേത് വിതയുടെയും കൊയ്ത്തിന്റെയും തത്ത്വശാസ്ത്രമാണെന്ന് എം.എൻ. വിജയൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. മുകളിൽ കൊടുത്ത വരികൾ വിശകലനം ചെയ്ത് കവിയുടെ ജീവിതവീക്ഷണം കണ്ടെത്തി അവതരിപ്പിക്കുക.

- പാഠഭാഗം വിശകലനം ചെയ്ത് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയെക്കുറിച്ച് ലഘൂപന്യാസം തയാറാക്കുക. എഡിറ്റ് ചെയ്ത് മെച്ചപ്പെടുത്തുക.

പദകോശം

ആകുലി	- ദുഃഖം
മൃത്യുഞ്ജയം	- മരണത്തെ ജയിക്കുന്നത് (മരണത്തെ ജയിക്കാനായി ചെയ്യുന്ന ഒരു ഹോമം)
സ്തോഭം	- വികാരം

*വിശ്വം ദീപമയം

മാലുള്ളതാണീ മഹിയെന്നുവെച്ചു
മാഴ്കുന്നതെന്തിന്നു മനുഷ്യരേ! നാം?
തൻസൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടൊരതിന്നുമീശൻ
സ്ഥാനത്തെ നൽകേണ്ടതു ധർമ്മമല്ലേ?

കൈവിട്ടുപൊയ്പ്പോയ് പകലെന്നുവെച്ചു
കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചൊരു കാര്യമുണ്ടോ?
വരേണ്ടതല്ലേ നിശയും നമുക്കു
വപുസ്സിനുത്ഥാനമുഷസ്സിലേകാൻ?

ഇനൻ പൊലിഞ്ഞാലുഡുപംക്തിയെക്കൊ-
ണ്ടിരുട്ടുതൽക്കാലമകറ്റിയീശൻ
അടഞ്ഞ കൺ നമ്മൾ തുറന്നിടുംമുൻ-
പദ്ദീപമേകുന്നു കൊളുത്തി വീണ്ടും.

* *'നവയുഗോദയം' എന്ന കവിതയിൽനിന്നുള്ള വരികൾ*

വേലയ്ക്കു ദീപപ്രഭയത്ര വേണം;
വിശ്രാന്തികൊള്ളുന്നതിനിത്രപോരും;
അതായിരിക്കാം പൊരുളാപ്രവൃത്തി-
ക്കജൻ ഹിതം മർത്ത്യനറിഞ്ഞു ചെയ്‌വോൻ

വിളക്കു കത്തിപ്പതിനന്തിയായാൽ
മിന്നാമിനുങ്ങും ത്വരയാർന്നിരിക്കേ,
ദീനത്വമെന്തിന്നു നമുക്കുമാത്രം
തീക്കോലുരയ്ക്കാൻ? തിരിയിൽക്കൊളുത്താൻ?

അല്ലെങ്കിലും സ്വച്ഛവിവേകദീപ-
മകത്തു കത്തുന്നളവേതു ധീരൻ
വിഷാദമേന്തും, വിധി ദൂരെയെങ്ങോ
വിയത്തിൽ മിന്നിച്ച വിളക്കു കെട്ടാൽ?

ഉണർന്നിടാമെന്നു നിനച്ചുതന്നെ-
യുറങ്ങുവാനോർപ്പതു നമ്മളെല്ലാം;
പ്രാദുർഭവിച്ചാൽ മതി,യമ്മഹത്താം
പ്രത്യാശ സർവത്തിലുമൊന്നുപോലെ.

മനസ്സിൽ നൈരാശ്യമെഴുന്നവന്നു
മധ്യാഹ്നവും പ്രത്യഹമർധരാത്രം;
ശുഭം പ്രതീക്ഷിപ്പവനേതു രാവും
സൂര്യാംശുദീപ്തം പകൽപോലെതന്നെ.

കൽപ്പശാഖി (ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ)

- "അതായിരിക്കാം പൊരുളാപ്രവൃത്തി:
ക്കജൻ ഹിതം മർത്ത്യനറിഞ്ഞുചെയ്‌വോൻ"

മർത്ത്യന്റെ ഹിതം അറിഞ്ഞ് ദൈവം ചെയ്തത് എന്ത്?

- "വിളക്കുകൈവശമുള്ളവനെങ്ങും വിശ്വം ദീപമയം
വെണ്മ മനസ്സിൽ വിളങ്ങിന ഭദ്രനു മേന്മേലമൃതമയം"

പ്രേമസംഗീതം (ഉള്ളൂർ)

"മനസ്സിൽ നൈരാശ്യമെഴുന്നവന്നു
മധ്യാഹ്നവും പ്രത്യഹമർധരാത്രം;
ശുഭം പ്രതീക്ഷിപ്പവനേതു രാവും
സൂര്യാംശുദീപ്തം പകൽപോലെതന്നെ."

രണ്ടു കവിതാഭാഗങ്ങളുടെയും ആശയം താരതമ്യം ചെയ്യുക.

- മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ടു കവി നൽകുന്ന സന്ദേശമെന്താണ്? ചർച്ചചെയ്യുക.

- മലയാളത്തിലെ ഉദ്ബോധനസ്വഭാവമുള്ള കവിതാഭാഗങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക.

  ഉദാ:-

  - "സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയമൃതം
    സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ ജീവിതം
    പാരതന്ത്ര്യം മാനികൾക്കു
    മൃതിയേക്കാൾ ഭയാനകം" - *ഒരു ഉദ്ബോധനം (കുമാരനാശാൻ)*

  - "കുഴിവെട്ടി മൂടുക വേദനകൾ
    കുതികൊൾക ശക്തിയിലേക്കു നമ്മൾ" - *പണിമുടക്കം (ഇടശ്ശേരി)*

- "ശുഭാപ്തിവിശ്വാസമാണ് ജീവിതത്തെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നത്." പാഠഭാഗത്തിലെ ആശയങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു പ്രഭാഷണം തയാറാക്കുക.

- ആധുനികകവിത്രയത്തിൽ ഒരാളായ ഉള്ളൂർ മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും നിസ്തുലസംഭാവനകൾ ചെയ്ത പ്രതിഭയാണ്.

  സൂചനകൾ

  - പ്രധാന കൃതികൾ
  - രചനാശൈലി
  - ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ സവിശേഷത
  -

  കൂടുതൽ വസ്തുതകൾ ശേഖരിച്ച് 'ഉള്ളൂരിന്റെ സാഹിത്യസംഭാവനകൾ' എന്ന ലഘൂപന്യാസം തയാറാക്കുക.

പദകോശം

അജൻ	- ഈശ്വരൻ
ഇനൻ	- സൂര്യൻ
ഉഡുപംക്തി	- നക്ഷത്രക്കൂട്ടം
പ്രത്യഹം	- ദിവസംതോറും
പ്രാദുർഭവിക്കുക	- പ്രത്യക്ഷമാവുക
മഹി	- ഭൂമി
മാല്	- ദുഃഖം
വിയത്തിൽ	- ആകാശത്തിൽ
വിശ്രാന്തി	- വിശ്രമം

ജീവിതം

ഒരു പ്രാർഥന

ദീർഘകാലം മാധ്യമപ്രവർത്തകനായിരുന്ന കെ.എം. മാത്യുവിന്റെ ആത്മകഥയാണ് 'എട്ടാമത്തെ മോതിരം'. പ്രിയമാതാവിന്റെ ദീപ്തമായ സ്മരണ മക്കളിൽ നിലനിർത്തുന്നതിന് പിതാവ് കെ.സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള അവരുടെ ആഭരണങ്ങൾ ഉരുക്കി എട്ടു മക്കൾക്കും മോതിരങ്ങൾ പണിയിച്ചു നൽകി.

കെ.എം. മാത്യുവിന്റെ വർഷങ്ങൾ നീണ്ടുനിന്ന അനുഭവസമ്പത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതലങ്ങൾ ഈ ആത്മകഥയിലൂടെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു.

ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ വരുത്തിയ ചില ഭരണ പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയാം. അതിലേറ്റവും പ്രധാനം ഈ വീട്ടിലെ സഹായികളുമായുള്ള ബന്ധം കൂടുതൽ ദൃഢമാക്കിയതാണ്. അന്നമ്മയുള്ള കാലത്ത് വീട്ടിലെ സഹായികളുമായി അങ്ങനെയൊരു ബന്ധം ഞാൻ പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യം അന്നു തോന്നിയിരുന്നുമില്ല. സമയത്ത് തീൻമേശയിൽ പോയിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുക, ആ നേരത്ത് അവരോട് എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാലായി, അത്രതന്നെ. അവരോട് അന്നമ്മ കാണിച്ച ഹൃദയബന്ധം അത്രയ്ക്കും ആഴമുള്ളതായതുകൊണ്ട് ഇനി എന്റെ കൂടി ആവശ്യമില്ല എന്നെനിക്കു തോന്നിക്കാണണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ വേണ്ട ശ്രദ്ധ നൽകാതിരുന്നതിന് എന്റെ ജോലിത്തിരക്കും കാരണമാണ്.

ഞങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സഹായികളുടെ വളരെ വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങളിൽക്കൂടി അന്നമ്മയുടെ സ്നേഹവും കരുതലും നിറഞ്ഞ ഇടപെടലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നമ്മയുടെ പ്രാർഥനകൾക്കിടയിലായിരുന്നു ഈ സ്നേഹവും കരുതലും അക്ഷരാർഥത്തിൽ പുറത്തുവന്നിരുന്നത്. ഉച്ചത്തിലായിരുന്നു അന്നമ്മ പ്രാർഥിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, സഹായികളിലൊരാളുടെ പനി മാറാൻ പ്രാർഥിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ കേൾവിക്കാർക്ക് യാതൊരു അസ്വാഭാവികതയും തോന്നുകയില്ല. മറിച്ച്, സഹായികൾക്കൊപ്പമുള്ള സന്ധ്യാപ്രാർഥനയിൽ ഇങ്ങനെയൊരു പരസ്യ ആവശ്യമാണ് അന്നമ്മയിൽനിന്ന് ദൈവത്തിന് കിട്ടുന്നതെങ്കിലോ? "ദൈവമേ, അവന്റെ കുടി വല്ലാതെ കൂടുന്നുണ്ട്. ഭാര്യയും പിള്ളേരുമെല്ലാം നല്ല വിഷമത്തിലാണ്. അവന്റെ കുടി നിർത്തിക്കണേ,

ദൈവമേ....” ഈ പ്രാർഥനയ്ക്കും സാധാരണഗതിയിൽ കുഴപ്പമില്ല; പ്രാർഥനയിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തി അതു കേട്ടുനിൽക്കുന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ...! അന്നമ്മ യുടെ പ്രാർഥനാരീതിയുടെ മറ്റൊരു ഉദാഹരണം: “ദൈവമേ, ഈ മഴയത്ത് മോട്ടോർസൈക്കിളിൽ പ്രദീപ് വീട്ടിലെത്തുന്നതുവരെ അവനൊരു ആപത്തും വരു ത്തല്ലേ...” വൈകുന്നേരം ജോലി കഴിഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു പോയ ഞങ്ങളുടെ സഹായി പ്രദീപിനെക്കുറിച്ച് അന്നത്തെ സന്ധ്യാപ്രാർഥനയിൽ ഓർമ്മിക്കുകയായിരുന്നു അന്നമ്മ. ഇങ്ങനെ ഇത്രയും നിഷ്കളങ്കമായി ദൈവത്തോട് പ്രാർഥിക്കാൻ അധികം പേർക്കു കഴിയില്ലെന്നാണ് എന്റെയൊരു വിശ്വാസം.

* * * *

അന്നമ്മയെപ്പോലെ ഇങ്ങനെ ഉറക്കെ, മനസ്സു തുറന്നു പ്രാർഥിക്കാൻ എന്റെ മിഥ്യാബോധം സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. അന്നമ്മ പോയ ശേഷം, അടുത്തകാലം മുത ലാണ് ഞാനിങ്ങനെ പ്രാർഥിക്കാൻ ശീലിച്ചത്. അപ്പോഴാണ് ഈ പ്രാർഥനയുടെ ലാളിത്യവും സൗന്ദര്യവും അറിഞ്ഞതും. നമുക്കും ദൈവത്തിനുമിടയിൽ മറ്റൊന്നു മില്ലാത്തതുപോലെ ഒരനുഭവം... എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചുള്ള സന്ധ്യാപ്രാർഥനയ്ക്കു ശേഷം, തീർത്തും സ്വകാര്യമായ എന്തെങ്കിലും പ്രയാസം മനസ്സിലുണ്ടെങ്കിൽ അതു ദൈവത്തോടു മൗനമായി പറയും. പ്രാർഥനയുടെ പടവുകളിലൂടെയാണ് ഞാനി പ്പോൾ ഉറക്കത്തിലേക്കു നടന്നുനീങ്ങുന്നത്.

പ്രാർഥനയിൽ അന്നമ്മയുടെ ഓർമ്മകളുണ്ട്. വേർപാടിന്റെ ഒന്നാം വാർഷിക ത്തിൽ, അന്നമ്മയുടെ സ്വർണവളകളിൽനിന്ന് നാല് കുരിശുമാലകളുണ്ടാക്കി ഞാൻ മക്കൾക്കു കൊടുത്തു. പ്രാർഥനകളിൽ അവരെപ്പോഴും അന്നമ്മയെ ഓർമ്മിക്കാ നായിരുന്നു ആ കുരിശുമാല. അമ്മച്ചിയുടെ ഓർമ്മ ഒപ്പമുണ്ടാകാൻ അപ്പച്ചൻ ഞങ്ങൾക്കു മോതിരമുണ്ടാക്കിത്തന്നതുപോലെ, അന്നമ്മ എന്റെ മക്കളുടെ ഹൃദയ ത്തോടു ചേർന്ന് എപ്പോഴുമുണ്ടാവട്ടെ....

ഈ വീടും സംഗീതവും പാചകവും സഹായികളുമൊക്കെയായി അന്നമ്മ ഉണ്ടാ ക്കിയെടുത്ത സ്വകാര്യലോകത്തുനിന്ന് അന്നമ്മ മാത്രം പോയപ്പോൾ കൂടെ കൊണ്ടു പോയത് ആ സുന്ദരലോകംകൂടിയായിരുന്നു. അങ്ങനെയുണ്ടായ ആ ശൂന്യതയിൽനി ന്നാണ് ഞാനും വീടിനകത്ത് ഒരു സ്വകാര്യലോകം നിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. അത് സുന്ദരമാക്കാൻ അന്നമ്മയെപ്പോലെ എനിക്കു കഴിയില്ലെന്നുറപ്പ്. എങ്കിലും എനിക്കുമൊന്ന് ശ്രമിച്ചുകൂടേ...? വയസ്സുകൂടുകയാണെനിക്ക്. പരാശ്രയത്തിന്റെ കാലം വരുകയാണെങ്കിൽ ആത്മാർഥതയോടെ ഒപ്പം നിൽക്കാൻ ഇവരുണ്ടാവണ മെന്നു തോന്നി. ആത്മാർഥത കൊടുത്താലാണ് തിരിച്ചുകിട്ടുകയെന്നും അറിയാം. അങ്ങനെയാണ് ഈ വീട്ടിൽ എനിക്കൊപ്പമുള്ളവരുമായി അടുത്ത ബന്ധം സ്ഥാപി ക്കാൻ ഞാൻ ഒരുങ്ങിയത് (അപ്പച്ചനൊന്നും ഇങ്ങനെയൊരു ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ പോലും സാധ്യതയില്ല. അടുക്കളയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു വകുപ്പാ ണിതെന്നു കരുതി, സഹായികളുമായുള്ള അകലം കുറയ്ക്കാനൊന്നും ശ്രമിക്കാ തെ... അപ്പച്ചനെ അക്കാര്യത്തിൽ കുറ്റം പറയാനുമാവില്ല. അക്കാലത്തിന്റെ തന്നെ രീതിയായിരുന്നല്ലോ അത്).

ഈ വീടും സഹായികളും തമാശകളുടെ വൈകുന്നേരങ്ങളുമൊക്കെയായി ഒരു ലോകം നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത് അങ്ങനെ സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവർക്കൊപ്പം ഞാൻ പ്രാർഥിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും കാര്യങ്ങളിൽ എന്റെ ശ്രദ്ധയും കരുതലും നൽകാൻ തുടങ്ങി. അവരെ കളിയാ

ക്കാൻ തുടങ്ങി. പിന്നെപ്പിന്നെ അവരെന്നെ തിരിച്ചുകളിയാക്കാനും തുടങ്ങി... അതേ, മെല്ലെ മെല്ലെ ഈ വീട്ടിൽ ഞങ്ങളുടേതു മാത്രമായ ഒരു സ്വകാര്യലോകം ഉണ്ടാകുകയായിരുന്നു. എന്റെ ഈ തൊണ്ണൂറുവയസ്സിനിടയിൽ, ഇന്ത്യക്കകത്തും പുറത്തും പല സമ്മേളനങ്ങളിലും അധ്യക്ഷത വഹിക്കേണ്ടതായും പ്രസംഗിക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെയും, എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്നോർത്തു പ്രസംഗത്തിനു മുൻപും, ആവശ്യമില്ലാത്ത വല്ലതും പറഞ്ഞുകാണുമോ എന്നോർത്തു പ്രസംഗത്തിനു ശേഷവും ടെൻഷൻ തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, മാനസികപിരിമുറുക്കമില്ലാത്ത യോഗത്തിന്റെ സുഖം ഞാനാദ്യമായി അനുഭവിക്കുന്നത് വീട്ടിലെ സഹായികൾക്കൊപ്പമുള്ള സായാഹ്ന കൂടിയാലോചനായോഗങ്ങളിലൂടെയായിരുന്നു!

അവരെ ചിരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രം ഞാൻ ചില തമാശകളും പ്രായോഗികഫലിതങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാനും തുടങ്ങി. അതിലൊരു തമാശയെക്കുറിച്ചു പറയാനായിരുന്നു ദീർഘമായ ഈ ആമുഖം.

അന്നൊരു മഴദിവസമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സ്വീകരണമുറിയിൽ പതിവുപോലെ ഞാൻ അധ്യക്ഷസ്ഥാനത്ത്. വീട്ടിലെ വിവിധ വകുപ്പുമന്ത്രിമാരെല്ലാം എനിക്കു ചുറ്റും നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ ആ സദസ്സിൽ വിഷയമവതരിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി:

"ഇപ്പോൾ സ്ഥലത്തിനൊക്കെ എന്തൊരു വിലയാണ്! ഈ വീടിനും നല്ല വില കിട്ടുമായിരിക്കും. നമുക്കൊരു കാര്യം ചെയ്യാം. ഈ വീടിനു ചുറ്റും ഇരുമ്പുവേലി കെട്ടണം. നല്ല, വലിയ ഇരുമ്പുതൂണുകൾ കൊണ്ടുവന്നു നാലതിരിലും അടിക്കണം. എന്നിട്ട്..."

ഞാനൊന്നു നിർത്തി. പ്രദീപും അനിയനും ലൈജുവും ആലീസും കുര്യനും സീലുവും കുഞ്ഞുമോനുമൊക്കെ ആകാംക്ഷാഭരിതരായി, എന്നെ നോക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ഈ അച്ചായൻ ഇതെന്താണ് ഈ പറഞ്ഞുവരുന്നത് എന്ന ഭാവമാണ് അവരുടെയൊക്കെ മുഖത്ത്. ഇടയ്ക്കൊന്നു നിർത്തി, രസച്ചരടു മുറിച്ചത് അവർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു വ്യക്തം. ഞാൻ അടുത്ത വാചകത്തിലേക്കു കടന്നു:

"എന്നിട്ട് ഞാൻ മരിക്കുമ്പോൾ ഈ വീട് എന്റെ ശവപ്പെട്ടിയിൽ കെട്ടിയിട്ടേക്കണം. അങ്ങോട്ടു പോകുമ്പോൾ കൂടെ കൊണ്ടുപോകാനാ... ഇത്രയും വിലയുള്ള സ്ഥലവും വീടും വെറുതെ താഴെയിട്ടേച്ചുപോയാൽ പോകുന്ന സ്ഥലത്ത് എനിക്കു മനസ്സമാധാനം കാണുമോ...!"

തമാശ പറഞ്ഞുനിർത്തി, കൂട്ടച്ചിരി പ്രതീക്ഷിച്ച് ഞാൻ അവരുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. പക്ഷേ, അവരിലൊരാൾ സ്നേഹംകൊണ്ട് ആ തമാശയെ ഇല്ലാതാക്കിയതു കേൾക്കണോ:

"അങ്ങനെ അച്ചായൻ മാത്രം ഈ വീടുമായി തനിച്ചങ്ങനെ പോവണ്ട. പോവുമ്പോൾ ഓരോ മുറിയിലും ഞങ്ങളും കയറിനിൽക്കാം. മുകളിൽ ഞങ്ങളില്ലാതെ പോയാൽ അച്ചായൻ ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പോകും."

അവർക്ക് എന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ആ പ്രകാശം എന്നെ വല്ലാതെ സ്പർശിച്ചു. സ്നേഹത്തിന്റെ നടുവിൽ ഇരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു സ്വസ്ഥതയും സന്തോഷവും മനസ്സിലുണ്ടായി.

ഒരു തമാശ ചെന്നെത്തിയ സ്ഥലം നോക്കണേ! ചില തമാശകൾ ഇങ്ങനെയാണ്. അപ്രതീക്ഷിതമായ ചില പ്രതികരണങ്ങൾകൊണ്ട് അവ തമാശയല്ലാതാവുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഞാനവരോടു പറഞ്ഞത് ഒരു തമാശയല്ലായിരിക്കാം.

എന്തു നേടിയിട്ടും ഒടുവിൽ അവയൊന്നും കൂടെയില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലേക്ക് എത്തുന്നത് മനുഷ്യന്റെ വിധിയാണ്. എല്ലാവരും മരിക്കുമ്പോൾമാത്രം എത്തുന്ന ആ അവസ്ഥയിലേക്കു ചിലർ മാത്രം ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ എത്തുന്നു; എന്റെ അപ്പച്ചനെപ്പോലെ. നിരണം എന്ന കുഗ്രാമത്തിൽനിന്നു നടന്നുചെന്ന്, ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ വലിയ വ്യവസായികളിലൊരാളായി മാറിയ അദ്ദേഹത്തെ, ഞങ്ങളുടെ ജീവിതകഥയുടെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ വിധി എവിടെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചുവെന്നു കണ്ടല്ലോ...! ഉണ്ടാക്കിയ സമ്പത്തെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട്, ഉറ്റവരിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞ്, സ്വജനങ്ങളാൽ പരിത്യജിക്കപ്പെട്ട്, സമൂഹത്തിനു മുന്നിൽ അപമാനിക്കപ്പെട്ട് പൂജപ്പുരയിലെ ആ ജയിൽമുറിയിൽ... നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതെല്ലാം പിന്നീടു വാശിയോടെ നേടിയെടുക്കാനായെങ്കിലും ആ പതനകാലം സമ്പത്തിന്റെ വ്യർഥത ഞങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിത്തന്നു. കൊടുംവർഷത്തിൽ കടൽ കരയെടുക്കുന്നതുപോലെ, എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയേക്കാവുന്നതാണ് ഭൗതികസമ്പാദ്യങ്ങളത്രയും എന്ന തിരിച്ചറിവ് അങ്ങനെ യൗവനാരംഭത്തിൽത്തന്നെ എനിക്കു കിട്ടി. ആ അറിവ് പിന്നീടുള്ള യാത്രകളിലൊക്കെയും വഴിവിളക്കാവുകയും ചെയ്തു.

എട്ടാമത്തെ മോതിരം (കെ.എം. മാത്യു)

- ‘ജീവിതം ഒരു പ്രാർഥന’ എന്ന പാഠഭാഗത്ത് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ജീവിതദർശനം എന്താണ്? കുറിപ്പ് തയാറാക്കൂ.

- ‘ആത്മകഥകൾ അവയുടെ ആത്മാർഥതയും ലാളിത്യവുംകൊണ്ടാണ് വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കുന്നത്.’

  ഈ പ്രസ്താവന പാഠഭാഗത്തിന് എത്രമാത്രം യോജിക്കുന്നു? വിലയിരുത്തി എഴുതുക.

- പദങ്ങൾ വേർതിരിച്ചെഴുതുക

  പ്രാർഥനാസ്വരം - പ്രാർഥനയുടെ സ്വരം
  മിഥ്യാബോധം - ....
  അധ്യക്ഷസ്ഥാനം - ....
  വഴിവിളക്ക് - ....

  പദങ്ങൾ സമാസിക്കുമ്പോൾ വാക്യങ്ങൾക്കു മിഴിവ് വർധിക്കുന്നതായി കാണാം. ഇതുപോലുള്ള കൂടുതൽ പ്രയോഗങ്ങൾ യൂണിറ്റിലെ മറ്റു പാഠങ്ങളിൽനിന്നു കണ്ടെത്തി എഴുതുക.

- പദങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാക്കുന്ന മറ്റു പദങ്ങൾ നോക്കുക.

  നിരാശ - നൈരാശ്യം
  ലളിതം - ലാളിത്യം

  ഇത്തരത്തിലുള്ള പദങ്ങൾ കണ്ടെത്തി പട്ടികയാക്കുക.

അച്ഛനമ്മമാരുടെ ഇളയ മകളായിരുന്നു കാത്ത; ഏറ്റവും കൂടുതൽ ലാളിച്ചുവളർത്തിയ സന്താനം. ചേട്ടന്മാരുടെയും ചേട്ടത്തിയുടെയും വാത്സല്യഭാജനം. കാത്തയുടെ അമ്മയ്ക്ക് ഒരു ദുഃഖമുണ്ടായിരുന്നു സ്നേഹിക്കാത്ത ഒരാളുടെ കൈയിലേക്കാണ് തന്റെ അരുമസന്താനത്തെ ഏൽപ്പിച്ചുകൊടുത്തതെന്ന്. ആലപ്പുഴയിൽ ഒരു വീടെടുത്തു വക്കീലിന്റെ ഭാര്യയായി മകൾ താമസിക്കുമെന്ന് അവർ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നിരിക്കണം. ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽ പടുവേലയെടുത്തു കഴിയുന്നു. അമ്മായിയമ്മപ്പോര് ഉണ്ടായിരിക്കാം. പാവം, ആ സ്ത്രീ വളരെ ദുഃഖിച്ചു. ഇതിനിടയ്ക്ക് മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി- മകൾ പ്രസവിക്കുന്നുമില്ല. അവരുടെ മരണരംഗം ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. ഇളയമകളെ നോക്കി കണ്ണീർ വാർത്തുകൊണ്ട്, ചുണ്ടുകൾ വിറച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞത്. ഒരാഗ്രഹം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കാത്ത എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിട്ടില്ല. അവൾക്ക് ആഗ്രഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ശ്രമിച്ചാലും, എന്തെങ്കിലും ആഗ്രഹമുള്ളതായി മനസ്സിലാവുകയില്ല.

ഓർമ്മയുടെ തീരങ്ങളിൽ
(തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള)

തിരുവനന്തപുരത്ത് എനിക്കു വേരുകൾ പടർന്നുപിടിക്കുകയായിരുന്നു. ധാരാളം സ്നേഹിതകൾ, കുട്ടികളെയുംകൊണ്ട് നിത്യേനയുള്ള മ്യൂസിയം സന്ദർശനങ്ങൾ. എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയുമുള്ള ബീച്ച്പരിപാടി. നല്ല ഇംഗ്ലീഷ്പടങ്ങൾ വരുമ്പോൾ റേഡിയോസ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് സി.ജെ. പാഞ്ഞുവന്ന് എന്നെയുംകൊണ്ട് തിയേറ്ററിൽ പോകുന്നത്, പലപ്പോഴും ഞങ്ങളെ സന്ദർശിക്കുവാൻ വന്നിരുന്ന അടൂർഭാസി (അന്ന് അദ്ദേഹം സിനിമാതാരമല്ലായിരുന്നു)യും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതഗുണ്ടുകളും, അന്നത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാരും കലാകാരന്മാരുമായ സുഹൃത്തുക്കൾ, മ്യൂസിയത്തിലെ ലവേഴ്സ് ലെയിനിലെ നിശ്ശബ്ദമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ രണ്ടുകുട്ടികളുടെ അച്ഛനും അമ്മയുമായ ഞങ്ങൾ പഴയ ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കി ഇരിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന സായാഹ്നങ്ങൾ.... എല്ലാം പൊയ്പ്പോയി. വന്നിട്ട് എട്ടുമാസമേ ആയുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും സ്ഥലം വിടേണ്ടിവന്നു. പുത്തൻപള്ളിയിലെ എന്റെ വീട്ടിലേക്കു യാത്രയായതിന്റെ തലേദിവസം ഞാനും സി.ജെ.യും മകളും എന്റെ അപ്പന്റെ കുഴിമാടം സന്ദർശിച്ചു. അതിന്റെ കാൽക്കൽ വീണ് ഞാൻ വിങ്ങിപ്പൊട്ടിയ സമയത്ത് സി.ജെ.യും മക്കളും ദൂരെ മാറിനിന്ന് എന്നെ സ്വൈരമായി വിട്ടു. സന്ധ്യ മയങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. കുഴിമാടത്തിന്റെ പരുപരുത്ത പാറക്കല്ലുകൾ എന്റെ കണ്ണുനീർ ഒപ്പിയെടുത്തു. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റ് സി. ജെ.യുടെ അടുത്തേക്കു നടന്നടുത്തപ്പോൾ മക്കൾ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി അവരുടെ അപ്പനെ അള്ളിപ്പിടിച്ചുനിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. "കൊച്ചേ!" ആ ശബ്ദത്തിൽ ഒരു പിതാവിന്റെ വാത്സല്യം അലിഞ്ഞുചേർന്നിരുന്നു.

ഇവൻ എന്റെ പ്രിയ സി.ജെ.
(റോസി തോമസ്)

തകഴി പത്നി കാത്തയെ കുറിച്ചും റോസി തോമസ് ഭർത്താവ് സി.ജെ. തോമസിനെ കുറിച്ചും എഴുതിയത് വായിച്ചല്ലോ.

പാഠഭാഗവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ഈ ഓർമ്മകൾ വിശകലനം ചെയ്ത് കുറിപ്പു തയാറാക്കുക.

യൂണിറ്റിൽ ഇതുവരെ ചെയ്ത പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി ക്ലാസ് സാഹിത്യസമാജം സംഘടിപ്പിക്കുക.
ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നത്:

- കവിതാലാപനം
- നാടകം
- പ്രഭാഷണം
-

ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച്

	ഉണ്ട്	മെച്ചപ്പെടണം
• നോവൽ വായിച്ച് അവയുടെ ആഖ്യാനസവിശേഷതകളും സൗന്ദര്യാംശങ്ങളും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നു.		
• സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങൾ വായിച്ച് ആശയങ്ങൾ സ്വാംശീകരിക്കാനും ആസ്വദിക്കാനും കഴിയുന്നു.		
• ആത്മകഥ, ജീവചരിത്രം എന്നിവയുടെ രചനാപരമായ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിയാനും സമാനമായ ലഘുരചനകൾ നടത്താനും ശേഷി നേടുന്നു.		
• കവിതകൾ വായിച്ചാസ്വദിക്കുന്നു. അവയുടെ ആശയം, ഭാഷ, ചമത്കാരഭംഗി എന്നിവ വിശകലനം ചെയ്ത് ലഘുനിരൂപണങ്ങൾ നടത്തുന്നു.		
• രചനകൾ ആശയപരമായും രൂപപരമായും എഡിറ്റ് ചെയ്ത് മെച്ചപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നു.		
• കവിതകൾ വായിക്കാൻ താൽപ്പര്യം ജനിക്കുന്നു.		
• ലഘുനാടകങ്ങൾ രചിക്കാനും അതു സംഘമായി അഭിനയിക്കാനും കഴിയുന്നു.		

എഴുത്തുകാരെ അറിയുക

എൻ.പി. മുഹമ്മദ്

(1928–2003)

കോഴിക്കോട് ഇടിയങ്ങരയിൽ ജനനം. സ്വാതന്ത്ര്യസമരസേനാനി എൻ.പി. അബുവിന്റെ പുത്രൻ. പത്രപ്രവർത്തകനും എഴുത്തുകാരനും. മരം, ഹിരണ്യകശിപു, എണ്ണപ്പാടം, ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണ് (നോവലുകൾ); നല്ലവരുടെ ലോകം, തൊപ്പിയും തട്ടവും, പ്രസിഡന്റിന്റെ ആദ്യത്തെ മരണം, ലൗ ഇൻ കുണ്ടുങ്ങൽ (ചെറുകഥകൾ); പുകക്കുഴലും സരസ്വതിയും, വീരരസം സി. വി. കൃതികളിൽ (നിരൂപണം). 'എണ്ണപ്പാട'ത്തിന് കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡും 'ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണി'ന് കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡും ലഭിച്ചു.

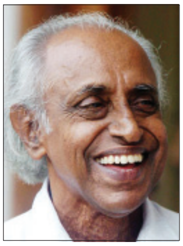

എം.എൻ. വിജയൻ

(1930–2007)

കൊടുങ്ങല്ലൂരിനടുത്ത് ലോകമലേശ്വരത്ത് ജനിച്ചു. അധ്യാപകൻ, നിരൂപകൻ, പ്രഭാഷകൻ എന്നീ നിലകളിൽ സാംസ്കാരികരംഗത്തു നിറഞ്ഞുനിന്നു. പതിനഞ്ചാം വയസ്സിൽ 'ആധ്യാത്മികവിപ്ലവം' എന്ന ആദ്യലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. വൈലോപ്പിള്ളി, കേസരി എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള, വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ എന്നിവരെക്കുറിച്ച് മൗലികമായ പഠനങ്ങൾ നടത്തി. ചിതയിലെ വെളിച്ചം, മരുഭൂമികൾ പൂക്കുമ്പോൾ, കവിതയും മനശ്ശാസ്ത്രവും, ശീർഷാസനം, എം.എൻ. വിജയൻ സമ്പൂർണകൃതികൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ മുപ്പതിലേറെ കൃതികൾ രചിച്ചു.

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

(1877–1949)

ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ ജനനം. കവി, സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ, ഗവേഷകൻ, നിരൂപകൻ, പത്രാധിപർ, തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിലെ ദിവാൻപേഷ്കാർ തുടങ്ങിയ നിലകളിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചു. ഉമാകേരളം (മഹാകാവ്യം), കേരളസാഹിത്യചരിത്രം (5 ഭാഗങ്ങൾ), കർണഭൂഷണം, പിംഗള, ചിത്രശാല, താരാഹാരം, തരംഗിണി, കല്പശാഖി, അമൃതധാര, അംബ മുതലായ കൃതികൾ രചിച്ചു.

കെ.എം. മാത്യു

(1917–2010)

ആലപ്പുഴയിൽ ജനിച്ചു. പ്രമുഖ പത്രപ്രവർത്തകനും പത്രവ്യവസായിയും. മലയാള മനോരമയുടെ ചീഫ് എഡിറ്ററായിരുന്നു. പി.ടി.ഐ., ഇന്ത്യൻ ന്യൂസ്പേപ്പർ സൊസൈറ്റി തുടങ്ങിയവയുടെ നായകത്വം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1998ൽ പദ്മഭൂഷൺ നൽകി ആദരിച്ചു.

അന്നമ്മ, എട്ടാമത്തെ മോതിരം(ആത്മകഥ) എന്നിവയാണ് കൃതികൾ.

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

- കവിതകളുടെ കാലം, പ്രമേയം, ചമൽക്കാരഭംഗി എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുകയും അവയെ താരതമ്യം ചെയ്ത് കുറിപ്പുകൾ തയാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിലെ കഥകൾ, നോവലുകൾ തുടങ്ങിയ സർഗാത്മകരചനകൾ വായിക്കുകയും അതിലെ ഭാഷയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ, രചനാതന്ത്രങ്ങൾ, പ്രമേയപരമായ സവിശേഷതകൾ എന്നിവ വിലയിരുത്തി കുറിപ്പുകൾ തയാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ലേഖനം, നിരൂപണം, പഠനം, ഉപന്യാസം എന്നിവ വായിച്ച് പ്രമേയപരവും ആസ്വാദനപരവുമായ അംശങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് രചനകളിലും ജീവിതസന്ദർഭങ്ങളിലും ഔചിത്യപൂർവം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു.
- സാഹിത്യരചനകളിലെ ഭാഷാഭേദങ്ങൾ, വാമൊഴിവഴക്കങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ വിശകലനംചെയ്ത് ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.
- കാലം, ദേശം, ഭാഷ എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാഹിത്യരചനകൾ വിലയിരുത്തി സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
- വിവിധ വ്യവഹാരരൂപങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. ഉചിത സന്ദർഭങ്ങളിൽ സമാനമായവ തയാറാക്കുന്നു.
- രചനകളിലെ ഭാഷാപരവും ആശയപരവുമായ പോരായ്മകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നു.
- ആത്മകഥ, ജീവചരിത്രം എന്നിവയുടെ രചനാപരമായ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുകയും ഇത്തരം സങ്കേതങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് രചനകൾ നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

4

പാരിന്റെ നന്മയ്ക്കത്രേ...

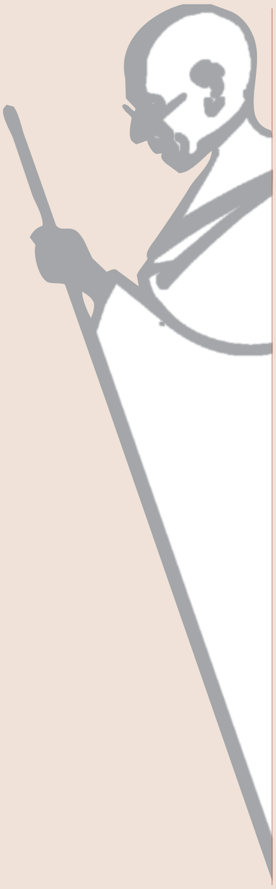

ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു മാന്ത്രികസൂക്തം തരാം. നിങ്ങൾ സംശയഗ്രസ്തനാകുമ്പോഴോ അഹന്ത നിങ്ങളിൽ അതിരുകവിയുമ്പോഴോ ഈ ഒരു ഉപായം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി.

നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽവച്ച് ഏറ്റവുമധികം ദരിദ്രനായ, നിസ്സഹായനായ മനുഷ്യന്റെ മുഖം സങ്കൽപ്പിച്ചുനോക്കുക. എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ ചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം അയാൾക്ക് ഏതെങ്കിലും രീതിയിൽ പ്രയോജനപ്പെടുമോ എന്ന് സ്വയം ചോദിച്ചുനോക്കുക. അതുകൊണ്ട് അയാൾക്ക് എന്തെങ്കിലും നേട്ടമുണ്ടാകുമോ? അതയാൾക്ക് അയാളുടെ ജീവിതഭാഗധേയങ്ങളുടെ മേൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു നിയന്ത്രണം ഉണ്ടാക്കി ക്കൊടുക്കുമോ? മറ്റൊരു രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആധ്യാത്മികമായും ശാരീരികമായും പട്ടിണികിടക്കുന്ന കോടിക്കണക്കിന് ആളുകൾക്ക് സ്വരാജ്യം നേടുന്നതിന് അത് സഹായകമാകുമോ?

അപ്പോൾ സംശയങ്ങളില്ലാതാകുന്നതായും അഹന്ത അലിഞ്ഞുപോകുന്നതായും നിങ്ങൾക്ക് അനുഭവപ്പെടും.

ഗാന്ധിസാഹിത്യസംഗ്രഹം (ഗാന്ധിജി)

നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ എങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നാണ് ഗാന്ധിജി നിർദേശിക്കുന്നത്?
വിശദീകരിക്കുക.

കാളകൾ

തോളത്തു ഘനം തൂങ്ങും വണ്ടിതൻ തണ്ടും പേറി-
ക്കാളകൾ മന്ദം മന്ദമിഴഞ്ഞു നീങ്ങീടുമ്പോൾ
മറ്റൊരു വണ്ടിക്കാള മാനുഷാകാരം പൂണ്ടി-
ട്ടറ്റത്തു വണ്ടിക്കയ്യിലിരിപ്പൂ കൂനിക്കൂടി.
തോളുകൾ കുനിഞ്ഞിട്ടുണ്ടവന്നും, സ്വജീവിത-
നാളുകൾ തൽകണ്ഠത്തിലേറ്റിയ നുകം പേറി.
കാലുകൾ തേഞ്ഞിട്ടുണ്ടിന്നവന്നും നെടുനാള-
ക്കാലത്തിൻ കരാളമാം പാതകൾ താണ്ടിത്താണ്ടി.
ദുർവിധി കുടിച്ചെന്നും മിഴിനീർ വറ്റിക്കയാൽ
നിർവികാരങ്ങളാണാക്കണ്ണുകൾ നിർജീവങ്ങൾ.
മന്നിന്റെ നിലയ്ക്കാത്ത പ്രഹരം സഹിക്കയാൽ
പുണ്ണുകൾ പടർന്നിട്ടുണ്ടവന്നും കരൾക്കാമ്പിൽ.
ഒട്ടേറെക്കാലം മുമ്പിലച്ചെറുപഞ്ഞക്കുടിൽ-
ത്തൊട്ടിലിൽ കൈക്കുഞ്ഞായിപ്പിറന്ന കാലം മുതൽ,
ലക്ഷ്യമെ,ങ്ങറിയാതെ, മൃത്യുവിൻ ഭയാനക-
ശിക്ഷയിൽബ്ഭയം പൂണ്ടു കാൽക്ഷണം പതറാതെ,
ജീവിതം കയറ്റിയോരുൽക്കടബ്ഭാരം തിങ്ങു-
മാവണ്ടി വലിക്കയാണിസ്സാധു നാളിൽ നാളിൽ!
ഗ്രാമവീഥിയിൽ, നേരം വെളുക്കെ,ക്കുടം പേറി,
ത്താമരക്കുളം നോക്കിക്കന്യമാർ ഗമിക്കുമ്പോൾ,
പുഞ്ചയ്ക്കു വെള്ളം തേവും കൃഷിക്കാർതൻ ശുദ്ധമാം
നെഞ്ചുകൾ സംഗീതമായ് ചുറ്റിലും ചുറ്റീടുമ്പോൾ,
ഉച്ചയ്ക്കു വഴിവക്കിൽപ്പേരാലിൻ ചുവട്ടിലായ്
സ്വച്ഛനിദ്രയിൽ മുങ്ങിപ്പഥികർ ശയിക്കുമ്പോൾ;
ചാഞ്ഞിടും കരിക്കൊടിവള്ളിയിലൂഞ്ഞാലാടി-
ക്കാഞ്ഞിരമരത്തോപ്പിൽ തത്തകൾ ചിലയ്ക്കുമ്പോൾ,

അന്തിയിൽ, വിഷക്കാവിൽ, വെളിച്ചമകറ്റുവാൻ
ദുർമ്മന്ത്രവാദം ചെയ്യും മൂങ്ങകൾ മൂളിടുമ്പോൾ,
അകലെക്കുന്നിൻമോളിൽ, രാത്രിതൻ ഗുഹകളെ-
യലറും തെണ്ടിപ്പട്ടി'യോളി'യാൽ നിറയ്ക്കുമ്പോൾ
കണ്ടിടാറുണ്ടു ഞാനാക്കിഴവൻ വണ്ടിക്കാരൻ
വണ്ടിയും തെളിച്ചുകൊണ്ടങ്ങിങ്ങു ചരിപ്പതായ്.
മിണ്ടുകില്ലൊന്നും തന്നെ മിഴിയും ചുണ്ടും; വണ്ടി-
ത്തണ്ടിന്റെ ദയാർഹമാം ഞരക്കം മാത്രം കേൾക്കാം.
കാളകൾ ചരിക്കുന്നു മന്ദമായ്; 'ത്തെളിക്കുന്ന
കാള'യും ചലിക്കുന്നിതാവിധമെന്നും തന്നെ!
ഒട്ടേറെയപൂർവമായ്ക്കേട്ടിടാം, വണ്ടിക്കാരൻ -
ചാട്ടവാറുലയ്ക്കവേ മൂളുന്ന പാട്ടൊന്നേവം:
"നാടകമേ....യുലകം; നാളെ, നടപ്പതേ -
യാരറിവാർ - ഒരു നാടകമേ....യുലകം!"
ഒരു നാൾ ഗ്രാമവീഥി തന്നിലായ്ക്കണ്ടൂ ഞാനെൻ
കരളു നടുങ്ങവേയിമ്മട്ടാമൊരു രംഗം:
നാലുപേർ - അല്ലാ - നാലു കാളകൾ - പഴന്തുണി
മൂടിയ മരക്കട്ടിൽ പേറി മുന്നേറീടുന്നു!
കട്ടിലിൽ - ത്തുണിക്കുള്ളിൽക്കിടപ്പൂ തൻ ചൈതന്യം
വറ്റിയ 'വണ്ടിക്കാള'- പണ്ടത്തെ വണ്ടിക്കാരൻ!
കണ്ണുനീർ ചൊരിഞ്ഞീലാ ചുറ്റിലും മിത്രാദികൾ;
വിണ്ണിലായ് വിഷാദത്തിൻ വിലാപം പടർന്നീലാ.
തോളത്തു ഘനം തൂങ്ങും കട്ടിലും പേറിക്കൊണ്ടു
കാളകൾ നാലും മാത്രമിഴഞ്ഞു മുന്നേറുന്നു.

ഓർക്കുക വല്ലപ്പോഴും (പി. ഭാസ്കരൻ)

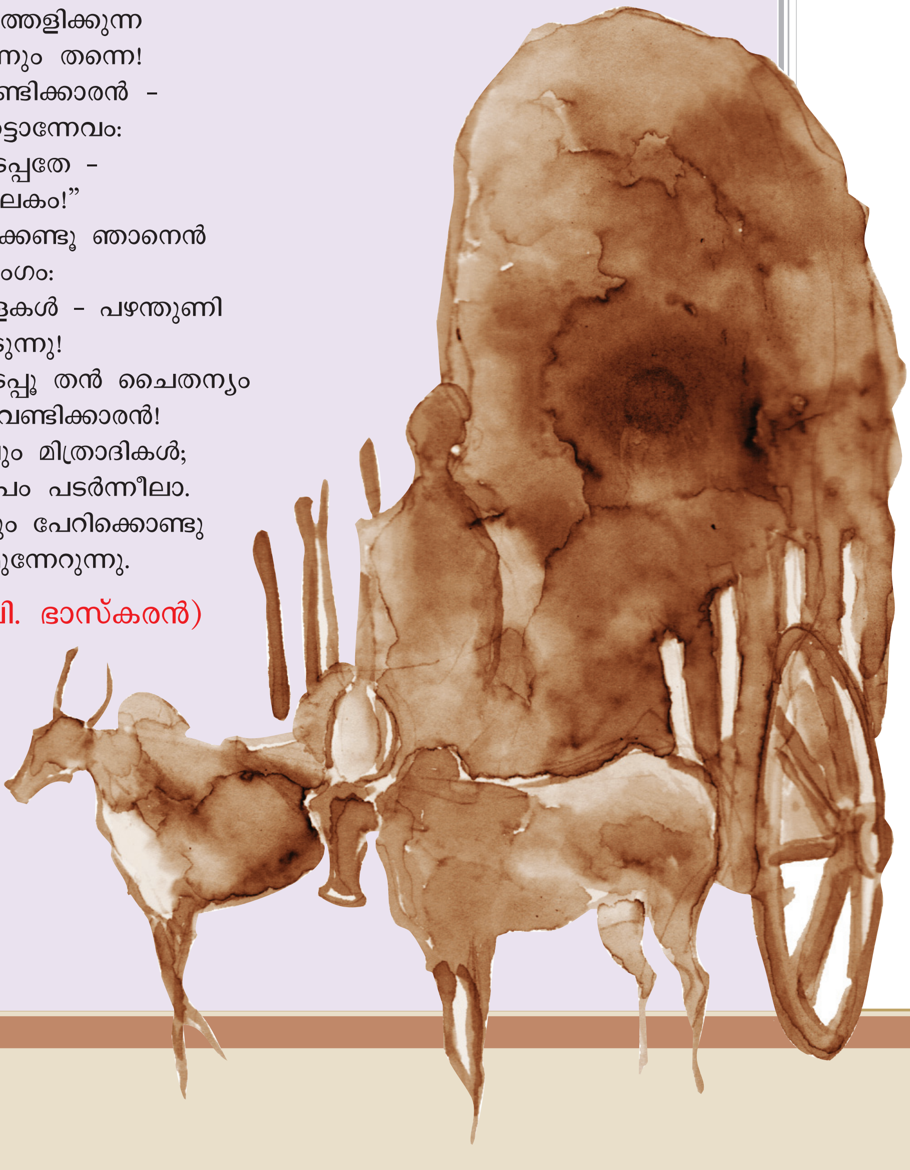

- “മറ്റൊരു വണ്ടിക്കാള മാനുഷാകാരം പൂണ്ടി-
ട്ടറ്റത്തു വണ്ടിക്കയ്യിലിരിപ്പൂ കൂനിക്കൂടി”

വണ്ടിക്കാരനെ മറ്റൊരു വണ്ടിക്കാള എന്നു വിളിക്കാൻ കാരണമെന്ത്? ചർച്ചചെയ്യുക.

- ‘കരിക്കൊടിവള്ളിയിലൂഞ്ഞാലാടുന്ന തത്ത’
‘മന്ദം മന്ദമിഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന കാള’
‘താമരക്കുളം നോക്കി ഗമിക്കുന്ന കന്യമാർ’

ജീവിതത്തിന്റെ ചലനാത്മകത ദൃശ്യമാക്കുന്ന സൂചനകളാണിവ. കൂടുതൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തി എഴുതുക.

- പ്രയോഗഭംഗി കണ്ടെത്തുക.
“അന്തിയിൽ, വിഷക്കാവിൽ വെളിച്ചമകറ്റുവാൻ
ദുർമ്മന്ത്രവാദം ചെയ്യും മൂങ്ങകൾ മൂളിടുമ്പോൾ
അകലെക്കുന്നിൻമോളിൽ, രാത്രിതൻ ഗുഹകളെ-
യലറും തെണ്ടിപ്പട്ടി‘യോളി’യാൽ നിറയ്ക്കുമ്പോൾ”

- പ്രഭാതം മുതൽ രാത്രിവരെ നീളുന്ന വണ്ടിക്കാരന്റെ അധ്വാനതീവ്രത ധ്വനിപ്പിക്കാൻ കവി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള തന്ത്രമെന്ത്? വിശകലനം ചെയ്യുക.

- “പുഞ്ചയ്ക്കു വെള്ളം തേവും കൃഷിക്കാർതൻ ശുദ്ധമാം
നെഞ്ചുകൾ സംഗീതമായ് ചുറ്റിലും ചുറ്റീടുമ്പോൾ”
കാളകൾ (പി. ഭാസ്കരൻ)

“പാടത്തുപോയ് പാംസുലപാദചാരി
കൃഷീവലൻ വേലതുടങ്ങി നൂനം
സോത്സാഹമായ് കാലികളെത്തെളിക്കു
മവന്റെ താരസ്വരമുണ്ടു കേൾപ്പൂ”
ഗ്രാമീണകന്യക (കുറ്റിപ്പുറത്ത് കേശവൻനായർ)

തൊഴിലിനോടുള്ള ആത്മസമർപ്പണം ഈ രണ്ടു കാവ്യഭാഗങ്ങളിലും കാണാനാവും. ഇന്ന് തൊഴിൽരംഗത്ത് സമർപ്പണവും മൂല്യബോധവും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ? ഈ വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു മുഖപ്രസംഗം തയാറാക്കുക.

- “ലോകമേ തറവാടു തനിക്കീ,ച്ചെടികളും
പുൽകളും പുഴുക്കളും കൂടിത്തൻ കുടുംബക്കാർ”
എന്റെ ഗുരുനാഥൻ (വള്ളത്തോൾ)

മുകളിൽ കൊടുത്ത വരികൾ ‘കേക’ വൃത്തത്തിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതേ വൃത്തത്തിലാണ് ‘കാളകൾ’ എന്ന കവിതയും. രണ്ടു കവിതകളും ഭാവപൂർണതയോടെ ചൊല്ലി അവതരിപ്പിക്കുക.

- “കേവലമൊരു കാലിച്ചെറുക്കൻ ഞാനെന്നിട്ടും
കേശവാ, നീയെന്തെന്നെയിത്രമേൽ സ്നേഹിക്കുവാൻ”
ഓർമ്മയ്ക്കു താലോലിക്കാൻ (യൂസഫലി കേച്ചേരി)

“വായനക്കാർക്കിഷ്ടമാണെങ്കിൽ സങ്കൽപ്പ-
വായുവിമാനത്തിലേറിയാലും
പ്രീതരായ് സഞ്ചാരം ചെയ്യാം നമുക്കൽപ്പം
ഭൂതകാലാകാശവീഥിയിങ്കൽ”
കിളിക്കൊഞ്ചൽ (വള്ളത്തോൾ)

“പാതിരാക്കോഴി വിളിപ്പതും കേൾക്കാതെ
പാടത്തു പുഞ്ചയ്ക്കു തേവുന്നു രണ്ടുപേർ”
പടയാളികൾ (വൈലോപ്പിള്ളി)

കവിതാഭാഗങ്ങൾ താളത്തിൽ ചൊല്ലിനോക്കൂ. എന്തെങ്കിലും വ്യത്യാസം കണ്ടെത്താനായോ? എന്തുകൊണ്ട്? വിശദമാക്കുക.

പദകോശം

ആകാരം	- രൂപം
ഉൽക്കടം	- വർധിച്ച
ഓളി	- ഓരി, കൂവൽ
കരാളം	- ഭയങ്കരം
ഘനം	- ഭാരം
പഞ്ഞം	- ക്ഷാമം
പുഞ്ചക്കൃഷി	- മേടമാസത്തിലെ കൃഷി
പ്രഹരം	- അടി
മന്ന്	- ഭൂമി
വിഷക്കാവ്	- സർപ്പക്കാവ്
സ്വച്ഛം	- സുഖമുള്ള, തെളിഞ്ഞ

സാക്ഷി

അവരെ കാണാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴേ അയാൾക്കു തോന്നി, ദേശാടകയാണ്. ഇവിടത്തുകാരിയല്ല. മുഖത്തെ ഉദ്വേഗവും ക്ഷമാശീലവുമാണ് അയാളെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചത്. ഇത്രമാത്രം അനാസ്ഥയിലാണോ ഈ ഓഫീസ്. ശിപായിയെ വിളിച്ചു:

“കുറേ ദിവസമായല്ലോ ആ സ്ത്രീ തിണ്ണയിൽ ഇരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലേ? അവരോട് വരാൻ പറയൂ.”

അവർ വന്നു.

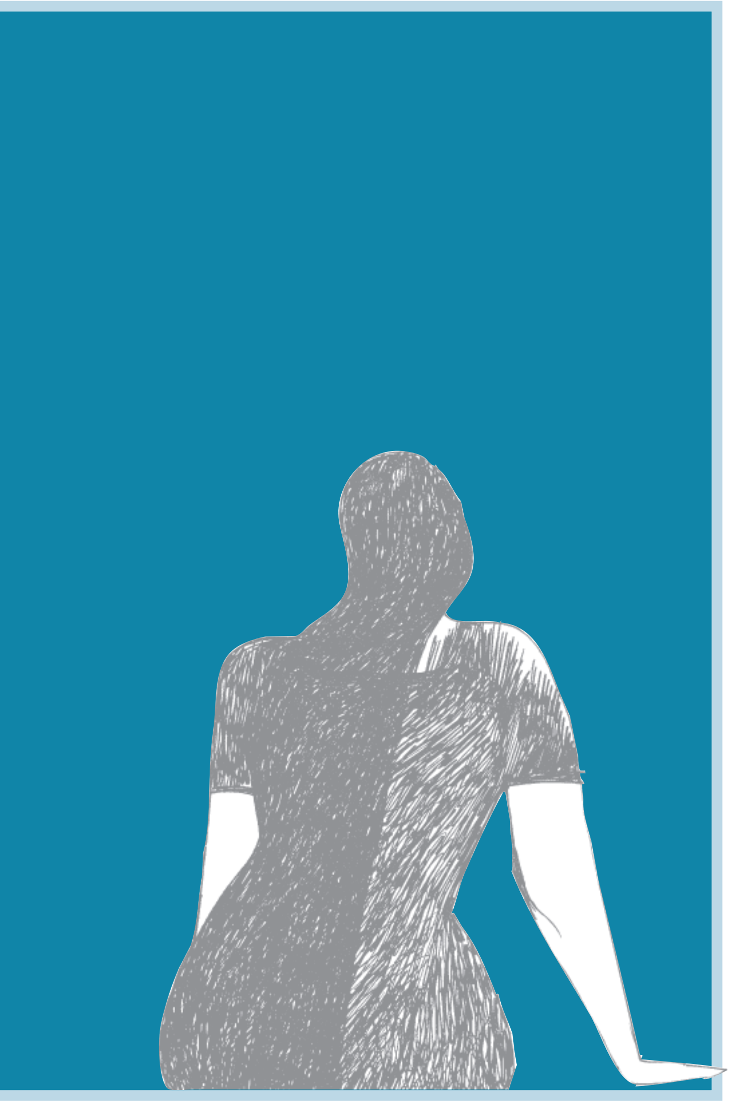

"അഞ്ചാറു ദിവസമായല്ലോ ഈ തിണ്ണയിൽ ഇരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. എന്താ കാര്യം?"

"എനിക്കൊരു മാര്യേജ് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് വേണം."

"അതിനു മാര്യേജ് ഇവിടെ റജിസ്റ്റർ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?"

"എല്ലാവരും ഇങ്ങനെ ഒഴിഞ്ഞു പറഞ്ഞാലോ? സാറാണ് ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചത്."

"ക്ഷമിക്കണം, ഓർമ്മവരുന്നില്ല."

"അമ്പലത്തിൽ വച്ചാണു കെട്ട് നടന്നത്. അവിടെ കല്യാണത്തിന് ഒരു രേഖയും കാണില്ല. ഈ ടൗൺഷിപ്പ് ഓഫീസിൽ വന്നാണു മാര്യേജ് റജിസ്റ്റർ ചെയ്തത്. ഓണക്കാലമായിരുന്നു. ഈ ഓഫീസിലെ എല്ലാവർക്കും ഓണസദ്യയും തന്നിരുന്നു."

അയാൾക്കെല്ലാം നന്നായി ഓർമ്മ വരുന്നു. ഈ ഓഫീസിലാകെ വെട്ടിത്തിളങ്ങി നിന്ന നവവധൂവരന്മാർ.

"ഗുജറാത്തിൽ എവിടെയോ ജോലിയായിരുന്നില്ലേ?"

"അതെ, ജാംനഗറിൽ."

"പേരു മറന്നു?"

"എന്റെ പേര് ഉമ. ഭർത്താവിന്റെ പേര് പരമേശ്വരൻ. സാറ് അന്ന് ഒരു സംസ്കൃത ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കൊണ്ട്, 'ഇന്നുവരെ ലോകം കണ്ട ഏറ്റവും ഐഡിയൽ കപ്പിൾസ്' എന്നാണു പറഞ്ഞത്."

അപ്പോഴും അയാൾ അതുതന്നെ ഓർത്തു- പരമേശ്വരന്റെ തപസ്സ്? ഉമാമുഖം കണ്ണുകളാൽ നുകർന്ന്. ഏതാണു ചൊല്ലിയ സംസ്കൃത ശ്ലോകമെന്ന് ഓർക്കുന്നില്ല.

പക്ഷേ, അന്നത്തെ ചിരിക്കുടുക്കയായ ഉമ ഇന്നിങ്ങനെ ഒരവസ്ഥയിലെത്തി! ഒരു സിറിഞ്ച് വച്ചു വലിച്ചെടുത്തതുപോലെ അവൾ ഉണങ്ങിയിരുന്നു. വസ്ത്രങ്ങൾ പോലും ഓജസ്സറ്റിരിക്കുന്നു. വൈധവ്യത്തിന്റെ വിളർച്ച?

"ഞാൻ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് തയാറാക്കിവച്ചിരുന്നല്ലോ. രാവിലെ വന്നു വാങ്ങാമെന്നു പറഞ്ഞതല്ലേ?"

"ആകെ തിരക്കിലായിരുന്നു. നിറയെ കുടുംബസൽക്കാരങ്ങളും. അന്നതിന്റെ ആവശ്യം തോന്നിയതുമില്ല."

"ഇപ്പോൾ ഇത്ര അത്യാവശ്യം വന്നത്?"

"കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കാനാണ്. മുപ്പത്തിയൊന്നാം തീയതിയാണു കേസ്. ഈ സർട്ടി

ഫിക്കറ്റ് മാത്രമേ ഇനി രക്ഷയുള്ളൂ. സാക്ഷിത്തെളിവൊന്നും ശരിയായില്ല."

അയാൾ ഓർത്തു- മരിച്ച ഭർത്താവിന്റെ എന്തെങ്കിലും ക്ലെയിംസിന്റെ കേസായിരിക്കും.

"ഇനി കേസ് ഒരിക്കലും നീട്ടില്ല. ഈ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് മാത്രം ഹാജരാക്കിയാൽ മതി."

ഏറിയ ദുഃഖത്തോടെയാണ് അവൾ അതു പറഞ്ഞത്.

"ഇങ്ങനെ ഒരു കേസ് വരാൻ കാരണം? മറ്റാരെങ്കിലും ക്ലെയിമെന്റ്സ് ഉണ്ടോ?"

ചോദിച്ചത് ഒട്ടും മനസ്സിലാകാതെ അവൾ മിഴിച്ചു നിന്നു.

"സാറ് എന്റെ കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ഇതു മേട്രിമോണിയൽ കോടതിയിലെ കേസാണ്. കേസിൽ എന്റെ ഭർത്താവ് അവിടത്തെ ഏറ്റവും വലിയ വക്കീലിനെവച്ചു വാദിക്കുന്നത്, ഞാൻ അയാളുടെ ഭാര്യയേ അല്ല, നിയമാനുസൃതം അങ്ങനെ ഒരു വിവാഹം നടന്നിട്ടില്ലെന്നാണ്." അയാൾക്കെല്ലാം അവിശ്വസനീയമായി. അന്ന് ഇവിടെ വിവാഹം റജിസ്റ്റർ ചെയ്യാൻ വന്ന നിമിഷങ്ങൾ. എന്തുമാത്രം ഒത്തിണങ്ങിയവർ; പക്വത വന്നവരും. കുറഞ്ഞ കാലംകൊണ്ടുതന്നെ അതിന്റെയെല്ലാം കണ്ണികളറ്റെന്നോ!

"എന്തേ, ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കാൻ?"

"സംഭവിച്ചൂന്നു മാത്രം കരുതിയാൽ മതി."

അവൾ തലതാഴ്ത്തി ഇരുന്നു തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

"ഇങ്ങനെയൊക്കെ വാദിക്കുമെന്ന് ഒരിക്കലും കരുതിയില്ല."

"പുറത്തു ചെന്നിരുന്നോളൂ, ഞാൻ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് എടുപ്പിച്ചുതരാൻ പറയാം. എനിക്കു പേഴ്സണലായി അറിയാവുന്ന കാര്യമല്ലേ?"

അയാൾ മണിയടിച്ച് സെക്ഷൻ ക്ലാർക്ക് രവീന്ദ്രനാഥിനെ വിളിച്ചു.

"എന്താ രവീ പ്രശ്നം? ആ സ്ത്രീ ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ്റിന്റെ എക്സ്ട്രാക്റ്റിനു വേണ്ടി ദിവസം അഞ്ചാറായല്ലോ കുത്തിയിരിപ്പു തുടങ്ങിയിട്ട്. മനുഷ്യരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതിന് ഒരതിരു വേണ്ടേ?"

"തൊണ്ണൂറിലെ റജിസ്റ്ററാണ്. പിള്ളസാറിന്റെ കാലത്തെ റജിസ്റ്റർ. ഇവിടെ മുഴുവൻ തെരഞ്ഞു. ഇനി താലൂക്ക് ഓഫീസിലേക്കെങ്ങാനും കൊടുത്തയച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്തോ. ഞാൻ നാളെ താലൂക്ക് ഓഫീസിൽ പോകുന്നുണ്ട്. അവരോട് അവിടെ വരാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കിട്ടിയാൽ അവിടെ നിന്നും കൊടുത്തുവിടാം."

അയാൾ ആ സ്ത്രീയെ വിളിപ്പിച്ചു.

"നാളെ താലൂക്ക് ഓഫീസിൽ ചെന്നാൽ മതി. താലൂക്ക് ഓഫീസ് അറിയോ?"

"ഞാൻ കുറേ വർഷങ്ങളായി ഇവിടെ ഇല്ലല്ലോ. അതു സാരമില്ല. ഞാൻ അന്വേഷിച്ച് എത്തിക്കോളാം."

അവർ ഓഫീസ് വിട്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ രവീന്ദ്രനാഥ് തന്റെ ചേംബറിലേക്കു വന്നു.

"സാറ് എന്തിനാ ആ സ്ത്രീടെ കാര്യത്തില് ഇത്ര താൽപ്പര്യം കാണിക്കുന്നത്?"

"എന്തു താൽപ്പര്യം?"

അയാൾ ശബ്ദം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

രവീന്ദ്രനാഥ് നിന്നു വിളറുന്നു:

"ആ സ്ത്രീ അമ്പേ പെശകാണു സാർ."

രവീന്ദ്രനാഥിന്റെ വിളറിയ മുഖവും വാക്കുകളും അയാളെ കൂടുതൽ ക്ഷുഭിതനാക്കി:

"ആരു പറഞ്ഞു?"

"അവരുടെ ഭർത്താവ് നല്ല ഡീസന്റ് പാർട്ടിയാണ്. രണ്ടാഴ്ച മുമ്പ് ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. സാറിനെ കണ്ടു പരിചയപ്പെടണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാറ് മീറ്റിങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കുകയായിരുന്നു."

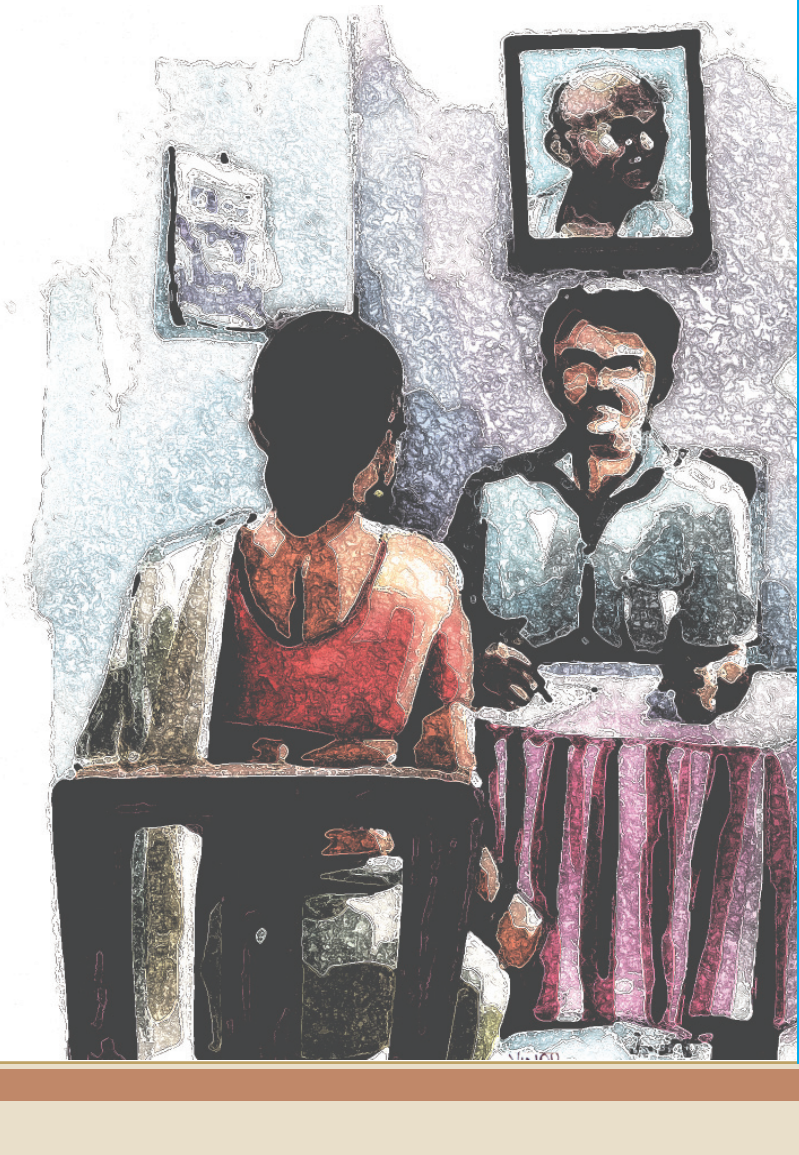

അയാൾ ഓർത്തു. രണ്ട് ആഴ്ചകൾക്കു മുമ്പ് ഒരു വെളുത്ത കാറിൽ ഒരപരിചിതൻ ഈ ഓഫീസിൽ വന്നിരുന്നു. ലീവ് എഴുതിവച്ച് രവീന്ദ്രനാഥ് ഓഫീസിൽനിന്ന് അയാളോടൊപ്പം കാറിൽ കയറിപ്പോയതുമെല്ലാം.

"രവീന്ദ്രനാഥിന് അയാളെ മുമ്പു പരിചയമുണ്ടോ?"

"ഏയ്, ഇവിടെവച്ചു കണ്ട പരിചയം മാത്രം."

"രവീന്ദ്രനാഥിനറിയാമോ അവർ തമ്മിലുള്ള കേസ് എന്താണെന്ന്?"

"അറിയില്ല."

രവീന്ദ്രനാഥൻ അതു പറഞ്ഞതു കളവാണെന്നു മുഖം അറിയിച്ചു.

"വിവാഹബന്ധം തന്നെ നടന്നിട്ടില്ലെന്നു വാദിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ പിന്നെ അവരെപ്പറ്റി നല്ലതു പറയുമോ?"

അൽപ്പനേരം ഓർത്തിരുന്നിട്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഇനി സ്വഭാവം മോശമാണെന്നു തന്നെയാവട്ടെ. അവൾ ചോദിക്കുന്നത് കോൺഡക്റ്റ് സർട്ടിഫിക്കറ്റല്ലല്ലോ. ഇവിടെ വച്ചു നിയമാനുസൃതം റജിസ്റ്റർ ചെയ്തതിന്റെ എക്സ്ട്രാക്റ്റ്. അതിന് ഒരു

വ്യക്തിക്ക് അർഹതയില്ലേ?"

"ഉണ്ട് സാർ. അതു കൊടുക്കണം സാർ. അതല്ലേ ഇത്ര പാടുപെട്ടു തിരഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? നാളെ റ്റി.പി.ഒ. ഓഫീസിലും തെരയും."

പിറ്റെന്നാൾ രാവിലെ രവീന്ദ്രനാഥ് ഓഫീസിലിരിക്കുന്നു.

"രവീന്ദ്രനാഥ് റ്റി.പി.ഒ. ഓഫീസിൽ പോകുന്നു എന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്?"

"ഇവിടെ രണ്ടു വീടുകൾക്കു നമ്പർ ഇട്ടുകൊടുക്കണം. രണ്ടു ദിവസമായി ആളുകൾ നടക്കുന്നു."

"ഏഴ്, എട്ട് ദിവസമായില്ലേ ആ സ്ത്രീ നടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. അവരെ റ്റി.പി.ഒ. ഓഫീസിലേക്കും നടത്തിച്ചു. താൻ ഇവിടെയും. വെറുതെയല്ല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോട്?"

രവീന്ദ്രനാഥ് ബാഗുമെടുത്തു പുറത്തിറങ്ങി.

"സാറ് ഇതു പറഞ്ഞതു നന്നായി. ഞാൻ ആ കാര്യം ആകെ മറന്നു."

കുറച്ചുദൂരം നടന്നിട്ട് തിരിച്ചു വന്നു.

"കുടയെടുക്കാൻ മറന്നു."

പിന്നെ അവിടെ നിന്നു തിരിഞ്ഞു:

"പിന്നെ, വീട്ടുനമ്പർ ഇടാൻ വരുന്നവർ?"

"ഞാൻ അവരെ സമാധാനപ്പെടുത്തി അയയ്ക്കാം. നാളെ വരട്ടെ. ഈ ഒരു ദിവസം കൊണ്ട് അവരുടെ വീടൊന്നും ഒലിച്ചുപോകില്ല."

രവീന്ദ്രനാഥ് കുട നിവർത്തി വില്ലുകൾ പരിശോധിച്ചു നിന്നു.

"കുടയ്ക്കു കേടുണ്ടെങ്കിൽ വഴിയരികിൽ എത്രയോ കുട റിപ്പയർക്കാരെ കിട്ടും. വേഗം പോകൂ."

രവീന്ദ്രനാഥ് വേഗം ഇറങ്ങി നടന്നു.

പിറ്റെന്നാൾ ഉച്ചയോടെയാണ് ഓഫീസിൽ എത്തിയത്. അവർ പുറത്തു തിണ്ണയിൽ തൂണും ചാരി ഇരിക്കുന്നു. ദിവസങ്ങളോളം ഇരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടാവാം, ഇരിപ്പ് ഉറയ്ക്കുന്ന ഒരു ഇരിപ്പിടം ഇതിനകം അവർ സ്വയം കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. അയാൾ ചേംബറിലേക്കു നടന്നു. അവർ തന്റെ ചേംബറിനു നേരെ നടന്നു വരുന്നു. അവരുടെ നടത്തത്തിന് ഒരു താളമുണ്ടായിരുന്നു. കാലുകൾക്കു വലുപ്പച്ചെറുപ്പമുണ്ടോ? അതോ, ചെരുപ്പിന്റെ ഹീലുകൾ ചെറുതായതുകൊണ്ടോ? ആദ്യം വന്നപ്പോൾ ഹൈഹീൽ ചെരുപ്പുകളിൽ നൃത്തഭംഗിയോടെ ചവിട്ടിയിരുന്നു. ഒപ്പം ശിരസ്സെടുപ്പും ഉയരത്തിലായിരുന്നു. വന്ന പാടെ അവർ കരയാൻ തുടങ്ങി.

"അവിടെ റജിസ്റ്ററൊന്നും എത്തിയിട്ടില്ല. ആപ്പീസിൽ എല്ലാവരും പരിഹസിച്ചു ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ മാത്രം സൂക്ഷിക്കേണ്ട റജിസ്റ്റർ എങ്ങനെ അവിടെ വരും. എല്ലാവരും പരിഹസിച്ചു ചിരിക്കുന്നു. ആകെ വഷളായി."

"രവീന്ദ്രനാഥ് അവിടെ വന്നില്ലേ?"

"ഇല്ല. അമ്മയ്ക്കു പ്രഷർ പെട്ടെന്നു കൂടി, ഡോക്ടറെ കാണിക്കാൻ

പൂവ്വാണന്നു ഫോൺ ചെയ്തിരുന്നു."

അയാൾക്കൊന്നും മറുപടി പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവിടെ മാത്രം സൂക്ഷിക്കേണ്ട റജിസ്റ്റർ അവിടെ പോകേണ്ടതില്ലെന്നും അയാൾക്കു ബോധ്യമായി.

"എന്താ അവരുടെയൊക്കെ ഒരു പരിഹാസച്ചിരി? കുത്തുവാക്കും നോട്ടവും. ഒരാൾ മാത്രം നല്ല മര്യാദയായി വർത്തമാനം പറഞ്ഞു. കുറച്ചു പ്രായം ചെന്ന ഒരാൾ. നേരം വൈകിയില്ല്യേ, ഞാൻ സ്കൂട്ടറിൽ വീട്ടിൽ കൊണ്ടു പോയി വിട്ടുതരാമെന്നു പറഞ്ഞു."

അയാൾ ഒന്നറിയാൻ ചോദിച്ചു: "ആ ഓഫീസിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന ആളാണോ?"

"ലീവിലാണെന്നു പറഞ്ഞു. നല്ല ഉയരത്തിൽ ഒരു പെർഫക്ട് ജെന്റിൽമാൻ ഫെയിസുള്ള ഒരാൾ. എല്ലാവരും അയാളെ മോഹു ഏട്ടൻ എന്നു വിളിക്കുന്നു."

അയാൾ അമ്പരന്നു. മോഹനനാണ്. ഭാര്യയെ കഴുത്തു ഞെരിച്ചു കൊന്ന കേസിൽ പ്രതിയാണ്. സസ്പെൻഷനിൽ കഴിയുന്നു. കേസിന്റെ വിചാരണ ഏതുവരെ എത്തിയെന്നറിയില്ല.

"ശരി ഇരിക്കൂ. രവീന്ദ്രനാഥ് വരട്ടെ."

"മുപ്പത്തിയൊന്നാം തീയതിയാണു കേസ്. അടുത്തമാസം എട്ടാം തീയതി വരെയുള്ള സ്ലീപ്പർ ബുക്കിങ് കഴിഞ്ഞു. ബസ്സിൽ പോകാൻ കഴിയുമോ എന്തോ? നാളെ വൈകുന്നേരമെങ്കിലും പുറപ്പെടണം. ഈ കാര്യം രവീന്ദ്രനാഥ് സാറിനോട് എത്രയോ പറഞ്ഞതാണ്."

അയാൾ രവീന്ദ്രനാഥിനെ വിളിപ്പിച്ചു.

ജൂനിയർ സൂപ്രണ്ടാണു വന്നത്.

"രവീന്ദ്രൻ സാറ് നാലുദിവസത്തെ ലീവിന് അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്."

"ശരി, നിങ്ങൾ പുറത്തുപോയി ഇരിക്കൂ. പോവരുത്. ഞാൻ വിളിക്കാം."

അയാൾക്കു ദുഃഖം തോന്നി. സർക്കാർ ഓഫീസിൽ നിന്ന് അർഹതപ്പെട്ട ഒരു കാൽപായ കടലാസിനുവേണ്ടി ഒരു ജീവിതം കരിയിലപോലെ പാറുന്നു.

അവർ പുറത്തേക്കു പോയി. തിണ്ണയിൽ ഇരുന്നു. പൂപ്പൽ കുടകൊണ്ടു തുടച്ചു. തൂണിൽ തല ചാരിയിരുന്നു. അയാൾക്ക് അവരിൽനിന്നു കുറച്ചു കാര്യങ്ങൾ അറിയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശിപായിയെ വിട്ട് അവരെ വിളിപ്പിച്ചു. അവർ വന്നു.

"ഇരിക്കൂ."

അവർ ഇരുന്നു.

"എനിക്കു ചില കാര്യങ്ങൾ അറിയണമെന്നുണ്ട്."

അവർ നെറ്റിചുളിച്ചു. അപ്പോൾ അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവർ പൊട്ടുതൊടാറില്ല. പക്ഷേ, നെറ്റി ചുളിക്കുമ്പോൾ പുരികങ്ങൾ ചേരുന്നതിനു മുകളിലെ ചുളിവുകൾക്ക് ഒരു ചാന്തുപൊട്ടിന്റെ ആകൃതിതന്നെയായിരുന്നു.

"ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ വേറെ വേറെ താമസിക്കുന്നു അല്ലേ?"

"അതെ. മൂന്നുവർഷത്തിനു മേലെയായി. ഞാൻ ഡോക്ടർ സുശീല നയ്യാർ ലേഡീസ് ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിക്കുന്നു."

"കുട്ടികളോ?"

"ഞങ്ങൾക്കു കുട്ടികളില്ല. ഇതിന്റെയെല്ലാം തുടക്കം അതിൽനിന്നായിരുന്നു. പോയി ക്കാണാത്ത ഡോക്ടർമാരില്ല."

"ആരുടെ ഡിഫക്റ്റ് ആണെന്നാ പറഞ്ഞത്?"

"രണ്ടുപേർക്കും ഒരു ഡിഫക്റ്റും ഇല്ലെന്നു തീർത്തു പറയുന്നു. എന്നിട്ടും ആ മനുഷ്യനു വേറെ കല്യാണം കഴിക്കണം, കുട്ടികളുണ്ടാവാൻ. അതിനു ഞാൻ അനു വാദം കൊടുക്കണം. ഞാൻ പറഞ്ഞത്, 'ഇംപോസിബിൾ ഏസ് ലോങ് ഏസ് അയാം എലൈവ്'. പിന്നെ വാക്കേറ്റമായി, വഴക്കായി. ഞാൻ മാറിത്താമസിച്ചു. പിന്നെ കേസാ യി. ഒടുവിൽ എന്നെ കല്യാണമേ കഴിച്ചില്ലെന്ന വാദവും."

അവരുടെ ശബ്ദം ഒരു ഓഫീസിന്റെ ശാന്തത തകർക്കുന്നു.

"ശരി, പോയി പുറത്തു ചെന്നിരുന്നോളൂ."

അയാൾ ജൂനിയർ സൂപ്രണ്ടിനെ വിളിപ്പിച്ചു.

"നിങ്ങൾ ഇന്നുതന്നെ ഇവരുടെ മാര്യേജ് സർട്ടിഫിക്കറ്റിന്റെ എക്സ്ട്രാക്റ്റ് ഇവർക്കു കൊടുക്കണം. നിങ്ങളും ഒരു സ്ത്രീയല്ലേ. എന്താ, ഒരു സ്ത്രീയുടെ ധർമ്മത്തിൽ നിങ്ങൾ താൽപ്പര്യം കാണിക്കാത്തത്?"

ഇന്നുവരെ ജൂനിയർ സൂപ്രണ്ട് ഇത്ര അനാദരവോടെ നോക്കിയിട്ടില്ല.

"സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും കാര്യം വിടൂ. അതാണു കാര്യമെങ്കിൽ എനിക്ക് ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ട്. "

ജൂനിയർ സൂപ്രണ്ടിന്റെ ഭാവപ്പകർച്ച എന്തിന്റെ സൂചനയെന്നറിഞ്ഞില്ല.

അയാൾ പറഞ്ഞു: "സാമൂഹ്യവും സ്ത്രീവിമോചനവുമൊക്കെ വിടൂ. ഇവരുടെ മാര്യേജ് സർട്ടിഫിക്കറ്റിന്റെ എക്സ്ട്രാക്റ്റ് കൊടുക്കണം."

"അതൊക്കെ രവീന്ദ്രനാഥ് ഡീൽ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. നാലുദിവസത്തേക്കു രവീന്ദ്രൻ സാറ് ലീവിലാണ്."

"രവീന്ദ്രനാഥ് ഇനി ഒരിക്കലും തിരിച്ചു വന്നില്ലെന്നു വയ്ക്കുക. അർഹതപ്പെട്ട സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ആർക്കും കൊടുക്കേണ്ടെന്നാണോ? ഈ ഓഫീസിലെ മുഴുവൻ സ്റ്റാഫും ഒന്നിച്ചു തെരഞ്ഞാലും വേണ്ടില്ല. ഇന്നു നാലുമണിക്കകത്ത് അവർക്ക് അതു കൊടുത്തേ പറ്റൂ." എന്തോ, ആ പതിഞ്ഞ ശബ്ദം പോലും ഓഫീസിന്റെ മേൽക്കൂ രയിളക്കിയെന്നു തോന്നുന്നു. എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു തെരച്ചിൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. പൊടിമൂടിയ റാക്കുകളിലെ പൊടി പലരെയും ഇടതടവില്ലാതെ ചുമപ്പിച്ചു. ഡസ്റ്റ് അലർജി എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് ഒഴിയുന്നവർ പോലും ഭയന്നു.

അയാൾ അവരെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: "എവിടെയെങ്കിലും പോകാനുണ്ടെങ്കിൽ പോയിട്ടു വന്നോളൂ."

"ഈ ഓഫീസ് ഒഴികെ ഈ ലോകത്തിൽ എനിക്ക് എവിടെ പോകാനാ?" വേരോ ടിയുറച്ചതുപോലെ അവർ അനങ്ങാതിരുന്നു.

ഉച്ചയ്ക്കു ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പോകുമ്പോഴും അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവർ ഒരലുക്ക് തുറന്നുകൊണ്ട് വറുത്ത ചോളം തിന്നുന്നു; വളരെ യാന്ത്രികമായി. രുചിയോടെയായിരുന്നില്ല. അയാൾ ഊണു കഴിച്ചു തിരിച്ചു വന്നപ്പോഴും അവരുടെ ചോളം അലുക്ക് മൂടിയിരുന്നില്ല.

ഓഫീസിലെ തെരച്ചിൽ പലരും ഒരനുഷ്ഠാനം പോലെ ശീലപ്പെടുത്തുന്നു. പുറത്തെ വരാന്തയിലെ പരാതിക്കാർ ഒന്നുമറിയാതെ കാത്തിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പരാതിയിലെ തീർപ്പിനാണ് ആ ഓഫീസ് ഇളകിമറിയുന്നതെന്നു കരുതിയായിരിക്കാം.

ജൂനിയർ സൂപ്രണ്ട് തന്റെ ചേംബറിലേക്കു ഒരു റജിസ്റ്ററുമായി വായുവേഗത്തിൽ വന്നു.

"തൊണ്ണൂറു - തൊണ്ണൂറ്റി ഒന്നിലെ റജിസ്റ്റർ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. മുഴുവൻ നോക്കി. ഇവരുടെ മാര്യേജ് റജിസ്റ്റർ ചെയ്തതായി കാണുന്നില്ല."

അയാൾ റജിസ്റ്റർ വാങ്ങി, ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് റജിസ്റ്ററിന്റെ ഓരോ ഏടും മറിച്ചു. വീണ്ടും വീണ്ടും വെള്ളം തൊട്ട് ഏടുകൾ എണ്ണിമറിച്ചു.

കനത്ത ദുഃഖത്തോടെ ഒന്നറിഞ്ഞു. മൂകനായി അതേറ്റു വാങ്ങി. അമർഷത്തിനും അർഥം കാണാത്ത ഒരവസ്ഥയിൽ.

റജിസ്റ്ററിൽ രണ്ട് ഏടുകൾ മിസ്സിങ് ആയിരുന്നു. എല്ലാം പൂർണമായി ബോധ്യമായപ്പോൾ അയാൾ ശിപായിയെ വിട്ട് അവരെ വിളിപ്പിച്ചു.

"റജിസ്റ്റർ കിട്ടി. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ മാര്യേജ് റജിസ്റ്റർ ചെയ്തതായി ഈ റജിസ്റ്ററിൽ ഇല്ല."

അവർ അയാളെത്തന്നെ നോക്കി നിന്നു; തളയ്ക്കപ്പെട്ട മൃഗത്തിന്റെ വന്യമായ നോട്ടം.

ശ്രീരാമന്റെ കഥകൾ (സി. വി. ശ്രീരാമൻ)

- "അവർ പുറത്തു തിണ്ണയിൽ തൂണുംചാരി ഇരിക്കുന്നു. ദിവസങ്ങളോളം ഇരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടാവാം, ഇരിപ്പ് ഉറയ്ക്കുന്ന ഒരു ഇരിപ്പിടം ഇതിനകം അവർ സ്വയം കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു."
  ഉമ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ തീവ്രത വ്യക്തമാക്കാൻ ഈ വാക്യം ഉതകുന്നുണ്ടോ? വിശകലനം ചെയ്യുക.

- • ഒരു ജീവിതം കരിയിലപോലെ പാറുന്നു.
  • വേരോടിയുറച്ചതുപോലെ അവർ അനങ്ങാതിരുന്നു.
  • തളയ്ക്കപ്പെട്ട മൃഗത്തിന്റെ വന്യമായ നോട്ടം.

  ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ സന്ദർഭത്തിന് എത്രമാത്രം യോജിക്കുന്നു എന്നു വിലയിരുത്തി കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- • ഓഫീസിലെ തെരച്ചിൽ പലരും ഒരനുഷ്ഠാനംപോലെ ശീലപ്പെടുത്തുന്നു.
  • റജിസ്റ്ററിൽ രണ്ട് ഏടുകൾ മിസ്സിങ് ആയിരുന്നു.

  ഈ വാക്യങ്ങൾ നൽകുന്ന സൂചനയെന്ത്? പ്രതികരണക്കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- 'സാക്ഷി' എന്ന ശീർഷകത്തിന്റെ ഔചിത്യം വിലയിരുത്തുക.

> സാമാന്യസ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം (വലിയ ബുദ്ധിജീവികളായ ആളുകളെ മാറ്റിനിർത്താം) അവളുടെ നൈതികത ഉരുത്തിരിയുന്നത് അടുക്കളയിൽ വച്ചു വിളമ്പുന്ന നീതിബോധത്തിൽനിന്നാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു നീതിബോധവുമായി, അതിനുതകുന്ന ഒരു ഭാഷയുമായി ജീവിതത്തെ ദർശിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത് പ്രകൃതിയെയും സ്ത്രീയെയും ആദിവാസികളെയും ദരിദ്രകർഷകരെയും ദലിതരെയും ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന, അല്ലെങ്കിൽ അവർക്കുമേൽ അധിനിവേശം നടത്തുന്ന പുരുഷാധിപത്യപരമായ അധികാരവ്യവസ്ഥയാണ് ഇവിടെ കാലാകാലങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്നതും ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നതും എന്നാണ്.
>
> *ആത്മരോഷങ്ങളും ആകുലതകളും (സാറാ ജോസഫ്)*

മുകളിൽ കൊടുത്ത നിരീക്ഷണത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കഥ വിശകലനം ചെയ്യുക.

പദകോശം

ഉദ്വേഗം - സംഭ്രമം
ഓജസ്സ് - ശോഭ
പക്വത - പാകംവന്ന അവസ്ഥ

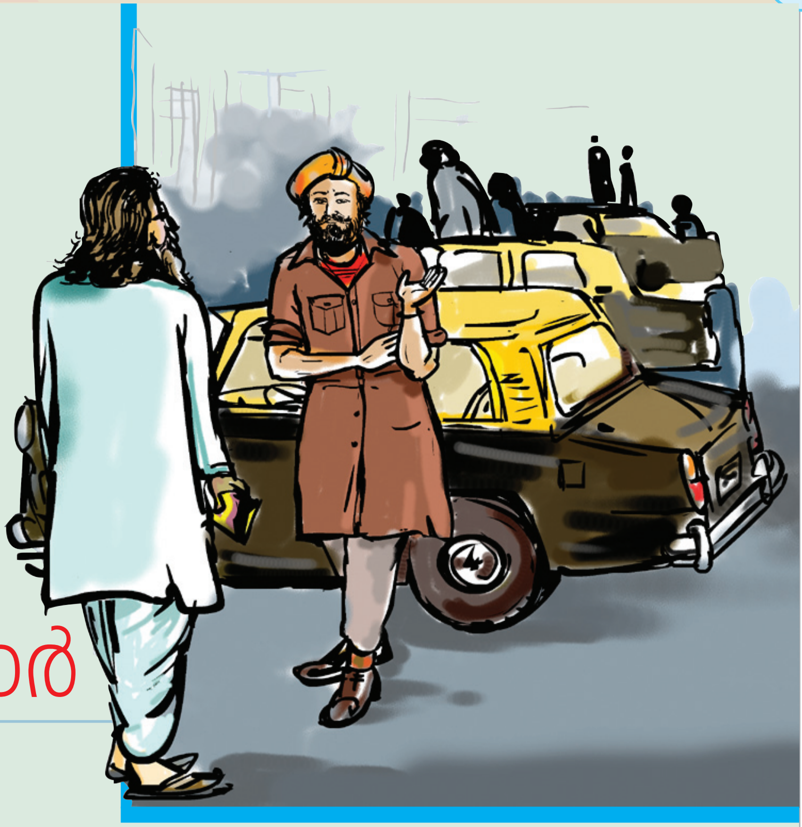

രണ്ട് ടാക്സിക്കാർ

1957– 1958 കാലങ്ങളിൽ ഞാൻ ബോംബെയിലായിരുന്നു. കണ്ണു കാണാൻ കഴിയാത്ത കോളേജ്‌വിദ്യാർഥികൾക്ക് പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുകൊടുക്കുക, അവരെ തിയേറ്ററിൽ കൊണ്ടുപോവുക, വിനോദസഞ്ചാരത്തിന് കൊണ്ടുപോവുക, ശാരീരികവും മാനസികവുമായ കോട്ടങ്ങൾ തീർത്തുകൊടുക്കുക– ഇങ്ങനെയുള്ള സേവനങ്ങളാണ് അന്ന് ചെയ്തിരുന്നത്. അതോടൊപ്പം ടാറ്റാ റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഫോർ സോഷ്യൽ സയൻസസിൽ പി.എച്ച്.ഡി. ക്കായി ഞാൻ ഗവേഷണപഠനം നടത്തുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ദിവസവും ദാദറിൽ നിന്നോ മഹാലക്ഷ്മിയിൽ നിന്നോ ചെമ്പൂരിലേക്ക് ബസ് കയറിപ്പോകുമായിരുന്നു. ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ വിദ്യാർഥിസുഹൃത്തുക്കളെയും കൂടെ കൂട്ടും.

അതിലൊരാളായിരുന്നു ദാമോദർ ഗാവുങ്കർ. ദാമോദർ എൽഫെൻസ്റ്റൻ കോളേജിൽ ഫിലോസഫി എം.എ. യ്ക്കു പഠിക്കുകയാണ്. ദാമോദറിന് വെസ്റ്റേൺ ഫിലോസഫി പഠിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. പരീക്ഷ അടുത്ത സമയമായതുകൊണ്ട് എന്നെ വിട്ടുപിരിയാതെ കൂടിയിരിക്കുകയാണ്. ദാമോദറിന്റെ അച്ഛനൊരു മില്ലുടമയാണ്. അതുകൊണ്ട് കൈയിൽ ധാരാളം പണമുണ്ട്. ഒരുദിവസം ചെമ്പൂരേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്ക് ഞാൻ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുമ്പോൾ ദാമോദർ പറഞ്ഞു: “ഇന്ന് നമുക്ക് ടാക്സിയിൽ പോകാം. ബസ് കാത്തു നിന്ന് സമയം കളയണ്ട.”

ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. ആദ്യം കണ്ട ടാക്സിക്ക് കൈകാണിച്ചു. എനിക്ക് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലെത്തിയാൽ രണ്ടു മണിക്കൂർ താമസമുണ്ട്. അതുകഴിഞ്ഞ് വേറൊരു ടാക്സിയിൽ ദാദറിലേക്ക് മടങ്ങാമെന്നാണ് തീരുമാനം. ടാക്സിഡ്രൈവറെ ഞങ്ങൾ അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. സർദാർജി ആണെന്ന് മാത്രം മനസ്സിലായി. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും പിൻസീറ്റിലായിരുന്നു. എത്തേണ്ട സ്ഥലം ഏതാണെന്ന് അയാൾക്ക് നിർദേശം കൊടുത്തിട്ട് ജർമ്മൻ തത്ത്വചിന്ത

കനായ കാന്റിന്റെ നൈതികതത്ത്വങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാൻ തുടങ്ങി. പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളുടെ കർമ്മം ഫലിച്ചില്ലെങ്കിലും കർമ്മത്തിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യം ശുദ്ധമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ കർത്താവ് ഈശ്വരദൃഷ്ടിയിൽ സമ്മാനീയനാണ് എന്ന ആശയം കാന്റ് പറയുന്നത് ഞാൻ ഓർമ്മിച്ച് പറഞ്ഞു. പുസ്തകത്തിൽ വായിച്ചതുപോലെ എനിക്ക് പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ ടാക്സിഡ്രൈവർ പെട്ടെന്ന് തലതിരിച്ച് ഒന്ന് നോക്കിയിട്ട്, പിന്നെയും കാറോടിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഞാൻ ഉദ്ധരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച വാക്യം തെറ്റു കൂടാതെ പറഞ്ഞു. ബോംബെ പട്ടണത്തിലെ ഒരു ടാക്സിഡ്രൈവർ ഇമ്മാനുവൽ കാന്റിന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു സമുചിതമായ ഒരു ഉദ്ധരണി തെറ്റുകൂടാതെ പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അന്തംവിട്ടുപോയി.

ടാക്സി റോഡരുകിൽ ചേർത്തു നിർത്തിച്ചിട്ട് ഞാൻ കൂടി ഫ്രണ്ട് സീറ്റിൽ ഡ്രൈവറുടെ അടുത്ത് സ്ഥലംപിടിച്ചു. അയാൾ വെസ്റ്റേൺ ഫിലോസഫി എങ്ങനെ പഠിച്ചു എന്നറിയാൻ എനിക്ക് കൗതുകമായി. സംസാരിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് എന്റെ ടാക്സി ഡ്രൈവർ അഭിജാതനായ ഒരു സുന്ദരപുരുഷനാണെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

അയാൾ ലാഹോറിൽ ഫിലോസഫി ഐച്ഛികമായി എടുത്ത് എം.എ.യ്ക്ക് പഠിച്ചിരുന്നപ്പോഴാണ് ഇന്ത്യാമഹാരാജ്യത്തിന്റെ വിഭജനമുണ്ടായത്. ഒരു വലിയ ധനികനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവും സഹോദരനും വധിക്കപ്പെട്ടു. അമ്മയും മകനും കൂടി ജീവരക്ഷാർഥം ഓടി ഇന്ത്യയിലെത്തി. വന്നുചേർന്നത് ബോംബെയിലാണ്. അപ്പോൾ അയാളുടെ കൈവശം ജീവിതഭദ്രത നൽകുന്നതായി രണ്ട് അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു- ബലിഷ്ഠമായ കൈകളും പതറാത്ത മനസ്സും.

ബോംബെയിലെത്തി കുറച്ചു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ടാക്സി ഡ്രൈവറാകാൻ കഴിഞ്ഞു. പിന്നത്തെ പത്തുവർഷത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരു ഫ്ളാറ്റ് വാങ്ങി, സ്വന്തമായി മൂന്നുനാലു ടാക്സികളുണ്ടാക്കി, അദ്ദേഹവും അമ്മയും കൂടി താമസിക്കുകയാണ്. ഞാൻ എന്റെ കഥ അങ്ങോട്ടും പറഞ്ഞു. ഏതാണ്ട് സമപ്രായക്കാരായ ഞങ്ങൾക്ക് അന്യോന്യം ആദരവു കലർന്ന ഒരു സ്നേഹമാണ് അന്നു തോന്നിയിരുന്നത്. ഒരിക്കൽ വന്ന് എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തന്റെ അമ്മയെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയും തന്റെ ബൃഹത്തായ ഫിലോസഫിഗ്രന്ഥശേഖരം എന്നെ കാണിക്കുകയും ചെയ്യാമെന്ന് പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് എന്റെ വിലാസം ഞാൻ കുറിച്ചുകൊടുത്തു. ഞാൻ ടാറ്റാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലേക്ക് ദാമോദരിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ എന്റെ പേഴ്സ് പോയ കാര്യം ഓർമ്മയിൽ വന്നുള്ളൂ. അത് സർദാർജിയുടെ കാറിന്റെ പിന്നിലത്തെ സീറ്റിൽ ഒരു ചെറിയ ഷോൾഡർ ബാഗിന്റെ ഉള്ളിൽ വച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അയാൾക്ക് ഞാൻ എന്റെ വിലാസം കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിലും അസാധാരണനായ ആ ടാക്സിഡ്രൈവറുടെ വിലാസം ഞാൻ വാങ്ങിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ തത്ത്വചിന്തയെ അത്രയ്ക്ക് സ്നേഹിക്കുന്ന ആ നല്ല മനുഷ്യൻ എന്റെ പേഴ്സ് തിരികെ കൊണ്ടുവരുമെന്നു തന്നെ ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചു. പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ ആ രാത്രി എട്ടുമണിയോടെ അയാൾ എന്റെ ഫ്ളാറ്റിൽ വന്നു പേഴ്സ് തിരികെ തന്നു. അന്ന് രാത്രിയിൽ എന്നെയും കൂട്ടി കൊളാബയിൽ സർദാർജി താമസിച്ചിരുന്ന ഫ്ളാറ്റിൽ കൊണ്ടുപോയി. എന്നെ ഊണിന് കൊണ്ടുചെല്ലുമെന്ന് പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അമ്മ വിഭവസമൃദ്ധമായ അത്താഴം ശരിയാക്കിവച്ചിരുന്നു.

ഞാൻ ബോംബെ വിടുന്നതുവരെ കർത്താർ സിങ് എന്ന ദാർശനികനായ ടാക്സിഡ്രൈവർ എന്റെ ഉത്തമസുഹൃത്തായി. കർത്താർസിങ് എന്തുകൊണ്ടാണ് മറ്റ് ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കൊന്നും പോകാതിരുന്നതും വിവാഹിതനാകാതിരിക്കുന്നതും എന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ നനഞ്ഞ കണ്ണുകളോടു കൂടി ആ സ്നേഹശാലി എന്നോട് പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണ്: 'വിഭജന സമയത്ത് എനിക്കെന്റെ അച്ഛനും സഹോദരനും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ദൈവം എനിക്ക്

നൽകിയത് എന്റെ അമ്മയെയും ഒട്ടും ചഞ്ചലപ്പെടുത്താതിരുന്ന എന്റെ മനസ്സും മാത്രമാണ്. എന്റെ മനസ്സിന്റെ ദാർഢ്യം തത്ത്വചിന്തയിൽ നിന്നു ലഭിച്ചതാണ്. വീണ്ടും ജീവിക്കാൻ അവസരം തന്നത് ടാക്സി ഡ്രൈവർ എന്ന പദവിയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ജീവകാലം അത്രയും എനിക്ക് ജീവൻ തന്ന അമ്മയെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനൊരു ടാക്സി ഡ്രൈവറായി ജീവിക്കും." എനിക്കിപ്പോഴും പഞ്ചാബി സിങ് സുഹൃത്തുക്കളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ ആദ്യം മനസ്സിൽ വരുന്ന രൂപം ചിന്താസുന്ദരമായ മുഖത്തോടെ, കണ്ണിന്റെ ആഴത്തിൽ ദുഃഖം തളംകെട്ടി നിൽപ്പുണ്ടെങ്കിലും സൗമ്യനായി പുഞ്ചിരിച്ച് സംസാരിക്കുന്ന കർത്താർ സിങ്ങാണ്.

വിവാഹം കഴിക്കാതിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി കർത്താർസിങ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "എന്റെ അച്ഛനും ജ്യേഷ്ഠനും വധിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കാനുള്ള എല്ലാ മോഹവും പോയി. എന്നാൽ അമ്മ എങ്ങനെയോ രക്ഷപ്പെട്ടു. ബോംബെവരെ എത്തിയപ്പോൾ ജീവിതത്തിന് ഒരേയൊരർഥം കണ്ടത് അമ്മയെ പരിചരിക്കുന്നതിലുള്ള സന്തോഷമാണ്. ഈശ്വരനെന്നും മറ്റും കേട്ടുകേൾവിയേയുള്ളൂ. എന്നാൽ അമ്മ കണ്ണിന്റെ മുമ്പിൽ, ഈശ്വരന് നൽകിപ്പോരുന്ന എല്ലാ വിശേഷണങ്ങളോടും കൂടി ജീവിക്കുന്നു. അമ്മയോട് എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുള്ള സ്നേഹവും ശ്രദ്ധയും ഭക്തിയും ഈ ജീവിതത്തിൽ വേറൊരാളുമായിട്ടും പങ്കുവയ്ക്കേണ്ടെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു." കർത്താർസിങ്ങിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ വളരെ സെന്റിമെന്റിലായി തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അയാളുടെ ആത്മാർപ്പണം എനിക്ക് വിലപ്പെട്ടതായി തോന്നി. 'അമ്മ' –ആ രണ്ടക്ഷരങ്ങളിൽ മാനവികതയുടെ ആത്മാവ് നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

1965 – ൽ കൽക്കട്ടയിൽ പത്തുദിവസത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന ഒരു ക്യാമ്പിൽ സംബന്ധിക്കാനായി ഞാൻ പോയിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ഞാൻ ഡൽഹിയിലെ സൈക്കിക് റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ഡയറക്ടറായിരുന്നു. ക്യാമ്പിനു പോകുമ്പോൾ ഞാനൊരു പെട്ടിനിറയെ വളരെ വിലപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. ദീർഘയാത്ര ആയതുകൊണ്ട് കിടക്കയും മറ്റും എടുത്തിരുന്നു. കൽക്കട്ടയിൽനിന്നു തീവണ്ടികയറുമ്പോൾ സുഹൃത്തുക്കൾ ടിക്കറ്റും നൂറുരൂപയുടെ പത്തുനോട്ടുകൾ അടക്കം ചെയ്തിരുന്ന കവറും എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചിരുന്നു.

വാരണാസിയിൽ എത്തുന്നതിനുമുമ്പുള്ള സ്റ്റേഷനിൽ വച്ച് ഒരു വെയിറ്റർ ഊണു കൊണ്ടുവന്നു. ഊണു തരുമ്പോൾത്തന്നെ അയാൾ ഊണു വാങ്ങിയവരുടെയെല്ലാം അറിവിനായി ഒരു നിവേദനം സമർപ്പിച്ചു: "വണ്ടി വാരണാസിയിൽ അധികം നിൽക്കുകയില്ല. ഊണിന്റെ വില നാലു രൂപയാണ്." അയാളുടെ കൈയിൽ ചില്ലറനാണയം കാണുകയില്ല. വാരണാസിയിൽ എത്തുമ്പോഴേക്കും ഊണു കഴിച്ചിട്ട് പാത്രം തിരിയെ കൊടുക്കണം. ഒപ്പം നാലു രൂപയും. ഞാൻ വാരണാസിയിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഊണു കഴിച്ചു. വണ്ടി നിറുത്തിയപ്പോൾ സ്നേഹിതൻമാർ തന്ന കവറിൽനിന്ന് ഒരു നൂറു രൂപ പുറത്തെടുത്തു. ബാക്കിയെല്ലാം സൂട്ട്കെയ്സിൽ ഭദ്രമായി നിക്ഷേപിച്ചു. സൂട്ട്കെയ്സ് പൂട്ടിയ താക്കോൽ ഡൽഹിയിലെ എന്റെ കെട്ടിടത്തിലെ ഒട്ടേറെ താക്കോലുകളോടൊപ്പം ഷോൾഡർ ബാഗിൽ വച്ചു. ഷോൾഡർ ബാഗ്, സൂട്ട്കെയ്സിന്റെ മുകളിൽ വച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ തീവണ്ടിയിൽനിന്നു പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങിയത്.

റെയിൽവേ ബുക്ക്സ്റ്റാളിൽനിന്ന് ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങി ബാക്കി കിട്ടുന്ന തുകയിൽ നിന്ന് നാലുരൂപ വെയ്റ്റർക്ക് കൊടുക്കാമെന്നായിരുന്നു പദ്ധതി. ധൃതിയിൽ ഒരു പുസ്തകം വലിച്ചെടുത്ത് ഇരുപത്തിയൊന്ന് രൂപ വിലകൊടുത്തു. നൂറുരൂപ മാറിക്കിട്ടിയതിൽ സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ എന്റെ വണ്ടി എവിടെ? അതാ പോകുന്നു. അതിന്റെ വാലറ്റം മാത്രം കണ്ടു. പെട്ടെന്നു തോന്നിയത് ലോകം തവിടുപൊടിയായിപ്പോയെന്നാണ്. എന്റെ സകലതും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഷർട്ടുപോലും തീവണ്ടിയിലാണ്.

ഞാൻ സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്ററുടെ അടുത്തേക്കു കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. അയാളോട് വിക്കിവിക്കി പറഞ്ഞു: "സാർ, ഞാൻ ഒരു ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ് പാസഞ്ചർ ആണ്. ഡൽഹിയിലേക്കുള്ള വണ്ടിയിൽ വന്നതാണ്. വണ്ടി ചൂളം വിളിക്കാതെ, ഒരറിയിപ്പും കൂടാതെ പോയിരിക്കുന്നു. അതിനെ തിരിയെ വിളിക്കണം." അതു കേട്ടിട്ട് സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്റർ പരിഹാസത്തോടെ പറഞ്ഞു: " ഒരു ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ് പാസഞ്ചർ ആണെങ്കിൽ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ് ശ്രദ്ധ വേണം." അയാളോട് തർക്കിച്ചു നിൽക്കാൻ എനിക്ക് സമയമില്ല. ഞാൻ സ്റ്റേഷന് വെളിയിലേക്ക് ഓടി. ഗെയ്റ്റിൽ നിന്ന് ടിക്കറ്റ് എക്സാമിനർ വിളിച്ചു കൂവുന്നു- "ടിക്കറ്റ് ടിക്കറ്റ്." എനിക്ക് സമയം കളയാൻ ഇല്ല. ആ തീവണ്ടിയെ പിടിക്കണം. ഞാൻ ആദ്യം കണ്ട ടാക്സിക്കാരന്റെ അടുത്തേക്ക് ഓടി. അയാളോട് ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ഭയ്യാ, വണ്ടി മാക്സിമം സ്പീഡിൽ ഓടിക്കുക, നമുക്ക് അടുത്ത സ്റ്റേഷനിൽ അതിനെ പിടിക്കാം. ഒന്നും എതിരെ പറയാതെ ഡ്രൈവർ അതിവേഗത്തിൽ കാറോടിച്ചു കൊണ്ട് അത്യന്തം വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു: "മഹാത്മജീ, നമുക്ക് ഒരിക്കലും ആ വണ്ടിയെ പിടിക്കാൻ ഒക്കുകയില്ല. അത് ഗ്രാന്റ് ട്രങ്ക് എക്സ്പ്രസ്സ് ആണ്. മണിക്കൂറിൽ എൺപത് മൈൽ വേഗത്തിൽ ഓടുന്ന വണ്ടി. എന്റെ കാറിന് 50 മൈലിൽ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ഓടാൻ ഒക്കുകയില്ല. അടുത്ത സ്റ്റേഷൻ 70 മൈൽ അപ്പുറമാണ്." ഡ്രൈവറുടെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ നിസ്സഹായതയുടെ ആഴത്തിലേക്കു വഴുതിവീഴുന്നതു പോലെ തോന്നി.

ഏതായാലും അടുത്ത സ്റ്റേഷൻ വരെ കാറുപോകട്ടെ എന്നായി. പാവം ഡ്രൈവർ ദയനീയമായി പറഞ്ഞു: "അങ്ങൊരു മഹാത്മാവ്, ഞാൻ ഒരു പാവപ്പെട്ട ഭക്തൻ. ഞാൻ ഒരിക്കലും അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുകയില്ല." ഏതോ കള്ളനെ പിടിക്കാൻ പോകുന്ന പോലീസുകാരനെപ്പോലെ അടുത്ത സ്റ്റേഷൻ ലാക്കാക്കി ടാക്സി ഓടുകയാണ്. രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ നിർദിഷ്ട സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി.

ആത്മരോദനത്തിന്റെ വിതുമ്പലുകൾ ആവുന്നത്രയും അതിശയോക്തി കലർത്തി ആ സ്റ്റേഷനിലെ മാസ്റ്ററോട് ഞാൻ എന്റെ സങ്കടം ഉണർത്തിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്തോ മനസ്സിൽ കണക്കുകൂട്ടിയിട്ട് അതിനപ്പുറത്തുള്ള സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്ററോട് വേഗം ടെലിഫോണിൽ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു. ആ സമയത്ത് കൽക്കട്ടയിൽനിന്നു വന്ന എക്സ്പ്രസ്സ് വാരണാസിയിൽനിന്നുള്ള മൂന്നാമത്തെ സ്റ്റേഷൻ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ എത്തിയിരുന്നു. എന്റെ കംപാർട്ട്മെന്റിന്റെയും സൂട്ട്കെയ്സിന്റെയും കിടക്കയുടെയും ഷോൾഡർ ബാഗിന്റെയും വിവരങ്ങൾ ഞാൻ സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്ററോട് പറഞ്ഞു, അതെല്ലാം മാസ്റ്റർ അടുത്ത സ്റ്റേഷനിലെ മേധാവിയെ അറിയിച്ചു. അവിടെനിന്നു എനിക്ക് ഒരു നിർദേശം കിട്ടി. ഞാൻ ആ സ്റ്റേഷനിൽത്തന്നെ കാത്തിരിക്കുക. എന്റെ സാധനങ്ങൾ കൽക്കട്ടയിലേക്ക് പോകുന്ന ഒരു വണ്ടിയിൽ ഉടൻതന്നെ കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടു മണിക്കൂറോളം കാത്തിരുന്നാൽ അത് അവിടെയെത്തും.

വാരണാസിയിൽനിന്ന് 70 മൈൽ ടാക്സി ഓടിച്ച് എന്നെ കൊണ്ടുവന്ന ഡ്രൈവറെ എങ്ങനെ തൃപ്തനാക്കി അയയ്ക്കും? ഞാൻ വിഷമിച്ച് നിൽക്കുന്നതുകണ്ട് ഡ്രൈവർ എന്റെയടുത്തു പറഞ്ഞു: "മഹാത്മജീ, അങ്ങ് ഒട്ടും വിഷമിക്കരുത്. ഞാൻ അങ്ങയുടെ സേവയ്ക്കായി വന്നവനാണ്. എന്നെ സ്വന്തം കുട്ടി എന്നു കരുതുക. മറ്റേ വണ്ടി വന്നിട്ട് സാധനങ്ങൾ എല്ലാം ഏറ്റുവാങ്ങി ഡൽഹിയിലേക്കുള്ള വണ്ടിയിൽ കയറ്റി അയച്ചിട്ടേ ഞാൻ പോകുകയുള്ളൂ. ജീവിതത്തിൽ ആപത്ത് ആർക്കും ഉണ്ടാവും. ആപത്തിൽ അന്യോന്യം തുണയ്ക്കാനാണ് ദൈവം

മനുഷ്യന് വിവേകം കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്." എനിക്ക് ആ സമയത്ത് ഒരേയൊരാശ്രയം ആ ഡ്രൈവർ മാത്രമായിരുന്നു. ഏതായാലും രണ്ടു മണിക്കൂർ കാത്തുനിന്നേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ചായ കുടിച്ച് സ്വസ്ഥമായി ഇരിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞ് ഡ്രൈവർ എന്നെ റെയിൽവേ റസ്റ്റോറന്റിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. എന്റെ കൈവശമുള്ള പണം അപ്പോൾ കൊടുക്കാം. ബാക്കി ടാക്സിക്ക് ചെല്ലേണ്ടുന്നത് ഡൽഹിയിൽ നിന്ന് അയച്ചുകൊടുക്കാം എന്നൊക്കെ പറയാൻ ഞാൻ മനസ്സിൽ പല പ്രാവശ്യം വാചകത്തിന് രൂപംകൊടുത്തു. എന്നാൽ ഒന്നും പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു ജീവച്ഛവം പോലെ ഞാൻ റസ്റ്റോറന്റിലെ കസേരയിൽ ഇരുന്നു.

അവസാനം വണ്ടി വന്നു. ഒരാളെന്റെ സാധനങ്ങളെല്ലാം വണ്ടിയുടെ പുറത്തേക്ക് ഭദ്രമായി എടുത്തുവയ്ക്കുന്നു. എന്തൊരദ്ഭുതം! എനിക്ക് ഊണ് തന്ന വെയിറ്റർ ആണ്. നിധി കാക്കുന്ന ഭൂതത്തെപ്പോലെ എനിക്ക് തീവണ്ടിയിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടതു മനസ്സിലാക്കി അയാൾ എന്റെ കിടക്കയും സാധനങ്ങളും സൂക്ഷിച്ച് ആ കംപാർട്ടുമെന്റിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് ഗാർഡ് ആ കംപാർട്ടുമെന്റ് കണ്ടുപിടിച്ച് എന്റെ സാധനം അടുത്ത വണ്ടിയിൽ തിരിച്ചയയ്ക്കണമെന്ന നിർദേശവുമായി ചെല്ലുന്നത്. അപ്പോൾ എനിക്ക് ഊണ് തന്ന വെയിറ്റർ ഞാൻ അടുത്ത സ്റ്റേഷനിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന വിവരം അറിഞ്ഞ് സന്തുഷ്ടനായി. എന്റെ സാധനങ്ങളോടൊപ്പം കൽക്കട്ടയിലേക്കു പോകുന്ന വണ്ടിയിൽ കയറി വന്നിരിക്കുകയാണ്. എല്ലാ സാധനങ്ങളും തിരിച്ചുകിട്ടി.

ഞാൻ ആ വെയിറ്റർക്ക് നൂറുരൂപ സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. എന്നാൽ വാരണാസിയിൽനിന്നു വന്ന ആ വെയിറ്റർ സ്നേഹത്തോടെ അത് നിരസിച്ചു. വാരണാസിയിലേക്കുള്ള ടിക്കറ്റ് വാങ്ങിക്കൊടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞു. അയാൾക്കതാവശ്യമില്ല, പാസുണ്ട്. അവസാനം ഊണിന്റെ നാലുരൂപയും എന്റെ സന്തോഷത്തിനായി പത്തുരൂപയും വാങ്ങി സാധനം കൊണ്ടുവന്ന വണ്ടിയിൽത്തന്നെ വെയിറ്റർ വാരണാസിയിലേക്കു മടങ്ങി.

ഇതിനിടയ്ക്ക് എന്റെ ഡ്രൈവർ രംഗോപാൽ മിശ്ര ഡൽഹിയിലേക്കു പോകുന്ന അടുത്ത വണ്ടി രാത്രി ഒൻപതര മണിക്കാണെന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചു. അതിലെന്നെ ഭദ്രമായി കയറ്റിയയയ്ക്കാൻ സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്ററെ ശട്ടംകെട്ടി. ആ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നും രാത്രി വണ്ടിക്ക് ഉത്തർപ്രദേശിലെ ഒരു മന്ത്രി ഡൽഹിയിലേക്ക് പോകേണ്ടതായിരുന്നു. മന്ത്രി യാത്ര കാൻസൽ ചെയ്തു. മന്ത്രിക്കുവേണ്ടി റിസർവ് ചെയ്ത സീറ്റ് സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്റർ എനിക്കു തന്നു. പണം തിരിച്ചുകിട്ടിയതുകൊണ്ട് ഞാൻ അതിൽ നിന്ന് 500 രൂപ രംഗോപാൽ മിശ്രയ്ക്കു കൊടുത്തു. അയാളൊരു ചെറിയ കുട്ടിയെപ്പോലെ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് 300 രൂപ തിരിച്ചുതന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: "ഒരു മഹാത്മാവിനെ കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് സേവിക്കാൻ ദൈവം എനിക്ക് അനുഗ്രഹം തന്നു. ഞാൻ അങ്ങയുടെ ചെറുമകനാണ്, എന്നെ പരീക്ഷിക്കരുത്. അങ്ങേക്കു വേണ്ടി 200 രൂപ ഞാൻ എടുത്തുകൊള്ളാം." ബാക്കി 300 രൂപ എന്റെ മടിയിൽ വച്ച് പാദനമസ്കാരം ചെയ്തു. ഡ്രൈവർ രംഗോപാൽ മിശ്ര തന്നെയാണ് എനിക്ക് പേകേണ്ട ബർത്തിൽ കിടക്കയെല്ലാം വിരിച്ചുതന്നത്.

കംപാർട്ടുമെന്റിൽനിന്നു അയാളിറങ്ങി പുറത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ വണ്ടി ചൂളം വിളിച്ച് ഡൽഹിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി സ്റ്റേഷൻ വിട്ടു. രംഗോപാൽ ഇരുളിൽ മറഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ ഇന്നും പ്രകാശത്തോടെ അയാൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ജീവിക്കുന്നു.

മരണമെന്ന വാതിലിനപ്പുറം (നിത്യചൈതന്യയതി)

- “ടാക്സി റോഡരുകിൽ ചേർത്തുനിർത്തിച്ചിട്ട് ഞാൻ കൂടി ഫ്രണ്ട്സീറ്റിൽ ഡ്രൈവറുടെ അടുത്ത് സ്ഥലം പിടിച്ചു.”
  ഇങ്ങനെ ചെയ്യാൻ ലേഖകനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്ത്?

- “പെട്ടെന്ന് തോന്നിയത് ലോകം തവിടുപൊടിയായിപ്പോയെന്നാണ്.”
  ഈ തോന്നലിനു കാരണമായ സന്ദർഭമേത്? വിശദമാക്കുക.

- • “അപ്പോൾ അയാളുടെ കൈവശം ജീവിതഭദ്രത നൽകുന്നതായി രണ്ട് അനുഗ്രഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു - ബലിഷ്ഠമായ കൈകളും പതറാത്ത മനസ്സും.”
  • ‘ജീവിതത്തിൽ ആപത്ത് ആർക്കുമുണ്ടാകും. ആപത്തിൽ അന്യോന്യം തുണയ്ക്കാനാണ്
  ദൈവം മനുഷ്യന് വിവേകം കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.”

  ചെയ്യുന്ന തൊഴിലിനോടുള്ള രണ്ടു ടാക്സിക്കാരുടെയും മനോഭാവം അപഗ്രഥിച്ച് കുറിപ്പു തയാറാക്കുക.

- സത്യസന്ധതയുടെയും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെയും മാതൃകകളാണ് യതി തന്റെ അനുഭവത്തിലൂടെ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്.

  നിങ്ങൾക്ക് പരിചയമുള്ള ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ ക്ലാസിൽ പങ്കുവയ്ക്കുക.

പദകോശം

അഭിജാതൻ	-	വിദ്വത്തമുള്ളവൻ, കുലീനൻ	ഉദ്വേഗം	-	ആകാംക്ഷ
			ഐച്ഛികം	-	ആഗ്രഹത്തിനൊത്ത
അർപ്പണം	-	ആദരവോടെ നൽകൽ	ദാർഢ്യം	-	ഉറപ്പ്
			പഥികർ	-	വഴിയാത്രക്കാർ

- വാക്യശുദ്ധി പരിശോധിക്കുക:
  • ഭാര്യയുടെ സമ്മതത്തോടെ മരണമടഞ്ഞ വാസുദേവന്റെ കണ്ണുകൾ മാത്യുവിന് വച്ചുകൊടുത്തു.
  • തൊഴിൽ ലഭിച്ചവരിൽത്തന്നെ നൂറിനു തൊണ്ണൂറു ശതമാനവും നിരാശരാണ്.
  • ഏതു വിചാരണ നേരിടാനും താൻ സന്നദ്ധമാണെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു.

- പാഠഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു പരകീയപദങ്ങൾ കണ്ടെത്തി എഴുതുക.
  ഉദാ:- • ഹാജർ
  • സർട്ടിഫിക്കറ്റ്
  •

ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച്

	ഉണ്ട്	മെച്ചപ്പെടാനുണ്ട്
• കവിതയുടെ താളം, ഭാവം, ആശയഭംഗി എന്നിവ കണ്ടെത്തി ആസ്വദിക്കാനും ഈണത്തിൽ ചൊല്ലാനും കഴിയുന്നു.		
• കഥ വായിച്ച് പ്രധാനാശയങ്ങൾ, മുഹൂർത്തങ്ങൾ, ആഖ്യാനരീതി എന്നിവ വിശകലനം ചെയ്ത് പഠനം തയാറാക്കാൻ കഴിയുന്നു.		
• തന്നിരിക്കുന്ന വിഷയത്തെ സമകാലിക അവസ്ഥകളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി എഡിറ്റോറിയൽ തയാറാക്കാൻ കഴിയുന്നു.		
• പ്രസക്തമായ വിഷയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉപന്യാസം തയാറാക്കാൻ കഴിയുന്നു.		
• സെമിനാറുകളിൽ പങ്കെടുത്ത് സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ യുക്തിപൂർവം അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നു.		

എഴുത്തുകാരെ അറിയുക

പി. ഭാസ്കരൻ

(1924–2007)

കവി, ഗാനരചയിതാവ്, ചലച്ചിത്രകാരൻ, മാധ്യമപ്രവർത്തകൻ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രശസ്തൻ. ദീർഘകാലം ആകാശവാണിയിൽ ജോലിചെയ്തു. ദീപിക പത്രാധിപർ, ഏഷ്യാനെറ്റിന്റെ ആദ്യചെയർമാൻ എന്നീ പദവികളും വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പത്മശ്രീ, കേന്ദ്ര-കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ, വയലാർ അവാർഡ്, ഓടക്കുഴൽ അവാർഡ്, ജെ.സി. ഡാനിയേൽ അവാർഡ് എന്നീ ബഹുമതികൾക്ക് അർഹനായി. ഒറ്റക്കമ്പിയുള്ള തംബുരു, ഓർക്കുക വല്ലപ്പോഴും, വയലാർ ഗർജ്ജിക്കുന്നു, ഓടക്കുഴലും ലാത്തിയും, ഒരിക്കൽക്കൂടി, കായൽക്കാറ്റ്, രണഭേരി, കർഷകഗാനം, മുൾക്കിരീടം, മുഖത്തോടുമുഖം (കവിതകൾ), ദേശീയഗാനങ്ങൾ, സിനിമാഗാനങ്ങൾ, നാഴിയൂരിപ്പാല് (ഗാനസമാഹാരങ്ങൾ), കാടാറുമാസം, സിനിമാനിർമ്മാണം (ഉപന്യാസങ്ങൾ) എന്നിവയാണ് പ്രധാന കൃതികൾ.

സി.വി. ശ്രീരാമൻ
(1933–2007)

തൃശൂർ ജില്ലയിലെ ചെറുതുരുത്തിയിൽ ജനിച്ചു. കഥാകൃത്ത്, രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകൻ, അഭിഭാഷകൻ. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി ഉപാധ്യക്ഷൻ, കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗം എന്നീ പദവികൾ വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്ത്, ബ്ലോക്ക് പഞ്ചായത്ത് എന്നിവയുടെ പ്രസിഡന്റായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. വാസ്തുഹാര, ക്ഷുരസ്യധാര, ഓർമ്മച്ചെപ്പ്, തീർഥക്കാവടി, ദുഃഖിതരുടെ ദുഃഖം, പുറംകാഴ്ചകൾ, ചക്ഷുശ്രവണഗളസ്ഥമാം തുടങ്ങിയവ കൃതികൾ. കേന്ദ്ര - കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

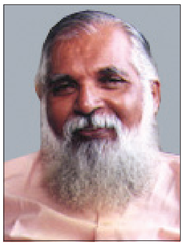

നിത്യചൈതന്യയതി
(1924–1999)

പത്തനംതിട്ടയിലെ വകയാറിൽ ജനിച്ചു. തത്ത്വചിന്തകൻ, എഴുത്തുകാരൻ എന്നീ നിലകളിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചു. മനശ്ശാസ്ത്രം ജീവിതത്തിൽ, യതിചര്യ, മൂല്യങ്ങളുടെ കുഴമറിച്ചിൽ, നളിനി എന്ന കാവ്യശിൽപ്പം, സമൃക്കായ ലോകവീക്ഷണം, എന്റെ മനസ്സിലെ ഗാന്ധി, പ്രേമവും ഭക്തിയും തുടങ്ങി നൂറിലേറെ മലയാളകൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. Neither this nor that തുടങ്ങി അൻപത്തിയെട്ടോളം ഇംഗ്ലീഷ് കൃതികളും രചിച്ചു. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ലഭിച്ചു.

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

- കവിതകളുടെ കാലം, പ്രമേയം, ചമൽക്കാരഭംഗി എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുകയും അവയെ താരതമ്യം ചെയ്ത് കുറിപ്പുകൾ തയാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിലെ കഥകൾ, നോവലുകൾ തുടങ്ങിയ സർഗാത്മകരചനകൾ വായിക്കുകയും അതിലെ ഭാഷയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ, രചനാതന്ത്രങ്ങൾ, പ്രമേയപരമായ സവിശേഷതകൾ എന്നിവ വിലയിരുത്തി കുറിപ്പുകൾ തയാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ലേഖനം, നിരൂപണം, പഠനം, ഉപന്യാസം എന്നിവ വായിച്ച് പ്രമേയപരവും ആസ്വാദനപരവുമായ അംശങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് രചനകളിലും ജീവിതസന്ദർഭങ്ങളിലും ഔചിത്യപൂർവം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു.
- സമാനതാളത്തിലുള്ള കവിതകൾ കണ്ടെത്തി കവിതയരങ്ങുകളിൽ ചൊല്ലി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
- ഗദ്യഭാഗങ്ങളിലെ ആശയം ഉൾക്കൊണ്ട് ഭാവാത്മകമായി വായിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്നു.
- സമകാലിക വിഷയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സെമിനാർ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു.

5

തുടിതാളം തേടി...

നമ്മുടെ മാതാവു-കൈരളി-പണ്ടൊരു
പൊന്മണിപ്പൈതലായ് വാണകാലം-
യാതൊരു ചിന്തയുമില്ലാതെ കേവലം
ചേതസി തോന്നിയ മാതിരിയിൽ,
ഏടലർച്ചെങ്കാൽച്ചിലങ്ക കിലുങ്ങുമാ-
റോടിക്കളിച്ചു രസിച്ച കാലം-
പെറ്റമ്മതന്നുടെ വെൺമുലപ്പാൽ തീരെ
വറ്റിയിട്ടില്ലാത്ത പൂങ്കണ്ഠത്താൽ
പാടിയിരുന്ന പഴങ്കഥപ്പാട്ടുകൾ
പാൽക്കുഴമ്പല്ലോ ചെകിട്ടിനെല്ലാം.

പണ്ടത്തെപ്പാട്ടുകൾ (വള്ളത്തോൾ)

ചേതസി - മനസ്സിൽ *ഏടലർ - താമരപ്പൂവ്*

- കാവ്യഭാഗത്തിന് ഈണം നൽകി അവതരിപ്പിക്കുക.
- കൈരളി പൊന്മണിപ്പൈതലായി വാണകാലത്ത് പാടിയ പാട്ടുകളുടെ പ്രത്യേകതകൾ ചർച്ചചെയ്യുക

അമ്പാടിയിലേക്ക്

മായംകളഞ്ഞുള്ള മാമുനിമാരുടെ
മാനസമായൊരു മന്ദിരത്തിൽ
നിന്നുവിളങ്ങിന നന്ദകുമാരനെ-
ച്ചെന്നങ്ങു കാണ്മതിന്നായിച്ചെമ്മേ
അക്രൂരമായൊരു മാനസംപൂണ്ടുള്ളൊ-
രക്രൂരനാകിന യാദവന്താൻ
ചൊൽക്കൊണ്ടു നിന്നൊരു തേരിൽക്കരേറിയ-
ദ്ദിക്കിനെ നോക്കി നടന്നാനപ്പോൾ.
പോകുന്നനേരത്തു തന്നിലേ നണ്ണിനാൻ
ഗോവിന്ദപാദങ്ങളുള്ളിലാക്കി-
'കണ്ണനെക്കാണ്മതിന്നായല്ലോ പോകുന്നു
പുണ്യവാനെന്നതു നിർണയം ഞാൻ.
ആയർകോൻതന്നുടെ കാന്തിയായുള്ളൊരു
പീയൂഷവാരിതൻ പൂരംതന്നെ
കോരിനിറച്ചുകൊണ്ടെന്നുടെ കണ്ണിണ
പാരം കുളുർപ്പിച്ചു നിൽപ്പനോ ഞാൻ.
കാർവർണ്ണൻ തന്നുടെ കൺമുനയായൊരു
കാർവണ്ടു വന്നിങ്ങു മെല്ലെമെല്ലെ
ദീനനായ് നിന്നൊരു ഞാനായ പൂവിൽനി-
ന്നാനന്ദമാടിക്കളിക്കുമോ താൻ?
കണ്ണന്റെ തൂമൊഴിയായൊരു തേൻകൊണ്ടെൻ
കർണ്ണങ്ങൾ രണ്ടും നിറച്ചു ചെമ്മേ
പൂമാതുപൂണുന്ന പൂമേനികണ്ടുക-
ണ്ടാമോദം പൂണ്ടങ്ങു നിൽപ്പനോ ഞാൻ?
പുഞ്ചിരിയായൊരു തൂനിലാവേറ്റു നി-
ന്നെഞ്ചിത്തമായുള്ളൊരാമ്പൽ ചെമ്മേ

ഉല്ലസിച്ചാനന്ദമായൊരു തേനുംപൂ-
ണ്ടല്ലലെപ്പോക്കുമാറുണ്ടോ വന്നു?
വെണ്ണ പിരണ്ടിട്ടു തിണ്ണം കുളുർത്തുള്ളൊ-
രുണ്ണിക്കൈയൊന്നു മുകർന്നുതാവൂ.
കണ്ടൊരു നേരത്തു കാർമുകിൽവർണനെ
മണ്ടിയണഞ്ഞൊന്നു പൂണ്ടുതാവൂ.
ചേവടി രണ്ടുമെടുത്തുടൻ മെല്ലവേ
ചൊവ്വോടു മൗലിയിൽ ചേർത്തുതാവൂ.'
ഇങ്ങനെ തന്നിലേ ചിന്തിച്ചുചിന്തിച്ചു
പൊങ്ങിന കൗതുകം പൂണ്ടുപൂണ്ട്
സായമായുള്ളൊരു കാലം വരുന്നപ്പോ-
ളായർകുലം തന്നിൽ ചെന്നു പുക്കാൻ.
ആഴിനേർവർണന്റെ ചേവടിത്താരിണ
പൂഴിയിൽക്കാണായി പോകുംനേരം
തേരിൽനിന്നന്നേരം പാരിലിറങ്ങീട്ടു
പാരാതെ കുമ്പിട്ടുകൂപ്പിനിന്നാൻ
ആഴംപൂണ്ടീടുന്നോരാമോദം തന്നാലേ
പൂഴിയിൽവീണു പുരണ്ടാൻ ചെമ്മേ
പിന്നെയെഴുന്നേറ്റു ധന്യമായുള്ളൊരു
നന്ദന്റെ മന്ദിരം തന്നെക്കണ്ടാൻ;
കാലികറന്നുള്ളൊരൊച്ചയുണ്ടെങ്ങുമേ
ബാലന്മാർ കോലുന്ന ലീലകളും
ഒന്നിനോടൊന്നു കലർന്നുകളിക്കുന്ന
കന്നും കിടാക്കളുമുണ്ടെങ്ങുമേ.
കാളകൾ തങ്ങളിൽക്കുത്തിക്കുതർന്നിട്ടു
ധൂളിയെഴുന്നുമുണ്ടോരോരോ ദിക്കിൽ
ധേനുക്കളെച്ചെന്നു ചാലക്കറപ്പാനായ്
ചേണുറ്റ പാൽക്കുഴ ചേർത്തു കൈയിൽ
ചാലേ മുറുക്കിന കാഞ്ചിയുമാണ്ടുള്ള
നീലവിലോചനമാരുണ്ടെങ്ങും
ഗോക്കളെപ്പേർചൊല്ലി നീളെ വിളിക്കയും
പാൽക്കുഴതാവെന്നു ചൊല്ലുകയും
ചേൽക്കണ്ണിമാരുടെ വാക്കുകളിങ്ങനെ
കേൾക്കായി വന്നുതേ പാർക്കുംതോറും
'എന്നുടെ കന്നിനെക്കണ്ടുതില്ലെന്തോഴീ
നിന്നുടെ വീട്ടിങ്കലുണ്ടോ കണ്ടു?'
എന്നങ്ങു തങ്ങളിൽ ചോദിച്ചു നിന്നുള്ള
സുന്ദരിമാരുമുണ്ടങ്ങുമിങ്ങും.

കൃഷ്ണഗാഥ (ചെറുശ്ശേരി)

- "പുഞ്ചിരിയായൊരു തൂനിലാവേറ്റു നി-
  ന്നെഞ്ചിത്തമായുള്ളൊരാമ്പൽ ചെമ്മേ
  ഉല്ലസിച്ചാനന്ദമായൊരു തേനും പൂ-
  ണ്ടല്ലലേ പോക്കുമാറുണ്ടോ വന്നു?"

  ഇത്തരത്തിലുള്ള എന്തെല്ലാം ചിന്തകളാണ് അമ്പാടിയിലേക്കു പോകുന്ന അക്രൂരന്റെ മനസ്സിൽ ഉയരുന്നത്?

- കാഴ്ചയുടെയും കേൾവിയുടെയും എന്തെല്ലാം അനുഭവങ്ങളാണ് അമ്പാടിയിലെത്തിയ അക്രൂരനുണ്ടാകുന്നത്? കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- "ആഴംപൂണ്ടീടുന്നോരാമോദം തന്നാലേ
  പൂഴിയിൽ വീണു പുരണ്ടാൻ ചെമ്മേ"

  അക്രൂരന്റെ മാനസികാവസ്ഥ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഈ വരികൾ എത്രമാത്രം സമർഥമാണ്? ചർച്ചചെയ്യുക.

- താഴെ കൊടുത്ത കാവ്യഭാഗങ്ങളിലെ ചമൽക്കാരഭംഗി വിശദമാക്കുക:
  - "കാർവർണൻ തന്നുടെ കൺമുനയായൊരു
    കാർവണ്ടു വന്നിങ്ങു മെല്ലെമെല്ലെ
    ദീനനായ് നിന്നൊരു ഞാനായ പൂവിൽ നി-
    ന്നാനന്ദമാടിക്കളിക്കുമോ താൻ?"
  - "അക്രൂരമായൊരു മാനസം പൂണ്ടുള്ളൊ-
    രക്രൂരനാകിന യാദവന്താൻ"

- "കണ്ണന്റെ തൂമൊഴിയായൊരു തേൻകൊണ്ടെൻ
  കർണങ്ങൾ രണ്ടും നിറച്ചു ചെമ്മേ"

  'തൂമൊഴിയായൊരു തേൻ' എന്ന പ്രയോഗം ശ്രദ്ധിച്ചല്ലോ. സമാനങ്ങളായ കല്പനകൾ പാഠഭാഗത്തുനിന്നു കണ്ടെത്തി വിശകലനം ചെയ്യുക.

- ആയർ, ചാലേ, ചെമ്മേ, പുക്കാൻ തുടങ്ങിയ പഴയകാലപദങ്ങൾ പാഠഭാഗത്തുണ്ടല്ലോ. സമാനമായ പദങ്ങൾ കണ്ടെത്തി എഴുതുക.

പദകോശം

അല്ലൽ	- സങ്കടം
ആനന്ദമാടുക	- ആനന്ദനൃത്തം ചെയ്യുക
ആയൻ	- ഇടയൻ
ആയർ	- ഇടയന്മാർ
എഴുക	- പൊങ്ങുക
കാഞ്ചി	- അരഞ്ഞാൺ
കോലുന്ന	- ചെയ്യുന്ന
ചാലേ	- ഭംഗിയായി, നല്ലതുപോലെ
ചെമ്മേ	- വേണ്ടപോലെ, നല്ലതുപോലെ
ചേവടി	- വണങ്ങാൻ തക്ക പാദം, ഭംഗിയുള്ള പാദം
തിണ്ണം	- നന്നായി
ധൂളി	- നേരിയ പൊടി
ധേനു	- കറവപ്പശു
നണ്ണുക	- വിചാരിക്കുക
പാരാതെ	- വേഗത്തിൽ
പാരം	- വളരെ
പാൽക്കുഴ	- പാലുകറക്കുന്ന പാത്രം
പീയൂഷം	- അമൃത്
പുക്കാൻ	- അവൻ പ്രവേശിച്ചു
പൂമാത്	- മഹാലക്ഷ്മി
മൗലി	- ശിരസ്സ്
വിലോചനം	- കണ്ണ്

തേൻവരിക്ക

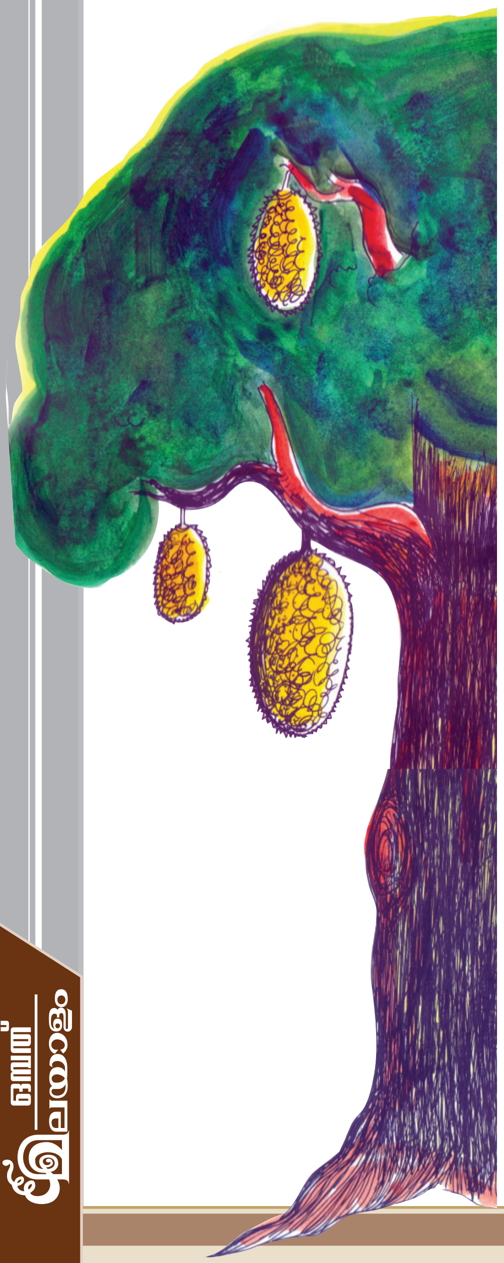

പ്ലാവിലകൾ കൊഴിഞ്ഞുവീഴുന്നത് കരച്ചിലോടെയല്ലേ? മുറ്റത്തുനിന്ന അയ്യപ്പൻ പ്ലാവിനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. വീടിനും പരിസരത്തിനും തണലും കാറ്റും നൽകി രക്ഷകനായിപ്പടർന്നു നിൽക്കുന്ന തേൻവരിക്ക. വളവും പുളവുമില്ലാതെ നല്ല വണ്ണവും ഉയരവുമുള്ള തടിയിൽ ചാരിവച്ച മുളയേണി. ചെറിയ കൊമ്പുകളിലൊക്കെ ഒടുവിലുണ്ടായ ചക്കകൾ, അതൊക്കെ ഇനിയും വിളഞ്ഞിട്ടില്ല.

മകൻ സുരേന്ദ്രനോടൊപ്പം രണ്ടുപേർ, തടിയുടെ വണ്ണമളക്കുന്നു. അതെന്തിനെന്നോർക്കുമ്പോൾ വെള്ളം നിറച്ച കുടവും ചുമന്ന് സുരേന്ദ്രന്റെ ഭാര്യ ലീല വന്നു. ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയിട്ട്, അവൾ പറഞ്ഞു: "തടിക്കച്ചോടക്കാരാ അച്ഛാ കൂടെയൊള്ളത്."

"ങ്ഹേ?" അയ്യപ്പൻ നടുങ്ങിപ്പോയി. ലീലയെ തുറിച്ചൊന്നു നോക്കി.

"വിൽക്കണ്ടെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ?"

"ഓ, ഞാൻ പറഞ്ഞാലുണ്ടോ കേൾക്കുന്നു!"

"ങും, ഷാപ്പിലെ പറ്റുതീർക്കാനായിരിക്കും."

സുരേന്ദ്രന്റെ മക്കൾ രണ്ടുപേരും മുറ്റത്തിറങ്ങി. അവർ പറഞ്ഞു: "തേൻവരിക്ക വിക്കണ്ട മുത്തച്ഛാ."

"വിക്കണ്ടെന്ന് മക്കള് അച്ഛനോട് പറ."

മനസ്സിലൊരു നീറ്റലോടെ, അയ്യപ്പൻ പിന്നെയും പ്ലാവിലേക്കു നോക്കി. ചില്ലകളിലൊക്കെ, ഏതെല്ലാം പക്ഷികളാണു വന്നിരിക്കുന്നത്! മുമ്പൊക്കെ പക്ഷികളുടെ കൂട്ടമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ രണ്ടും നാലുമൊക്കെയേയുള്ളൂ.

ആ തടിക്കു പലകാലത്തും ആവശ്യക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, നാളിതുവരെ വിറ്റുതുലയ്ക്കാൻ ആർക്കും തോന്നിയില്ല. എന്നാലിപ്പോൾ തന്റെ മകൻ? ദാരിദ്ര്യം എന്തെന്നറിയാതെയാണ്, കുടുംബത്തിൽ മക്കൾ വളർന്നതും വളരുന്നതും. അക്കാര്യത്തിൽ ഈ പ്ലാവിന് വലിയ പങ്ക് എന്നുമുണ്ടായിരുന്നു.

തുലാമാസമാകുമ്പോൾ, ചുവടുമുതൽ മുകൾവരെ ചവുണ്ട കായ്കൾ വിരിഞ്ഞു തുടങ്ങും. ഒരു ഞെട്ടിൽ രണ്ടും മൂന്നും വീതം. ചിലതു കൊഴിഞ്ഞുപോകും. ബാക്കിയുള്ളവ മകരത്തിലെ തണുപ്പാകുമ്പോൾ, പകുതി വിളവാകും. തടിയിലും കൊമ്പുകളിലുമെല്ലാം രണ്ടാം

തവണക്കാർ വിരിയുന്നതും മകരത്തിലാണ്. കുംഭമാസത്തിലെ ശിവരാത്രിക്ക് നൊയമ്പും ഉറക്കമൊഴിക്കലും പതിവുണ്ട്. അന്നു ചോറും കറികളുമില്ല. ഒരു നേരത്തെ അരിയേതര ഭക്ഷണം. പുഴുങ്ങാൻ പാകമായ ചക്ക തേൻവരിക്കയിലുണ്ടാകും. രാവിലെ കുളിച്ച് ഭസ്മക്കുറിയും തൊട്ട് അയ്യപ്പൻ പ്ലാവിൻചുവട്ടിലെത്തും. എടുക്കാനുള്ള ചക്ക നേരത്തേ നോക്കിവച്ചതാണ്. എന്നാലും വീണ്ടുമൊരു നോട്ടം, ഒന്നു കുറയുകയാണല്ലോ. ചക്കയുടെ പുറത്തെ മുള്ളിന്റെ കറുപ്പ് വിളഞ്ഞതിന്റെ തെളിവ്. ആരോടോ അനുവാദം ചോദിക്കും പോലെ, ഒരു നിമിഷത്തെ മൗനപ്രാർഥന. 'ഇതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കുള്ളതല്ലേ? ഇഷ്ടമുള്ളതു മുറിച്ചെടുക്ക്' -പ്ലാവ് അങ്ങനെ പറഞ്ഞെന്ന തോന്നലോടെ. മുകളിലെങ്ങാനുമിരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ഏണി ചാരി കയറി കയറുകെട്ടി ഇറക്കും. ചുവട്ടിലാണെങ്കിൽ ചക്കയോടു ചേർത്തു ഞെട്ടു മുറിക്കും. തടിയിൽനിന്നു വേർപെടാത്ത ഞെട്ടിന്റെ മുറിവിലൂടെ രണ്ടു നാളേക്കു തേനൂറിവരും. ഇലക്കുമ്പിളിൽ ശേഖരിച്ചെടുക്കാം. ചെറുപ്പത്തിൽ അയ്യപ്പനങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മുത്തച്ഛനാണല്ലോ.

കൈകാലുകൾക്കും കണ്ണിനുമൊക്കെ പ്രായത്തിന്റെ ക്ഷീണമുള്ള അയ്യപ്പന് തേൻവരിക്കയുടെ കാര്യം നല്ല ഓർമ്മയുണ്ട്. സമൃദ്ധിയുടെ ആ കാലം കുംഭത്തിൽ തുടങ്ങി മിഥുനമാദ്യം വരെയാണ്. അതിനിടയിൽ പഴുത്തതും പച്ചയുമായി നൂറുനൂറ്റമ്പതു വരിക്കച്ചക്കകൾ കിട്ടിയിരിക്കും.

കാലത്തു കാപ്പിക്കും വൈകുന്നേരം പുഴുങ്ങാനുമുള്ള ചക്ക വെട്ടിപ്പിളർന്ന് കഷണങ്ങളാക്കി ചുളയടർത്തും. ചകിണി കളഞ്ഞ് ചുളയുടെ ഒരു വശം കീറി പാടപൊട്ടിക്കാതെ കുരുവെടുക്കും. ചുള പിന്നെ നീളത്തിൽ കനംകുറച്ചു കീന്തി ചുരണ്ടിയ തേങ്ങ, വേപ്പില, പാകത്തിന് ഉപ്പും മുളകും മഞ്ഞളും ചേർത്തിളക്കി വേവിച്ചാൽ ചക്കപ്പുഴുക്ക്. കുരുവിനു പുറമെയുള്ള പാട ഒന്നു ഞെക്കിയാൽ പൊട്ടി വേർപെടും. ഞെട്ടുകളഞ്ഞ് അരിഞ്ഞു തോരനുണ്ടാക്കാം. കുരുചുരണ്ടി കനംകുറച്ചരിഞ്ഞാൽ തോരനോ മെഴുക്കുപുരട്ടിയോ. മുരിങ്ങക്കായ്, മാങ്ങ, ചെമ്മീൻ ഏതെങ്കിലും ചേർത്തു ചാറുകറി.

മീനം-മേടം മാസങ്ങളിൽ ചക്ക കൂട്ടമായി വിളയും. നോക്കിയും കണ്ടും എടുത്തില്ലെങ്കിൽ ഒന്നിച്ചു പഴുത്തു ചീഞ്ഞളിയും. അതിനാൽ മൂപ്പായത് മൂപ്പായത് ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരും. മുറിച്ചു ചുളകളെടുത്തു നാലായിപ്പിളർന്ന് തിളയ്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിലിട്ടു വാട്ടി, വെയിലിലുണക്കി സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാം, പഞ്ഞക്കാലത്തു പുഴുക്കിന്. മടലും ചകിണിയുമെല്ലാം വളർത്തുമൃഗങ്ങൾക്കു തീറ്റിയും.

കയറിപ്പറ്റാനാവാത്തതോ തോട്ടി എത്താത്തതോ ആയ ചില്ലയിലെങ്ങാനും ചക്ക പഴുത്താൽ അണ്ണാൻ, വവ്വാൽ, കാക്ക, കിളികൾ... എല്ലാവരുമെത്തും. ചുളകൾ തിന്ന് കുരു താഴെ വീഴ്ത്തും, മണ്ണിൽക്കിടന്നു മുളച്ച്

വംശവർധനവിന്. പക്ഷേ, സ്വാർഥനായ മനുഷ്യൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഒന്നില്ലാതെ പെറുക്കിയെടുക്കും. മനുഷ്യന് എത്ര തിന്നാലും തികയുകയില്ലല്ലോ!

നല്ല കുരു ധാരാളമുണ്ടെങ്കിൽ കഴുകി തോരാനിടും, മൂടയ്ക്കിടാൻ. അടുക്കളവശത്തെ തിണ്ണയുടെ കോണിൽ കല്ലും മണ്ണും ചേർത്തു കെട്ടിയ ചതുരക്കുഴിയിൽ ഉണങ്ങിയ മണൽ കുറച്ചു നിരത്തണം. അതിനു മുകളിൽ കുരു. വീണ്ടും മണലോ ഉണങ്ങിപ്പൊടിഞ്ഞ മണ്ണോ വിതറും. ചില കാലം കുഴി നിറച്ചുണ്ടാകും. മഴയും തണുപ്പും കൂട്ടിനു പഞ്ഞവുമുള്ള മിഥുനവും കർക്കടകവും തള്ളിയാൽ നീങ്ങുകയില്ല. മൂടിപ്പുതച്ചിരിക്കാം. പിള്ളേരുള്ള വീടു കളിൽ ദാരിദ്ര്യം കൂട്ടിനു വരും. പിന്നത്തെ കാര്യം കഠിനമാണ്. എരിപൊരികൊള്ളുന്ന കൊച്ചുവയറുകൾ കടന്നലുകൾ പോലെ മൂളിനടക്കും. എങ്ങുമൊരു കാട്ടുതാൾ പോലുമില്ലാത്ത കാലം. മൂടക്കുരുവും വാട്ടുകപ്പയുമുള്ള വീട്ടമ്മയ്ക്ക്, തലവേദനയില്ല. അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് രാവിലെ പുഴുങ്ങാൻ വേണ്ടത്ര കപ്പയും കുരുവും ഓരോ പാത്രത്തിൽ വെള്ളമൊഴിച്ചിടും. രാവിലെ, കുതിർന്ന കപ്പ കഴുകിയെടുത്ത്, ചുരണ്ടിപ്പിളർന്ന കുരുവും ഒന്നിച്ചൊരു പുഴുക്ക്. കൂട്ടാൻ, കറിയോ ചമ്മന്തിയോ ഉണക്കമീൻ ചുട്ടതോ.

പിള്ളേർക്കിഷ്ടം പുഴുക്കും കൂട്ടാനുമല്ല. പൊട്ടക്കലമോ ചീനച്ചട്ടിയോ അടുപ്പിൽവച്ച് ചുട്ടുപഴുക്കുമ്പോൾ മൂടക്കുരു വാരിയിട്ട് ഇളക്കി വറുക്കണം. പാകമായാൽ മുറത്തിൽ ചൊരിഞ്ഞിട്ട് ചിരട്ട കൊണ്ടമർത്തിത്തേച്ചാൽ തൊലിയും ചവരും പോയിക്കിട്ടും. കടിച്ചു തിന്നാം. തേങ്ങാപ്പൂളുമുണ്ടെങ്കിൽ രസം പരിപാടി. കുരു അടുപ്പിലിട്ടു ചുട്ടും തിന്നാം.

സന്ധ്യനേരത്ത് അയ്യപ്പൻ തേൻവരിക്കയിൽ ചാരിനിന്നു. ആരുടെയോ ഗദ്ഗദം പോലെ ചെറിയൊരു ചുടുകാറ്റ്. 'ഇനിയിങ്ങനെ എത്രനാൾ?' പ്ലാവിനു മറഞ്ഞുനിന്ന് ആരോ അങ്ങനെ ചോദിച്ചില്ലേ? തടിയുടെ മറുവശം ഒരാൾ നിന്നാൽ ഇപ്പുറം കാണാനാവില്ല. അയ്യപ്പൻ ഓർത്തു പിറുപിറുത്തു: "പ്ലാവേ, നിന്റെ ദുരന്തം ഈ പൊണ്ണത്തടിയല്ലേ? നീയൊരെലിമ്പനോ പൊത്തനോ ആയിരുന്നെങ്കിൽ!"

"അല്ല, അയ്യപ്പനും അതറിയില്ലെന്നുണ്ടോ? മണ്ണുതരുന്നതെല്ലാം മരങ്ങൾ സ്വീകരിക്കും. പിന്നെ, നിന്റെ മുത്തച്ഛനല്ലേ എന്റെയരികിൽ വീടുവെച്ചത്? എന്നെ വെട്ടിക്കളയാൻ കുറെ ആളുണ്ടോന്നും അയാൾ നോക്കിയല്ലോ. എലുമ്പനും പൊത്തനുമൊക്കെപ്പോട്ടെ, രുചിയില്ലാത്ത കായ്കളായിരുന്നു എന്റേതെങ്കിൽ, എന്നെ എന്നേ അഗ്നിക്കിരയാക്കുമായിരുന്നു. മുതുമുത്തച്ഛൻ മുതൽ ഇളംമുറയിലെ കുഞ്ഞുങ്ങൾവരെ എന്റെ മധുരക്കനികൾ തിന്നു. എന്റെ തണലിൽ ത്തന്നെ ഓടിയുമൊളിച്ചും കളിച്ചുവളർന്നു. ആനന്ദമായിരുന്നു അന്നൊക്കെ. നിങ്ങളിൽ പലരും എന്നെ വിൽക്കാൻ വിചാരിച്ചില്ലേ? എന്തേ ചെയ്തില്ല? നിന്റെ മകൻ തീർച്ചയായും അതു ചെയ്യും."

"ഇല്ല, ഇല്ല. അവനെന്റെ മകനാണ്, ഞാനതനുവദിക്കില്ല."

"ങ്ഹും, ഒരു വൃദ്ധന്റെ വ്യാമോഹം! അച്ഛന്റെ വാക്കുകൾക്ക് മകൻ ചെവിതരുമെന്നോ?"

"ഇല്ലേ?" നിശ്വാസംപോലെ പിന്നെയുമൊരിളങ്കാറ്റ്. കടുപ്പമുള്ള തടിയിൽ ഒരു കോടാലി ആഞ്ഞു പതിക്കുന്നില്ലേ? മഞ്ഞനിറമുള്ള ചീളുകൾ ചിതറുന്നു. മുറിപ്പാടിലൊഴുകുന്ന വെളുത്ത ചറത്തിനു ചോരനിറം. വേദനകൊണ്ട് തേൻവരിക്കയുടെ കൊമ്പുകൾ വിറയ്ക്കു ന്നു. "അയ്യോ പ്ലാവേ, ദേവവൃക്ഷങ്ങളിൽ നീ ഉത്തമനും പുണ്യവാനുമല്ലേ! എന്തു കുറ്റത്തിനാണു നിന്നെ വെട്ടിവീഴ്ത്തുന്നത്?"

"പലകാലം ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ വിശപ്പടക്കി, തണലേകി, ജീവജലം വറ്റിപ്പോകാതെ കാത്തു. ചുറ്റുവട്ടത്തിലുള്ള മണ്ണ് വളക്കൂറുള്ളതാക്കി നിലനിർത്തി. പുതിയനിയമത്തിൽ ഇതെല്ലാം കുറ്റങ്ങളല്ലേ? റബ്ബറിന് പ്ലാവൊരു തടസ്സമാണെന്ന് നിന്റെ മകൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നെ വിൽക്കാൻ അവൻ പണം വാങ്ങിയല്ലോ."

“തലയിൽ ഒരു കൊമ്പൊടിച്ചിട്ടെങ്കിലും ആ ദുഷ്ടനെ......”

“കൊല്ലണം അല്ലേ? എന്തൊരു കഷ്ടമാണിത്? വൃക്ഷങ്ങൾക്ക് പകയില്ലെന്ന കാര്യവുമറിയില്ല. വെട്ടി മുറിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന വേദന പൊറുക്കണമെന്ന് വെട്ടുകാരനപേക്ഷിച്ചാൽ നിരസിക്കുന്നതെങ്ങനെ? വൃക്ഷങ്ങൾ നശിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിയിൽ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകും. അതിനൊന്നും ഞങ്ങൾ ബാധ്യസ്ഥരല്ല. അതുമോർക്കുക.”

മടിച്ചാണെങ്കിലും അയ്യപ്പൻ മകനെ ഉപദേശിച്ചു: “തേൻവരിക്ക വില്ക്കരുത്. അത് മക്കളെ പോറ്റിയതല്ലേ?”

സുരേന്ദ്രൻ മുഖമുയർത്താതെ ചുറ്റിലും നോക്കി. അച്ഛൻ മാത്രമല്ല, ഭാര്യയും മക്കളുംകൂടി തന്റെ മറുപടിക്കു കാതോർക്കുന്നു. തീരെ ഇഷ്ടപ്പെടാതെ അയാൾ പിറുപിറുത്തു: “ഒരു പ്ലാവല്ലേ, പോട്ടെ.”

“ങേഹ്?” നിരാശയോടെ അയ്യപ്പൻ കണ്ണുകൾ പിൻവലിച്ചു.

“ആ പ്ലാവൊള്ളതുകൊണ്ട് മക്കൾ പഞ്ഞമറിഞ്ഞിട്ടില്ല”-ലീലയുടെ ശബ്ദം.

“നിന്റെ മക്കളേടീ, കുറച്ച് പഞ്ഞംകൊള്ളട്ടെ.”

“ങും, കണ്ണിക്കടിയുള്ളോരു ചിരിക്കും.”

“ചിരിച്ചോട്ടെ.”

“ഇതുപോലൊന്ന് വേറെയാർക്കുമില്ലെന്നോർക്കണം.”

“നിനക്കു സ്ത്രീധനം കിട്ടിയതല്ലല്ലോ? എരമ്പുപോയാൽ അവിടെ അമ്പതറുപതു റബ്ബറുവെക്കാം. നല്ല പാലുള്ളതാണെങ്കിൽ ദിവസവും മൂന്നുനാലുകിലോ പോരായിരിക്കും.”

ലീലയ്ക്ക് അനുഭവങ്ങളുടെ സംശയമാണ്. “അതിനു തൈവെച്ച് ആറേഴു കൊല്ലം കഴിയണ്ടേ? അന്നു റബ്ബറിനു വിലകിട്ടുമെന്നാരറിഞ്ഞു?”

അയ്യപ്പൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു: “അതെ, ഒന്നാന്തരം വരിക്കപ്ലാവ് വെട്ടി വിറ്റേച്ച്.”

സുരേന്ദ്രന് കോപം വന്നു: “കടം വീട്ടണ്ടേ? നിങ്ങൾക്കൊക്കെ തിന്നാനും തരണം.”

“ഉവ്വെടാ, ആയ കാലത്ത് രാപകലില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടാ മൊതലൊണ്ടായത്. വിറ്റു തിന്നാനല്ലാതെ കാൽക്കാശിന് നീയുണ്ടാക്കിയോ?”

“അച്ഛനൊന്നു മിണ്ടാതിരിക്ക്” -മരുമകൾ വിലക്കി.

“സുരേന്ദ്രനില്ലേ? പൂയ്...”

“ആരാ?”

വാതുക്കൽ വന്നുനോക്കിയത് അയ്യപ്പനാണ്. തേച്ചുമിനുക്കി മൂർച്ച കൂട്ടിയ മഴുവും വളയമാക്കി തോളിലേറ്റിയ വടവുമായി മൂന്നുപേർ മുറ്റത്ത്.

“ഞങ്ങളേ, പ്ലാവുവെട്ടാൻ വന്നതാ.”

അയ്യപ്പനു ശബ്ദമില്ലാതായി. കാലിലൂടെ ഒരു വിറയൽ മേൽപോട്ടു കയറി. അതു നെഞ്ചിലുടക്കി വിങ്ങുമ്പോൾ തൊണ്ട വരണ്ടു, കാഴ്ച മങ്ങി. തേൻവരിക്കയുടെ ഒരു കൊമ്പു വെട്ടുന്നതുപോലും നോക്കി നിൽക്കാൻ തനിക്കാവില്ല.

വെട്ടി വീഴ്ത്തുമ്പോൾ ഒരു പക്ഷേ... വേണ്ട... വേച്ചുവേച്ച് അയ്യപ്പനിറങ്ങി നടന്നു; മനസ്സിൽ തടിവീണ് മണ്ണു കുലുങ്ങുന്ന പ്രകമ്പനത്തോടെ.

മുറ്റത്ത് പ്ലാസ്റ്റിക് കൂടുകളിൽ റബ്ബർതൈകൾ. തണൽപോയി നഗ്നമായി ഉണങ്ങിവരണ്ട മണ്ണിൽ വായ്തുറന്ന് കുഴികൾ. കുടിക്കാനും കുളിക്കാനുമുള്ള വെള്ളം തേൻവരിക്കയുടെ തണലിലായിരുന്നു. ചെറിയൊരു പാറവിടവിലൂടെ ഊറിവന്ന് ഓലി നിറയും. അതു വറ്റുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ വേറൊന്ന് അന്വേഷിച്ചുമില്ല.

ഓലിയിലെ വെള്ളം ചൂടായിക്കിടന്നു, നിമിഷംതോറും വറ്റിക്കൊണ്ട്.

ചപ്പുചവറും മേൽമണ്ണും നിറച്ചിട്ടിരുന്ന കുഴികളിൽ മഴപെയ്ത ശേഷം നട്ട റബ്ബർതൈകൾ, വേനലാരംഭത്തിൽ വാടിത്തളർന്നു തലകുനിച്ചുനിന്നു. ലീല അതിനൊക്കെ ഓലമെടഞ്ഞു തണൽ കുത്തി. മണ്ണു വരണ്ടുപൊടിഞ്ഞ തക്കത്തിന് കാറ്റുവന്ന് ഊതിപ്പറത്തി.

ഓലിയിലെ നീരുറവ നിശ്ശേഷം വറ്റിപ്പോയി. അലുമിനിയക്കുടങ്ങളുമായി താഴെഭാഗത്തെ കിണറ്റുകരയിൽ വെള്ളമെടുക്കാൻ നിന്ന ലീലയോട് വീട്ടുടമ പറഞ്ഞു: "എങ്ങനെയാ പറയുന്നത്, എന്നുമിങ്ങനെ വെള്ളം തരാൻ പറ്റുകയില്ല കേട്ടോ."

"കുടിക്കാനൊരു കുടം."

"ഇന്നുകൂടിത്തരാം."

"ചൂടുകൊണ്ട് ഒരു രക്ഷയുമില്ല. ഒന്നു കുളിക്കാതെങ്ങനെ കിടന്നുറങ്ങാനാണ്?" സുരേന്ദ്രൻ പാത്രങ്ങളിൽ നോക്കി. എല്ലാം കാലി.

"മേലൊന്ന് നനയ്ക്കാൻ പോലും വെള്ളമില്ലേടീ?"

"ഞാനെവിടുന്നു കൊണ്ടുവരാനാ?"

വറുതിക്കൊരവസാനം പോലെ മഴ ചിതറിവീണു, ആശ്വാസം. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ മുറ്റത്തിന്റെ കോണിടിഞ്ഞതു കണ്ട്, സുരേന്ദ്രൻ നടുങ്ങി. ചാറ്റൽ മഴയത്ത് തലയിൽ തുണിയുമിട്ട് നോക്കിനിൽക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ അടുത്തു ചെന്ന് അയാളും നോക്കി. മൂന്നു കൊല്ലം മുമ്പ് നട്ട റബ്ബർതൈകൾ കൈവണ്ണമാകേണ്ടതായിരുന്നു, ആയില്ല. മണ്ണെല്ലാമൊഴുകിപ്പോയതിനാൽ മിക്കതും കടപുഴകി വീണു. ഇതൊന്നുമല്ല പ്രതീക്ഷിച്ചത്. ഉരുൾപൊട്ടലുണ്ടായതു പോലെ എവിടെയും എഴുന്നുനിൽക്കുന്ന കല്ലുകളേ കാണാനുള്ളൂ. പിറകിൽ വന്നുനിന്ന് അച്ഛൻ പരിഹസിച്ചോ? "സുരേന്ദ്രാ, മണ്ണും മരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. മരം വെട്ടിയാൽ വേരുണങ്ങും, മണ്ണുണങ്ങും, കാറ്റത്തും മഴയത്തും പറന്നും ഒലിച്ചുപോകും. കുടിനീർ ചുരത്താത്ത കല്ലുകൾ തെളിഞ്ഞുവരും. ഇവിടംവിട്ട് എവിടെയെങ്കിലും പൊയ്ക്കൂടേ?"

"എങ്ങോട്ടാണച്ഛാ...?"

നിസ്സഹായന്റെ നിലവിളി (നാരായൻ)

"മനസ്സിലൊരു നീറ്റലോടെ അയ്യപ്പൻ പിന്നെയും പ്ലാവിലേക്കു നോക്കി."

"... വേണ്ട. വേച്ചുവേച്ച് അയ്യപ്പനിറങ്ങി നടന്നു; മനസ്സിൽ തടിവീണ് മണ്ണ് കുലുങ്ങുന്ന പ്രകമ്പനത്തോടെ."

അയ്യപ്പനും പ്ലാവും തമ്മിലുള്ള വൈകാരികബന്ധം വ്യക്തമാക്കുന്ന കൂടുതൽ സന്ദർഭങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക.

- "കൊല്ലണം അല്ലേ? എന്തൊരു കഷ്ടമാണിത്. വൃക്ഷങ്ങൾക്കു പകയില്ലെന്ന കാര്യവുമറിയില്ല. വെട്ടിമുറിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന വേദന പൊറുക്കണമെന്ന് വെട്ടുകാരനപേക്ഷിച്ചാൽ നിരസിക്കുന്നതെങ്ങനെ?"

  ഈ വരികളിൽ തെളിയുന്ന മനോഭാവം വിശകലനം ചെയ്യുക.

- കഥയിൽ പ്ലാവ് ഒരു കഥാപാത്രമായി മാറുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് വിശദീകരിക്കുക.

- "ചക്ക തിന്നുന്തോറും പ്ലാവ് വെക്കാൻ തോന്നും."

  ഭക്ഷ്യസംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കൂടുതൽ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ശേഖരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കുക.

- അയ്യപ്പനും മകനും പ്രകൃതിയെ രണ്ടു രീതിയിലാണ് സമീപിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ ആരുടെ സമീപനത്തോടാണ് യോജിക്കുന്നത്? എന്തുകൊണ്ട്? സംവാദം സംഘടിപ്പിക്കുക.

- • "ആ പ്ലാവൊള്ളതുകൊണ്ട് മക്കൾ പഞ്ഞമറിഞ്ഞിട്ടില്ല."
  • "വീടിനും പരിസരത്തിനും തണലും കാറ്റും നൽകി രക്ഷകനായി പടർന്നു നിൽക്കുന്ന തേൻവരിക്ക."
  • "കയറിപ്പറ്റാനാവാത്തതോ തോട്ടി എത്താത്തതോ ആയ ചില്ലയിലെങ്ങാനും ചക്ക പഴുത്താൽ അണ്ണാൻ, വവ്വാൽ, കാക്ക... കിളികൾ എല്ലാവരുമെത്തും."

  മനുഷ്യന്റെയും മറ്റു ജന്തുജാലങ്ങളുടെയും ജീവിതത്തിൽ പ്ലാവിനുള്ള സ്ഥാനം വ്യക്തമാക്കുന്ന വരികൾ വായിച്ചുവല്ലോ. പ്രമേയം, ഭാഷ, ആഖ്യാനരീതി, സമകാലികപ്രസക്തി എന്നിവ കൂടി പരിഗണിച്ച് 'തേൻവരിക്ക' എന്ന കഥയ്ക്ക് നിരൂപണം തയാറാക്കുക.

- • ഇവിടംവിട്ട് എവിടെയെങ്കിലും പൊയ്ക്കൂടേ?
  • സന്ധ്യനേരത്ത് അയ്യപ്പൻ തേൻവരിക്കയിൽ ചാരിനിന്നു.
  • ചില്ലകളിലൊക്കെ, ഏതെല്ലാം പക്ഷികളാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്!

  വാക്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങൾ നൽകുന്ന അർഥസൂചനകൾ എന്തൊക്കെയാണ്? സമാനസ്വഭാവമുള്ള വാക്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക.

പദകോശം

എരമ്പ് - ചോല
ഓലി - വട്ടം കുറഞ്ഞ കുളം, ഊറ്റുകുഴി
കീന്തി - നെടുകെ പിളർത്തി, നെടുകെ മുറിച്ച്
ചവുണ്ടകായ - ഇളം കായ
ചറം - കറ(ചെടികളുടെ തണ്ടുപൊട്ടിക്കുമ്പോൾ ഉറന്നൊഴുകുന്ന ദ്രാവകം)
മൂടക്കുരു - ഉണങ്ങിയ കുരു
മൂടയ്ക്കിടുക - ഉണങ്ങാനിടുക

ചിറക്കര വാഴുന്നവരുടെ മകളാണ്
മതിലേരിക്കന്നി.
ചെറുപ്പത്തിലേ അമ്മ മരിച്ചുപോയ അവളെ
അച്ഛനാണ് വളർത്തിയത്.
അദ്ദേഹംതന്നെ
ആയോധനമുറകളും പഠിപ്പിച്ചു.
പതിനേഴാം വയസ്സിൽ അവൾ
ചിറക്കരനാട് വാണുതുടങ്ങി.
വൈകാതെ വേണാട്ടുരാജാവുമായുള്ള
വിവാഹവും നടന്നു.
ഒരടിയന്തരസന്ദേശം ലഭിച്ചതിനാൽ
ദിവസങ്ങൾക്കകം രാജാവ്
വേണാട്ടേക്കു തിരിച്ചുപോയി.
മൂന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞു.
രാജാവിനെപ്പറ്റി ഒരു വിവരവുമില്ല.
ഒരു തിരുവാതിരനാൾ മതിലേരിക്കന്നി
തന്റെ സങ്കടങ്ങൾ അച്ഛന്റെ മുന്നിൽ
അവതരിപ്പിച്ചു:
"എന്നെ രാജാവ് മറന്നിരിക്കുന്നു.
ചൊല്ലിയയച്ചിട്ടും കാണാൻ വന്നില്ല.
ഓണക്കോടിയില്ല, ഓണപ്പണമില്ല,
ഒരു എഴുത്തോലപോലുമില്ല."
അപ്പോഴാണ് വാഴുന്നവർ മകളോട്
കാര്യങ്ങൾ തുറന്നു പറയുന്നത്.
ഓടനാടും പാണ്ടിപ്പടയും വേണാടിനെ
ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.
മൂന്നാണ്ടുകാലമായി രാജാവ്
പടക്കളത്തിൽ പൊരുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
കാര്യങ്ങളെല്ലാം അതത് സമയത്തു
തന്നെ അറിയിക്കുന്നുണ്ട്.
കന്നി വിഷമിക്കരുത്.
അതിനാൽ അവളോട് ഇതൊന്നും പറയരു
തെന്നും പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിക്കാറുണ്ട്.
അച്ഛന്റെ വിവരണം കേട്ട്
അവളുടെ മനസ്സ് നൊന്തു.
ഭർത്താവിനെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതിൽ പശ്ചാത്തപിച്ചു.
ആ സമയത്താണ് വേണാട്ടു രാജാവിന്റെ ദൂതൻ
എഴുത്തോലയുമായി അവിടെയെത്തിയത്.
എഴുത്തോല വായിച്ച
മതിലേരിക്കന്നിയുടെ പ്രതികരണമാണ്
പാഠഭാഗം.

മതിലേരിക്കന്നി

തിരുവെഴുത്താലോലാതു കണ്ടോണ്ടാരെ
കിടുകിടെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞേ കന്നി
കണ്ണീരും കൈയ്യായി നിന്നവള്
കരഞ്ഞും പറഞ്ഞല്ലോ കുഞ്ഞിക്കന്നി:
“കനകം നാളേറെ മനം കൊതിച്ച്
കരളിനകത്തുള്ള നാടുവാഴിക്ക്
അറിയാതെയായിരം കുറ്റം കണ്ട്
അതിനെന്തുടയോനെ! വേണ്ടത് ഞാനേ
ഓലുണ്ടെരിപൊരിയങ്കത്തില്
ഞാനുണ്ടിപ്പട്ടൂരിക്കട്ടുമ്മല്
ഓലുണ്ടമ്മണ്ണിലും ചോരയിലും
ഞാനുണ്ടീയേഴ്തട്ട് മാള്യേമ്മല്
പൊറുക്കുന്നില്ലച്ഛാ പൊറുക്കുന്നില്ലേ
നെഞ്ഞുണ്ടിരുമ്പൊലച്ചൂളയാവുന്നേ!
പതിനേഴും കോപ്പും തലതേഞ്ഞിറ്റ്
പതിനെട്ടോടത്താഴം വെച്ചെനക്ക്
ഇരുപത്തിയാറ് വയസ്സവർക്ക്
തിരുമേനി പടയിലെന്തേം വന്നെങ്കില്
എവിടെവെച്ചച്ഛാ പൊറുക്കും ഞാനേ
നാടുവാഴി തെളിഞ്ഞാലേ ഞാൻ തെളിയൂ!
നാടുവാഴീരുന്നാലേ ഞാനിരിക്കൂ!
നാളത്തേ പുല്ലപുലരും കാലം
വേണാട് പൂങ്കൊയിലോം പോണെനക്ക്
തിരുവെഴുത്താലോലാതുകാണുന്നേരം
കൈമെയ്യിറക്കവും വന്നെനക്ക്
മെയ്യെല്ലം കണ്ണായിത്തോന്ന്യെനക്ക്
തലവൻ പടനായരത്തേടിയച്ഛൻ
കേക്ക് മലയോരം കാരണ്ടാലോ”
പന്തിരണ്ടോമനത്തിരുവയസ്സിൽ
പയറ്റിത്തെളിഞ്ഞ് പണിക്കരാക്കി
അടവും തൊഴിലും പഠിപ്പിച്ചച്ഛൻ
പടനിലച്ചന്തം പഠിപ്പിച്ചച്ഛൻ
ആണായും പെണ്ണായും പോറ്റ്യെന്റച്ഛൻ
അച്ഛൻകനിവെന്നോടുണ്ടെങ്കില്
പടപൊയ്തു താപ്പൂട്ടി വന്നോളാലോ.

സമ്പാദനം: ടി.എച്ച്. കുഞ്ഞിരാമൻനമ്പ്യാർ

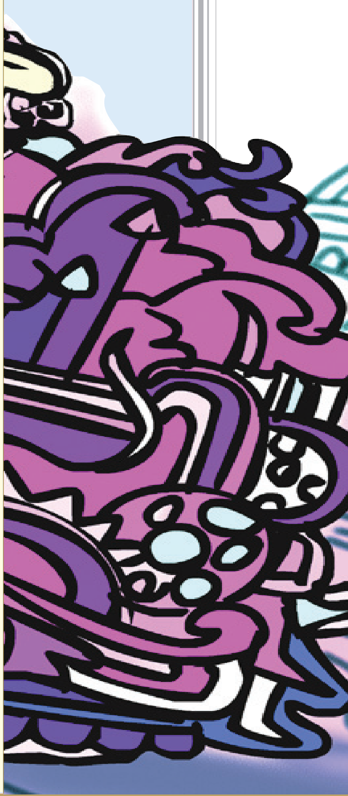

- തിരുവെഴുത്തോല വായിച്ച മതിലേരിക്കന്നി സങ്കടപ്പെട്ടതെന്തിന്? വിശദീകരിക്കുക.

- “ഓലലുണ്ടെരിപൊരിയങ്കത്തില്
ഞാനുണ്ടിപ്പട്ടൂരിക്കട്ടുമ്മല്
ഓലലുണ്ടമ്മണ്ണിലും ചോരയിലും
ഞാനുണ്ടീയേഴ്തട്ട് മാളേ്യമ്മല്
പൊറുക്കുന്നില്ലച്ഛാ പൊറുക്കുന്നില്ലേ
നെഞ്ഞുണ്ടിരുമ്പൊലച്ചൂളയാവുന്നേ!”

  മതിലേരിക്കന്നിയുടെ മാനസികസംഘർഷം പ്രകടമാക്കാൻ ഈ വരികൾ പര്യാപ്തമാണോ? വിശകലനം ചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

- സാഹചര്യം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ‘പടനായരായി’ മാറാൻ ധൈര്യം കാണിച്ച മതിലേരിക്കന്നി കുടുംബത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, രാജ്യത്തിന്റെയും രക്ഷകയായി മാറുന്നു.

  പാഠഭാഗത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഈ പ്രസ്താവനയോട് പ്രതികരിക്കുക.

- ചക്ക്പലമേലിരുന്ന് ചക്കര തിന്നാലും
സംശയം കൂടാതെ പുണ്ണാക്കാണതെന്ന് ബോലും
ഹഖറിയാതാട്ടിയാളെ വാക്ക് കേട്ടിട്ടല്ലേ,
അല്ലലായെ ചേരമാന്റെ ചേതി കേട്ടിട്ടില്ലേ?
ഒക്കെയും കണ്ണും ചെവിടില്ലാതെ കാണും റബ്ബ്
ഓനറിയാം എന്നിലുങ്കൾ മേലിലുള്ള ഹുബ്ബ്
വെക്കമെന്നെ ദുക്കമിക്കുയ്യിന്ന് കരക്കാക്കി
വെത്തിടാനപേക്ഷ വിണ്ടിക്കത്ത് മതിയാക്കി.

  മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്ത് (പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദർ)

  പൊട്ടിക്കരയിണ്ടോൾ ഓമനപ്പൂവി.
എന്നും കരയിണ്ടോൾ ഓമനപ്പൂവി?
നമ്മള ഓടം കൊടുക്കിണ്ടി ബാപ്പാ?
എന്നേ വിൽക്കിൽ ബാപ്പാ ഓടം ബില്ലായേ!

  ഓമനപ്പൂവി : ലക്ഷദ്വീപിലെ നാടൻപാട്ടുകൾ

  ചെങ്ങന്നൂക്കുഞ്ഞാതീടെ പാട്ടുപാടാം
എന്റ്വാശാൻ ചൊല്ലിത്തന്ന പാട്ടുപാടാം
ചെങ്ങന്നൂ കുഞ്ഞാതി ചെനിച്ചു വളർന്നൂ
അരമണി കിങ്ങിണിയിട്ടു വളർത്തിയമ്മ
ഏഴര തിരുവയസ്സായി കുഞ്ഞാതിക്ക്
പറവിത്യ പഠിക്കാതെയിരുന്നൊരു കാലം
എരിയാവും കോട്ടയിലെ എരിയാപണിക്കനും
കരിയാവും കോട്ടയിലെ കരിയാപണിക്കനും
എരിയാപണിക്കനുമായിട്ടൊരങ്കമുണ്ടായി
അങ്കത്തിത്തോറ്റോടി കരിയാപണിക്കൻ
കരിയാത്തമ്പുള്ളായി പറന്നുപോന്നു
എരിയാപണിക്കനും പിന്തുടർന്നു
ചെറിയാത്തമ്പുള്ളായി പിന്തുടർന്നു

  ചെങ്ങന്നൂർ കുഞ്ഞാതി

ബോലും	*- പറയും*	*ദുക്കമിക്കുയ്യിന്ന്*	*- ദുഃഖമാകുന്ന ഈ കുഴിയിൽനിന്ന്*
ഹഖ്	*- സത്യം*	*കരക്കാക്കിവെത്തിടാൻ*	*- കര കയറ്റാൻ*
ആട്ടിയാൾ	*- ഭാര്യ*	*വിണ്ട്*	*- പറഞ്ഞു*
അല്ലൽ	*- ദുഃഖം*	*നമ്മള*	*- നമ്മുടെ*
ചേതി	*- കഥ*	*ഓടം*	*- ചെറിയ വള്ളം*
റബ്ബ്	*- ദൈവം*	*കൊടുക്കിണ്ടി*	*- കൊടുക്കുന്നുണ്ടോ*
ഓനറിയാം	*- അവനറിയാം*	*ബില്ലായേ*	*- വിൽക്കരുതേ*
ഹുബ്ബ്	*- അഗാധമായ സ്നേഹം*	*പറവിത്യ*	*- പറവിദ്യ*

മുകളിൽ കൊടുത്ത പാട്ടുകളും പാഠഭാഗവും പരിശോധിച്ച് നാടൻപാട്ടിന്റെ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുക.

- താളം
- പദാവർത്തനം
-
-

പദകോശം

തിരുവെഴുത്താലോലാതു	- തിരുവെഴുത്താൽ ഓല അത്
കണ്ടോണ്ടാരേ	- കണ്ടുകൊണ്ട നേരത്ത്
ഓലുണ്ടെരിപൊരിയങ്കത്തില്	- അവരുണ്ട് എരിപൊരി യുദ്ധത്തിൽ
ഞാനുണ്ടിപ്പട്ടൂരിക്കട്ടുമ്മല്	- ഞാനുണ്ട് ഈ പട്ടുവിരിക്കട്ടിലിന്മേൽ
ഓല്	- അവർ (അദ്ദേഹം)
മാളേമ്യമ്മല്	- മാളികയിൽ
കൈമെയ്യിറക്കം	- പടയാളികൾക്ക് പടക്കലിവന്നാലുണ്ടാകുന്ന ഒരുതരം അനുഭവം
കേക്ക്	- കിഴക്ക്
കാരണ്ടാലോ	- കയറേണ്ടല്ലോ
പോറ്റ്യെന്റച്ഛൻ	- എന്റെ അച്ഛൻ വളർത്തി

> "ഫോക്ജീവിതമെന്നു പറയുമ്പോൾ തെയ്യം, തിറ, നാടോടിക്കലകൾ എന്നിവയെ മാത്രമല്ല ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ മനോഭാവം, പെരുമാറ്റം, സംസാരഭാഷ, ശരീരചലനങ്ങൾ, ജനജീവിതപരിസരങ്ങളിൽ പ്രകൃതിയുടെ ഭാഗമായി നിലനിൽക്കുന്ന മരങ്ങൾ, ചെടികൾ, മനുഷ്യേതരജീവികൾ എന്നിവയെല്ലാം അതിലുൾപ്പെടുന്നു. കയറ്റം കയറിപ്പോകുന്ന ഒരിടവഴി, മരത്തണലിൽ വെളിച്ചം വരയ്ക്കുന്ന വൃത്തം, കുളങ്ങൾ, തോടുകൾ, പക്ഷികൾ- ഇവയൊക്കെ ചേർന്നതാണ് ഫോക് അനുഭവലോകം. അനുഭവത്തിന്റെ അനന്യവും അതിസൂക്ഷ്മവുമായ ഘടകങ്ങൾ ഉൾച്ചേർന്നതാണത്. ഈ ലോകം എഴുത്തിൽ ഇടംനേടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ആവേശം വേറെത്തന്നെയാണ്."
>
> *- ഫോക്‌ലോറും എന്റെ എഴുത്തും (എൻ. പ്രഭാകരൻ)*
>
> ഈ പ്രസ്താവനയെ സാധൂകരിക്കുന്ന തെളിവുകൾ പാഠഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് കണ്ടെത്തുക. വിശകലനം ചെയ്ത് ഉപന്യാസം തയാറാക്കുക.

ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച്

	ഉണ്ട്	ഇല്ല
• നാടൻപാട്ടുകൾ, കവിതകൾ എന്നിവയുടെ താളവും ഈണവും തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഭാവത്തോടെ ആലപിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്.		
• കഥ, കവിത, നാടൻപാട്ടുകൾ എന്നിവയുടെ പ്രമേയം, ഭാഷ, ചമൽക്കാരം എന്നിവ കണ്ടെത്തി നിരൂപണം തയാറാക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്.		
• പ്രയോഗങ്ങൾ, ശൈലികൾ എന്നിവ കണ്ടെത്തി ആവശ്യമായ ഘട്ടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.		
• പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, ശൈലികൾ തുടങ്ങിയവ വ്യാഖ്യാനിക്കാനും അവയിലെ ജീവിതവീക്ഷണം കണ്ടെത്തി രചനകളിൽ ഏർപ്പെടാനും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.		
• കഥകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന സാമൂഹികജീവിതം വിശകലനംചെയ്ത് ചർച്ച, സംവാദം എന്നിവയിലേർപ്പെട്ട് യുക്തിപൂർവം വാദഗതികൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.		

എഴുത്തുകാരെ അറിയുക

ചെറുശ്ശേരി

ക്രി.വ. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാകവി. കോലത്തുനാടു ഭരിച്ചിരുന്ന ഉദയവർമ്മ രാജാവിന്റെ പണ്ഡിതസദസ്സിലെ അംഗമായിരുന്നു. ഭാഗവതം ദശമ സ്കന്ധത്തെ ആധാരമാക്കി രചിച്ച കൃഷ്ണഗാഥയാണ് അദ്ദേഹത്തെ അനശ്വരനാക്കിയ കൃതി.

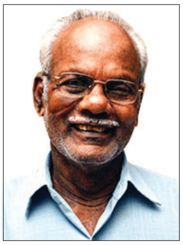

നാരായൻ

ഇടുക്കി ജില്ലയിൽ തൊടുപുഴ താലൂക്കിൽ പെടുന്ന കുടയത്തൂരിൽ 1940 സപ്തംബർ 26നു ജനിച്ചു. 'കൊച്ചരേത്തി'യാണ് ആദ്യനോവൽ. ഊരാളിക്കുടി, വന്നല, ആരാണു തോൽക്കുന്നവർ, കഥകൾ-നാരായൻ എന്നിവയാണു പ്രധാന കൃതികൾ. ഗോത്രസ്മൃതികളുടെ അനുഭവം പേറുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ. 'കൊച്ചരേത്തി'ക്കു കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

- നാടൻപാട്ടുകൾ, പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, കടങ്കഥകൾ തുടങ്ങിയവയിലെ ഈണവും താളവും അടിസ്ഥാനമാക്കി കവിതയിലെ വ്യത്യസ്ത താളങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് രചനകളിലേർപ്പെടുന്നു.
- എഴുത്തുകാരുടെ കാലം, ദേശം, ഭാഷ എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാഹിത്യകൃതികൾ വിലയിരുത്തുകയും സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.
- കഥ, കവിത, നാടൻപാട്ടുകൾ എന്നിവ പരിചയപ്പെടുകയും അവയുടെ ആഖ്യാനസവിശേഷതകളും സൗന്ദര്യാംശങ്ങളും വിശകലനം ചെയ്ത് നിരൂപണം തയാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, ശൈലികൾ തുടങ്ങിയവ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ജീവിതവീക്ഷണം കണ്ടെത്തി രചനകളിൽ പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- കഥകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന സാമൂഹികജീവിതം വിശകലനം ചെയ്ത് ചർച്ച, സംവാദം, സർഗാത്മകരചന എന്നിവയിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.